

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1999-2000

16 juni 2000

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

INHOUDSOPGAVE

I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS (Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn	Blz.
Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden	1405
Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie	1412
Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen	1426
Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking	1431
Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming	1434
Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme	1454
Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw	1455
Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport	1464
Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media	1468
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn	
Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen	1488
Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme	1488
Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw	1491

II. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS EN WAAROP NOG NIET WERD GEANTWOORD (Reglement artikel 81, 6)

Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden	1405
Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen	1493
Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking	1495
Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming	1495
Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw	1496

III. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS MET TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN EN DIE OP VERZOEK VAN DE VRAAGSTELLERS WERDEN OMGEZET IN VRAGEN OM UITLEG (Reglement artikel 81, 4)

Nihil

REGISTER	1499
----------------	------

**I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN
ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS
(Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)**

**A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de
reglementaire termijn**

PATRICK DEWAELE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN FINANCIEN,
BEGROTING, BUITENLANDS BELEID
EN EUROPESE AANGELEGENHEDEN

**Vraag nr. 68
van 28 april 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Expo 2000 – Taalkennis commissaris-generaal

Naar verluidt spreekt de Belgische commissaris-generaal bij de Wereldtentoonstelling in Hannover geen woord Nederlands. Dat bleek alvast tijdens een persconferentie waarop de Belgische bijdrage, uitgerekend onder het motto "Eenheid in verscheidenheid", aan de media werd voorgesteld.

1. In hoeverre werd de Vlaamse regering betrokken bij de aanstelling van de persoon in kwestie?
2. Acht de minister-president het normaal dat een Belgisch commissaris-generaal op een dergelijke manifestatie Nederlandsonkundig is?

Indien niet, heeft de Vlaamse regering stappen gedaan om ervoor te zorgen dat er alsnog een commissaris-generaal wordt aangesteld die het Nederlands machtig is?

Antwoord

1. De Vlaamse regering wordt niet betrokken bij de aanstelling van een commissaris-generaal. Deze aanstelling geschiedt door de federale regering, op voordracht van de minister van Economie.

Betrokkene werd door de vorige regering als commissaris-generaal aangesteld.

2. De commissaris-generaal is van origine een ingezetene van de Duitstalige gemeenschap in

België. Hij spreekt vloeiend Frans en kent in voldoende mate Nederlands om een gesprek te kunnen voeren. Hij heeft wel een accent, maar hij probeert steeds in aanwezigheid van vertegenwoordigers van de Vlaamse Gemeenschap Nederlands te spreken.

Tijdens de vergaderingen waarop alle gemeenschappen en gewesten aanwezig zijn, is het de gewoonte dat iedereen zijn eigen taal spreekt. Wanneer de commissaris-generaal op dergelijke vergaderingen het woord neemt, gebruikt hij de drie talen. Hij wordt bijgestaan door een adjunct-commissaris-generaal, een Vlaming.

**Vraag nr. 69
van 28 april 2000
van de heer PAUL VAN GREMBERGEN**

Nieuwsbrief Dito – Opzet

Een goed onderbouwde communicatie met de burgers en met specifieke doelgroepen lijkt me van essentieel belang te zijn. Deze communicatie kan spijtig genoeg niet steeds rechtstreeks verlopen. Intermediairen, zoals de gemeentelijke informatie-ambtenaren, kunnen daarbij een nuttige rol vervullen.

Teneinde deze categorie personen van voldoende adequate informatie te voorzien, startte de administratie Kanselarij en Voorlichting een wekelijkse elektronische nieuwsbrief op, Dito genaamd.

Graag kreeg ik met betrekking tot deze beleidsmaatregel enige duiding.

1. Welke informatie wordt langs deze nieuwsbrief verspreid?
2. Betreft het hier een experiment?
 - a) Zo ja, wanneer wordt het geëvalueerd en door wie?
 - b) Welke informatie wenst men daarmee specifiek te verkrijgen?
3. Wat is de kostprijs van dit experiment en op basis van welke parameters werd hij vastgelegd?
4. Worden alle informatieambtenaren bij dit project betrokken?

5. Zullen nog andere intermediairen, al dan niet in proefprojecten, worden aangesproken ?

Antwoord

1. De uitgave van Dito gaat uit van de vaststelling dat de gemeentelijke informatieambtenaren zeer belangrijke intermediairen zijn voor de communicatie van de Vlaamse overheid.

Verder ondersteunt de uitgave van Dito de uitvoering van het decreet van 18 mei 1999 betreffende de openbaarheid van het bestuur. Artikel 8.4 van dit decreet voorziet in de medewerking van de gemeenten aan de verspreiding van gemeenschaps- en gewestpublicaties in het raam van het algemene voorlichtingsbeleid van de Vlaamse overheid.

Dito informeert de gemeentelijke informatieambtenaren systematisch over de nieuwe voorlichtingspublicaties van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse openbare instellingen.

Ten slotte geeft Dito uitvoering aan het in 1998 gesloten pact tussen de Vlaamse regering en de Vlaamse lokale besturen. Dit pact bepaalt dat de Vlaamse regering en de lokale besturen hun informatieambtenaren zullen samenbrengen in een netwerk, dat de gemeentelijke informatieambtenaren systematisch zullen worden geïntegreerd over de initiatieven van de Vlaamse overheid, en dat die informatieambtenaren van hun kant burgergerichte informatie vanuit de Vlaamse overheid zullen opnemen in hun communicatiekanalen, zoals het gemeentelijk infoblad. De elektronische nieuwsbrief Dito vormt de eerste concrete toepassing van dit netwerk en deze informatiedoorstroming.

Dito wil de gemeentelijke en de provinciale infoambtenaren beter voor hun taak wapenen door hun systematisch, overzichtelijk en snel de praktische informatie over de Vlaamse overheid, haar dienstverlening, beleid, beleidsuitvoering en geplande voorlichtingscampagnes te bezorgen die zij nodig hebben om op hun beurt de inwoners van hun gemeente te informeren en zelf goed te functioneren in hun job. De nieuwsbrief is ook uitgewerkt als uitwisselingsforum voor ervaringen en advies, en als informatiebron over vormingsinitiatieven in de voorlichtingssector.

Dito wordt wekelijks verspreid via e-mail en ook op de website van de Vlaamse overheid gepubliceerd om opzoeking van vroeger verschenen informatie mogelijk te maken. Dito bundelt niet alleen informatie vanuit het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, maar ook nieuws van de Vlaamse openbare instellingen.

De ontwikkeling van Dito gebeurt van meet af aan in nauwe samenwerking tussen de informatieambtenaar van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, de administratie Binnenlandse Aangelegenheden, de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten en een aantal lokale informatieambtenaren zelf. Er werd uitgegaan van de noden en wensen van de doelgroep. Er bleek bij de lokale informatieambtenaren overigens een duidelijke vraag te leven naar een dergelijk instrument : zij willen vooral graag op de hoogte worden gehouden van relevant nieuws bij de Vlaamse overheid, zodat zij gewapend zijn om te antwoorden op vragen naar informatie van de inwoners van hun gemeente. Zij zijn ook geïnteresseerd in het uitwisselingsforum, als een eerste stap naar een netwerkvorming die volgens hen de professionalisering van hun beroep alleen maar ten goede kan komen.

- 2 a) Zoals uit het antwoord op vraag 1 mag blijken, is deze nieuwsbrief voor gemeentelijke en provinciale informatieambtenaren geen proefproject. Het is een volwaardig product ter uitvoering van belangrijke beleidsbeslissingen inzake het Vlaams communicatiebeleid.

De evaluatie ervan zal gebeuren in het kader van het overlegplatform tussen gemeentelijke en provinciale informatieambtenaren en de communicatieverantwoordelijken van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap dat thans in voorbereiding is. Deze laatste hebben echter nu reeds zeer geregelde ad hoc contacten met gemeentelijke voorlichters en ontvangen op deze wijze belangrijke feedback m.b.t. de nieuwsbrief.

- b) Wel is het daarnaast uitdrukkelijk bedoeld als een experiment inzake periodieke digitale en interactieve informatievoorziening ten behoeve van beperkte doelgroepen en groepen intermediairen. Het spreekt voor zich dat ook andere doelgroepen van de Vlaamse overheidscommunicatie in aanmerking komen voor een dergelijke communicatieaanpak, en daarom is Dito ook technologisch medegeconcipieerd als proeftuin voor een

dergelijke aanpak. Ondertussen is trouwens reeds vanuit verschillende hoeken binnen de Vlaamse administratie belangstelling gebleken voor deze aanpak.

Het spreekt dan ook voor zich dat de centrale communicatieverantwoordelijken bij het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap de werking en het gebruik van Dito geregeld en nauwkeurig evalueren, niet alleen ter optimalisering van Dito zelf, maar ook met het oog op de algemene conclusievorming m.b.t. de inschakeling van periodieke digitale communicatie voor doelgroepen en intermediairen.

3. De realisatiekosten bedroegen 4.878.082 frank. In dit bedrag zijn de maandelijkse onderhoudskosten van 15.730 frank (d.w.z. 15.730 fr. x 12, exclusief BTW) inbegrepen. Deze kostprijs is gebaseerd op de tarieven die door Siemens Business Services (SBS), outsourcingpartner voor informatica van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, worden aangerekend. In deze prijs is de ontwikkeling begrepen van modules die met slechts beperkte kosten opnieuw zullen kunnen worden toegepast bij andere digitale nieuwsbrieven. Door deze generieke aanpak kan de kostprijs voor later te realiseren digitale nieuwsbrieven sterk worden beperkt.

De enige kosten voor de lokale besturen om hun informatieambtenaar toegang te geven tot Dito, waren het ter beschikking stellen van een Internetaansluiting aan de informatieambtenaar, voor het geval deze nog niet over een Internetverbinding beschikte. Overigens mag erop worden gewezen dat toegang tot het Internet gaandeweg gaat behoren tot de basisuitrusting waarover elke gemeentelijke informatieambtenaar binnen zijn administratie bij voorkeur beschikt. De Vlaamse overheid heeft Dito ook aangeboden via Publilink, waarop de meeste gemeenten reeds aangesloten waren. Dito kent elke informatieambtenaar een gratis webmailadres toe : de informatieambtenaren die nog geen e-mailadres hadden, werden daardoor elektronisch bereikbaar.

4. De elektronische nieuwsbrief en website Dito is bedoeld als werkinstrument voor alle informatieambtenaren, namelijk de informatieambtenaren van de gemeenten, de provincies en de Vlaamse overheid in ruime zin.
5. In het tweede luik van het antwoord op vraag 2 is reeds gewezen op de proeftuinfunctie die

Dito vervult m.b.t. de periodieke digitale en interactieve voorlichting van de Vlaamse overheid ten behoeve van doelgroepen of via intermediairen. Vanuit verschillende diensten is reeds belangstelling gebleken voor deze aanpak, met de wens om een gelijkaardig product te ontwikkelen. Er is evenwel nog geen sprake van concrete nieuwe realisaties, daarvoor is het trouwens nog te vroeg.

Het is de bedoeling van de centrale communicatieverantwoordelijken binnen het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap om in een volgende fase de ervaringen en evaluatiegegevens m.b.t. de realisatie en het gebruik van Dito op een meer systematische wijze bekend te maken binnen de Vlaamse overheidsadministratie. Zij zijn ook ter beschikking van eenieder binnen de Vlaamse overheid die vragen heeft en belangstelling voor deze vorm van interactieve communicatie vertoont.

**Vraag nr. 70
van 28 april 2000
van de heer DIRK DE COCK**

Euro 2000 – Subsidiëring

Onlangs vernam ik dat de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaams minister van Mobiliteit, Vervoer en Openbare Werken, tijdens Euro 2000 de veiligheid in en rond de stadions wil bevorderen door gratis busvervoer aan te bieden voor alle toeschouwers. Dit zou gepaard gaan met een kostenplaatje tussen de 10 en de 14 miljoen frank.

Uit het antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 93 van 29 maart jongstleden aan de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Sport, blijkt dat hij voor de opleiding van 426 stewards een subsidie uittrekt van 4,2 miljoen (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 13 van 19 mei 2000, blz. 1290 – red.*).

Bovendien is het Vlaams Gewest medefinancier geweest van de stadions, bijvoorbeeld het Jan Breydelstadion van Brugge. Als niet-gefederaliseerde sporttak gaat de Koninklijke Belgische Voetbalsbond (KBVB) (in samenspraak met de clubs) hiervoor te rade bij onder andere de deelstaat Vlaanderen.

Hoewel de Vlaamse Gemeenschap (net zoals de Nederlandse Staat) miljoenen franken (gulden) investeert in dit gigantisch Europees voetbaltornooi,

blijkt dat de officiële webstek van Euro 2000 (www.euro2000.org), die uitgaat van de UEFA, uitsluitend anderstalig is. Enkel het Engels, het Duits en het Frans blijken de officiële talen te zijn.

1. Welk totaalbudget van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap wordt gebruikt voor Euro 2000 ? Welk bedrag gaat naar welke tak, bijvoorbeeld infrastructuur van de stadions, openbaar vervoer, ... ?
2. Is er alvorens over te gaan tot subsidiëring, overleg geweest met andere gewesten of gemeenschappen ? Wordt een soortgelijke inspanning ook geleverd door de andere gewesten en gemeenschappen ? En wat is de bijdrage van de federale staat ? Beschikt de minister-president hier over een gedetailleerd overzicht ?
3. Hoe komt het dat de officiële webstek van Euro 2000 uitsluitend anderstalig is, terwijl toch een aanzienlijk deel van de geldelijke ondersteuning uit Vlaanderen (en Nederland) komt en ongeveer viervijfde van het voetbaltornooi zich afspeelt in een regio waar Nederlands de voertaal is ?

Antwoord

Wat de eerste vraag betreft over het totaalbudget dat vanwege de Vlaamse Gemeenschap wordt besteed aan Euro 2000, vindt de afdeling Budgettering in het Financieel Systeem twee vastleggingen terug. Enerzijds een subsidiëring ten bedrage van 4.323.202 frank op basisallocatie (BA) 30.02 van programma (PR) 12.1 en anderzijds een subsidie ten bedrage van 250.000.000 frank op verschillende basisallocaties.

De subsidie van 4,3 miljoen frank wordt aangewend voor de opleiding en bijscholing van stewards in de stadia.

De subsidie van 250 miljoen frank werd aangewend voor de aanpassing van het Jan Breydelstadion. De financiering verliep over verschillende begrotingsjaren en programma's. Schematisch is dit weergegeven in onderstaande tabel.

Begrotingsjaar	PR	BA	Subsidiebedrag	Voor-schotten
1995	12.1	35.02	20.000.000	10.000.000
1996	12.1	35.02	50.000.000	20.000.000 20.000.000 10.000.000
1997	24.1	70.90	180.000.000	20.000.000 60.000.000 40.000.000
Totaal			250.000.000	250.000.000

Wat de tweede vraag betreft, of er een overleg plaatsgevonden heeft tussen de verschillende gemeenschappen aangaande Euro 2000, kan er worden gesteld dat er op basis van de officiële documenten die ter beschikking zijn niet kan worden geconcludeerd dat er een gestructureerd overleg heeft plaatsgevonden.

Voorzover ons bekend, hebben ook de andere gewesten financiële inspanningen geleverd. Net zoals de opleiding van de "Vlaamse" stewards werd gefinancierd door de Vlaamse Gemeenschap, hebben het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en het Waals Gewest eveneens gezorgd voor dergelijke ondersteuning.

Voorzover mij bekend, werd er geen alomvattend (alle gewesten en de federale overheid) gedetailleerd overzicht van de tegemoetkomingen gemaakt.

Wat de derde vraag betreft, heeft de UEFA na heel wat protesten van de organisatoren van Euro 2000 het volgende antwoord bezorgd :

"De website is eigendom van en wordt beheerd door de UEFA. De informatie is opgesteld in drie officiële talen die door de UEFA worden gehanteerd. Welke informatie wordt opgenomen en hoe deze wordt gepresenteerd, valt onder de verantwoordelijkheid van de UEFA".

Via de heer Jan Peeters, secretaris-generaal van de KBVB, heeft minister Sauwens erop aangedrongen om de website uit te breiden met Nederlandse teksten. De KBVB heeft geprotesteerd bij de UEFA en bij de organisatoren van Euro 2000 en aangedrongen op een Nederlandstalige versie.

Euro 2000 heeft van de UEFA de belofte gekregen dat de website de komende dagen wordt uitgebreid met berichtgeving in het Nederlands.

Vraag nr. 72
van 4 mei 2000
van de heer JAN LOONES

Beleidsinformatie – Initiatieven

Het Vlaams beleid heeft baat bij een zo groot mogelijke openheid.

Deze Vlaamse regering heeft beloofd er werk van te maken.

1. Welke initiatieven zijn daartoe reeds genomen ?
2. Op welke wijze worden de beslissingen van de Vlaamse regering en de departementen bekendgemaakt ? Voor welk doelpubliek ?
3. Hoe gebeurt de coördinatie van de mededelingen of persberichten die uitgaan van de diverse ministers en departementen ?
4. Welke publicaties zijn er voor het meedelen van de beslissingen van de Vlaamse regering ?
5. Heeft de Vlaamse regering al overwogen om voor het bekendmaken van haar beslissingen een soort weekblad uit te geven, al dan niet naar het model van het federale voorlichtingsblad Feiten ?
6. Heeft de Vlaamse regering al de oprichting van een Vlaamse informatiedienst overwogen, al dan niet naar het model van de Federale Voorlichtingsdienst ?
7. Welke concrete maatregelen staan er in het algemeen op til om de inhoud van het Vlaams beleid beter, of nog beter, bekend te maken ?

Antwoord

1. Opdat zoveel mogelijk Vlamingen kennis zouden kunnen nemen van de beleidsprioriteiten van de Vlaamse regering, heeft de nieuwe Vlaamse regering haar regeringsverklaring in extenso laten publiceren als bijlage bij alle Vlaamse dagbladen, en is de tekst ook opgenomen op de website van de Vlaamse overheid. Daarnaast zijn ook alle beleidsnota's van de

Vlaamse ministers toegankelijk gemaakt via het Internet en in ruime oplage in gedrukte vorm verspreid. Via advertenties in de dagbladen en de voornaamste informatieweekbladen is de bevolking gewezen op de gemakkelijke beschikbaarheid van de beleidsnota's en op de mogelijkheid deze gratis te bestellen via de Vlaamse Infolijn.

De Vlaamse regering hecht het grootste belang aan de persvoorlichting over haar beleid. Elke Vlaamse minister beschikt binnen zijn/haar kabinet over een voltijdse woordvoerder, en er is werk gemaakt van een gecoördineerde verspreiding van de persmededelingen van de Vlaamse regering en de Vlaamse ministers (zie vragen 2 en 3). Het aantal persconferenties na afloop van de vergaderingen van de Vlaamse regering is sterk toegenomen : na afloop van alle vergaderingen waarop beslissingen genomen zijn die beleidsmatig van groot belang zijn of belangrijke gevolgen hebben voor de dienstverlening aan de bevolking of aan doelgroepen, wordt thans een persconferentie georganiseerd.

Vlaamse ministers hebben daarnaast nog andere initiatieven genomen, elk voor zijn of haar eigen bevoegdheidsdomeinen, voor de ruime bekendmaking, al dan niet interactief, van de beleidsintenties. Een belangrijke rol wordt daarbij weggelegd voor de nieuwe media.

2. De beslissingen van de Vlaamse regering en de Vlaamse ministers worden bekendgemaakt met persmededelingen en vaak ook persconferenties.

Daarnaast beschikken de onderscheiden departementen en administraties van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap over hun eigen voorlichtingskanalen en -initiatieven voor de bekendmaking van en toelichting bij de beleidsbeslissingen ten behoeve van hun eigen doelgroepen, zoals bijvoorbeeld deelsites op de website van de Vlaamse overheid www.vlaanderen.be, nieuwsbrieven, tijdschriften en informatievergaderingen.

3. Voor de verspreiding van de persmededelingen van de Vlaamse regering, de Vlaamse ministers en het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap is een contract afgesloten met het nieuwsagentschap Belga, dat op verzoek van de Vlaamse regering een geïntegreerd distributiesysteem ontwikkeld heeft waarbij de persberichten worden verspreid via vier verschillende kanalen, de eer-

ste twee naar de mediaredacties, de andere twee naar het brede publiek. De mededelingen worden enerzijds on line verstuurd naar alle op Belga geabonneerde mediaredacties, en per fax naar een groot aantal meer gespecialiseerde redacties ; de samenstelling van de faxverzendlijsten varieert naargelang de beleidsmaterie. Anderzijds verschijnen dezelfde persmededelingen op de website van de Vlaamse overheid www.vlaanderen.be, en worden zij ook via e-mail gratis verstuurd naar alle abonnees. Iedereen kan zich via de rubriek "nieuws" van de website gratis abonneren op deze persmededelingen. Bij de laatste telling bleken een kleine 4.000 abonnees ingeschreven. Thans wordt ook de mogelijkheid voorbereid om zich selectief te abonneren op thematische selecties van deze persberichten (bv. milieu, welzijn, ...).

De coördinatie van dit verzendingssysteem berust bij de informatieambtenaar. Hij is ook verantwoordelijk voor de coördinatie en eindredactie van de persmededelingen van de Vlaamse regering en voor de verspreiding van de persmededelingen die uitgaan van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. De bekendmaking van de beslissingen en standpunten die niet van de hele Vlaamse regering maar slechts van één minister uitgaan, is de verantwoordelijkheid van de betrokken minister, die daarvoor rechtstreeks toegang heeft tot het Belga-verspreidingssysteem.

4 en 5. Zoals uit het antwoord op deelvraag 3 blijken mag, verloopt de ruime verspreiding van de persmededelingen van de Vlaamse regering via digitale weg, en heeft eenieder via het Internet en e-mailabonnement gratis toegang tot alle persmededelingen. De persmededelingen worden niet in gedrukte vorm verspreid. Wie zich toch wil abonneren op de uitgeprinte versie van de persmededelingen, kan dit tegen betaling. Hij kan hiervoor terecht bij de informatieambtenaar.

Gelet op de steeds toenemende populariteit van Internet en e-mail bij zowel het grote publiek als professionele gebruikers, de vlotte beschikbaarheid van alle persmededelingen via deze kanalen en de zeer grote snelheid waarmee alle gewenste informatie op deze wijze bij een zeer breed publiek kan worden verspreid, is de uitgave van een gedrukte publicatie met een overzicht van de persmededelingen, naar het model van de wekelijkse publicatie van de Federale Voorlichtingsdienst, niet langer aan de orde.

De voorlichtingsfunctie is anders gestructureerd binnen het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap dan bij de federale overheid.

Bij de Vlaamse overheid berust de verantwoordelijkheid voor de communicatie over het beleid bij de inhoudelijk betrokken minister en zijn of haar administratie. Bij hun communicatie-activiteit kunnen zij wel rekenen op ondersteuning, begeleiding en coördinatie door de afdeling Communicatie en Ontvangst (administratie Kanselarij en Voorlichting) van het departement Coördinatie en de informatieambtenaar, vooral bij die producten en activiteiten welke een grote mate aan professionalisme vergen. Dat is bijvoorbeeld – doch lang niet uitsluitend – het geval bij de uitbouw van websites, deelname aan beurzen en tentoonstellingen, de uitgave van publicaties, de organisatie van telefonische informatievoorziening, de organisatie van de persvoorlichting en de communicatieplanning. Voor de voorbereiding en realisatie van alle multimediale campagnes is een totaal ondersteuningsaanbod uitgewerkt, gaande van de opmaak van bestekken voor de uitbesteding van de campagne tot de centrale media-aankoop en distributie van de begeleidende publicaties.

De afdeling Communicatie en Ontvangst en de informatieambtenaar nemen met andere woorden de taken op zich die bij de federale overheid mee door de Federale Voorlichtingsdienst worden uitgevoerd. Er is binnen de bestaande organisatorische structuur van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap dan ook geen nood aan een nieuwe aparte dienst die deze taken zou overnemen.

7. De communicatie over het beleid is in de eerste plaats de verantwoordelijkheid van de respectieve ministers.

De Vlaamse regering heeft, met het oog op de begrotingsopmaak voor 2001, beslist haar ministers nog sterker te responsabiliseren wat hun communicatie betreft. Alle ministers dienen bij hun begrotingsvoorstellen ook budgetvoorstellen voor de communicatie over hun beleid en de dienstverlening van hun diensten te voegen. Alle communicatiebudgetten zullen vanaf de begroting 2001 worden opgenomen in een horizontaal begrotingsprogramma. De ministers mogen bij deze communicatieplanning rekenen op begeleiding en advies van de informatieambtenaar.

Het is de overtuiging van de Vlaamse regering dat deze communicatiejaarplanning een belangrijk instrument wordt bij de uitbouw van een consistent en geïntegreerd communicatiebeleid. Het centrale communicatiebudget wordt geheroriënteerd om een meer professionele generieke ondersteuning van de communicatie mogelijk te maken. Met het oog op die professionalisering wordt via dit centrale budget een aanvang gemaakt met een meer systematische doelgroepencommunicatie en een meer systematische effectmeting bij de multimediale campagnes.

Tevens heeft de Vlaamse regering de informatieambtenaar van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap belast met het toezicht op alle mediacampagnes van de Vlaamse regering en de Vlaamse ministers en hun diensten. Dit toezicht zal onder meer betrekking hebben op de toepassing van de door de Vlaamse regering nog nader vast te stellen normen en regels inzake multimediale communicatie, de onderlinge afstemming van campagnes en de toepassing van strenge kwaliteitsnormen, onder meer m.b.t. hun verstaanbaarheid voor de beoogde doelgroep, hun klantvriendelijkheid en herkenbaarheid als informatie van de Vlaamse overheid en in het licht van hun voorbeeldfunctie.

Verder wordt een grondige vernieuwing van de koepelsite van de Vlaamse overheid voorbereid. Daarbij wordt de klemtoon gelegd op een meer vraaggerichte benadering en een gebruiksvriendelijkere ontsluiting van de informatie, onder meer met één gezamenlijke zoekmachine voor de hele Vlaamse overheid en een integratie met de Vlaamse Infolijn. Ook bij de verschillende deelsites zal meer werk worden gemaakt van kwaliteitsbewaking.

**Vraag nr. 75
van 11 mei 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Ministeriële kabinetten – Gehandicaptenvoorzieningen

Terecht vragen zowel gehandicapten als parlement aandacht voor de toegankelijkheid van gebouwen.

De voor het publiek toegankelijke ruimten van administraties, ministeries, ... zijn dus best aangepast aan rolstoelpatiënten, slechtienden, ... Voor bestaande gebouwen is dit financieel en bouwtechnisch soms moeilijk en kan een andere oplossing, die zo goed mogelijk voldoet, aanvaardbaar zijn.

Elke nieuwbouw of grote verbouwing van overheidsgebouwen zou automatisch met de toegankelijkheid voor alle gehandicapten rekening moeten houden. Toegankelijkheid houdt in dat er een alternatief is voor trappen, dat onder andere liften en deurbel vanuit een rolstoel kunnen worden bediend, dat de draaicirkels voor (elektrische) rolstoelen ruim genoeg zijn in alle ruimten, dat aanwijzingen waarneembaar zijn voor blinden en slechtienden, dat rekening wordt gehouden met doven.

De voorbeeldfunctie van de overheid, en dus zeker van de kabinetten van de Vlaamse ministers, is hierbij erg belangrijk. Zij zetelen in vrij recente gebouwen, waar normaal de toegankelijkheid voor gehandicapten geen probleem zou mogen zijn.

1. Is het kabinet toegankelijk zowel voor motorisch als auditief en visueel gehandicapten? Is de toegang voor hen gewaarborgd in alle ontvangstruimten, pers- en vergaderzalen, toiletten, liften, ... die voor het publiek toegankelijk zijn? Staan onder andere parlofoons, bellen, ... op rolstoelhoogte? Zijn de aanduidingen ook voor andere dan motorisch gehandicapten bruikbaar?
2. Zijn er parkeerplaatsen voor gehandicapten, met aangepaste duiding, vanwaar gehandicapten alleen, met voldoende doorgangsruijten tussen eventuele geparkeerde wagens, in het gebouw binnen kunnen? Is het voetpad aan het gebouw rolstoelvriendelijk? Kunnen gehandicapten, zonder hinder van opstapjes, zonder te hoge trottoirband, ... van de rijweg het gebouw binnen?
3. Zijn er specifieke maatregelen genomen voor het onthaal van gehandicapten op het kabinet?
4. Heeft de minister zelf reeds opmerkingen gemaakt over de toegankelijkheid van het kabinet bij de verantwoordelijke terzake van de administratie?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

STEVE STEVAERT

MINISTER VICE-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN MOBILITEIT,
OPENBARE WERKEN EN ENERGIE

Vraag nr. 234
van 21 maart 2000
van de heer JOHAN DE ROO

Zwarte punten – Gent-Eeklo-Maldegem

Verkeersveiligheid en het terugdringen van zware verkeersongelukken vormen een topprioriteit voor de Vlaamse regering.

Dit belet allerm minst dat er nog steeds tal van zogenaamde "zwarte punten" zijn, die dringend om een remediëring vragen.

1. Kan de minister vice-president een overzicht geven van de "zwarte punten" in de regio Gent-Eeklo-Maldegem voor 1997, 1998 en, indien mogelijk, voor het jaar 1999 ?
2. Welke specifieke acties werden intussen ondernomen of zijn gepland om de risico's van die "zwarte punten" maximaal te ondervangen ?

Aanvullend antwoord

1. Voor de regio Gent-Eeklo-Maldegem zijn er een veertigtal "zwarte punten" geïnventariseerd.
2. De specifieke acties die ondernomen werden, zijn aanpassingen aan de driekleurige verkeerslichten en de herinrichting van de kruispunten.

De geplande acties zijn het plaatsen van roodlichtcamera's langs de gewestweg N49 en het voeren van een verkeershandhavingsbeleid door de rijkswacht langs de gewestweg N9 en de R4 en het uitvoeren van infrastructuurwerken.

Voor het uitvoeren van de infrastructuurwerken verwijs ik naar het indicatief meerjarenprogramma van de administratie Wegen en Verkeer, dat jaarlijks aan het Vlaams Parlement wordt meegedeeld.

(Voorlopig antwoord : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 13 van 19 mei 2000, blz. 1203 – red.).

Vraag nr. 268
van 18 april 2000
van de heer CARL DECALUWE

Basismobiliteit – Kortrijk-Roeselare-Tielt

Het decreet "basismobiliteit" is nog steeds niet behandeld in het Vlaams Parlement. Niettemin wordt door de minister met regelmaat gesteld dat het begrip "basismobiliteit" reeds wordt geïmplementeerd.

1. Kan de minister mij een overzicht geven van de investeringen die De Lijn plant in de regio Kortrijk-Roeselare-Tielt in het kader van de basismobiliteit ?
2. Welke middelen trekt de minister uit om de basismobiliteit volledig te implementeren in die regio ?
3. Welke middelen trekken de gemeenten van deze regio uit in het kader van de afgesloten mobiliteitsconvenants om de basismobiliteit te helpen realiseren ?
4. Welke Vlaamse gemeenten dienen nog de noodzakelijke convenant en de bijbehorende bijakten te ondertekenen, teneinde de basismobiliteit zo maximaal mogelijk toe te passen ?

Antwoord

1. Volgens de prioriteitstelling voor 2000 wijkt het aanbod in deze regio voor de gemeenten Roeselare (1e plaats) en Waregem (2e plaats) het meest af van de norm "basismobiliteit". In 2000 plant De Lijn in deze regio twee projecten in het kader van basismobiliteit, namelijk het project Roeselare fase 1 (stadsdiensten) en de belbussen Waregem-Wielsbeke-Oostrozebeke.
2. Voor de realisatie van de twee projecten Roeselare fase 1 (stadsdiensten) en de belbus Waregem-Wielsbeke-Oostrozebeke zijn de exploitatiekosten op 51.824.204 frank geraamd.
3. De procedure van de basismobiliteit staat los van de convenantenprocedure. Voor de realisatie van de norm "basismobiliteit" wordt de convenantenprocedure niet gevolgd.

Uiteraard zijn de ondersteuning en de medewerking van de lokale overheden wenselijk. Dit kan bijvoorbeeld in de vorm van informatieverstrekking en ondersteunende maatregelen.

4. Het is niet noodzakelijk dat de gemeenten een convenant ondertekenen in het kader van de projecten "basismobiliteit". Om een toename van het aanbod te realiseren boven de basismobiliteitsnorm is de ondertekening van een convenant echter wel nodig.

Het bestaande aanbod wordt hierbij niet in vraag gesteld. Indien de lokale overheden evenwel nog bijkomend aanbod wensen, is een mobiliteitsconvenant noodzakelijk.

Vraag nr. 271
van 18 april 2000
van de heer MARINO KEULEN

Project "light rail" Limburg – Stand van zaken (2)

Eind vorig jaar stelde ik reeds een schriftelijke vraag aan de minister vice-president naar een stand van zaken m.b.t. het project "light rail" in Limburg.

Aan het slot van zijn antwoord stelde hij het volgende : "Thans dient de principiële tracékeuze op basis van de uitgevoerde financiële en multicriteria-analyses te worden genomen. Verder dient een potentieelstudie te worden uitgevoerd en dient te worden nagegaan of het multimodaal verkeersmodel van de provincie Limburg kan worden ingeschakeld. Tot slot moeten de mogelijkheden tot financiering van het project worden onderzocht" (vraag nr. 124 van 16 december 1999 ; *Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 8 van 18 februari 2000*, blz. 590 – red.).

Hoever staat het thans met de uitvoering van het project "light rail" ?

Antwoord

De voorbije maanden zijn er talrijke voorstellen inzake light rail gedaan, en dit niet alleen voor Limburg. Dergelijke projecten, die vrij ingrijpend zijn en een hoog prijskaartje hebben, moeten goed worden bestudeerd en onderbouwd vooraleer een beslissing kan worden genomen.

In het kader van de opmaak van het ontwerp van Mobiliteitsplan Vlaanderen zijn onder andere een aantal voorstellen voor light rail-verbindingen gedaan. Deze voorstellen passen in een totaalconcept voor het openbaar vervoer binnen een multimodaal verkeers- en vervoersbeleid. Deze voorstellen worden nog verder onderzocht.

Voor het light rail-project voor Limburg werd verleden jaar een eerste tracéverkenning en een eerste schets van heroriëntering van het busnet uit het oogpunt van light rail opgemaakt. Dit is echter onvoldoende om een degelijk onderbouwde beslissing te kunnen nemen. Gezien de hoge investeringskosten is het absoluut noodzakelijk een goed idee te hebben van de meerwaarde van dit project voor de reiziger en voor de gemeenschap in het algemeen. Prioritair dient een prognose te worden gemaakt van het aantal reizigers dat van deze verbinding(en) zou gebruikmaken. Hiervoor kan binnenkort het verkeersmodel Limburg worden ingeschakeld.

Indien deze prognoses zouden wijzen op een interessant reizigerspotentieel kan eventueel een volledige haalbaarheidsstudie worden uitgevoerd, waarbij alle relevante aspecten (verkeersaspecten, tracés, exploitatie, ruimtelijke ordening, milieu, kosten en opbrengsten, ...) grondig worden onderzocht.

Vraag nr. 272
van 25 april 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Gewestwegen – Oversteekplaatsen

De zwakke weggebruikers hebben duidelijk extra bescherming nodig. Bij de aanleg of bij het verbeteren van de wegen en bij het afsluiten van de mobiliteitsconvenants met gemeenten wordt terecht aandacht besteed aan oversteekplaatsen voor voetgangers en/of fietsers op, onder of boven de weg.

Naar aanleiding van de striktere controle op de aanleg ervan, werden deze oversteekplaatsen provinciaal geïnventariseerd en gecontroleerd aan de hand van de wettelijke normen.

Volgens mijn informatie werden/worden naar aanleiding van deze acties oversteekplaatsen verwijderd en/of aangepast op gewestwegen. Wanneer deze verwijderingen gebeuren zonder dat er een alternatief is voor de zwakke weggebruiker – die toch centraal staat in het beleid van deze regering – kan men hierbij vragen stellen.

1. Werden er inderdaad oversteekplaatsen op gewestwegen verwijderd ? Waar ?
2. Past het in het kader van de beleidsopties van deze regering dat er oversteekplaatsen werden/worden verwijderd op gewestwegen ?

3. Welke alternatieven werden conform de beleidsopties ontwikkeld om de voetgangers op deze plaatsen te beveiligen ?
4. Moeten er oversteekplaatsen worden aangepast ? Waar gebeurde dit reeds ? Waar worden in de eerstvolgende maanden aanpassingen gedaan ?

Antwoord

1. Dienstorder AWW98/5 van 18 juni 1998 regelt de beveiliging van voetgangersoversteekplaatsen (VOP) die niet worden geregeld door verkeerslichten. VOP's die niet aan de kwalitatieve en kwantitatieve criteria van deze dienstorder voldoen, moeten verwijderd of aangepast worden. De beslissing tot verwijdering wordt door de Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid (PCV) genomen.

Volgende VOP's werden reeds in de PCV besproken en dienen verwijderd te worden : VOP Gooik ; VOP Wezembeek-Oppem ; VOP Genk ; VOP Beringen.

Volgende VOP's werden reeds verwijderd : 3 VOP's in Aalst op de N49 ; VOP in Melle op de N9 ; 3 VOP's in Antwerpen op de N184 ; VOP in Antwerpen op de R11 ; 2 VOP's in Geel op de N13 ; VOP in Olen op de N13 ; VOP in Meerhout op de N110 ; VOP in Kasterlee op de N123 ; 3 VOP's in Brasschaat op de N1 ; 2 VOP's in Kapellen op de N11 ; VOP in Stabroek op de N111 ; 4 VOP's in Lier op de R16.

2. Sedert de invoering van de voorrangregel voor overstekende voetgangers op zebrapaden zijn er volgens de statistieken van het Belgisch Instituut voor Verkeersveiligheid (BIVV) meer en ernstiger ongevallen gebeurd op de zebrapaden. In vele gevallen blijkt de voorrang op zebrapaden bijgevolg een schijnbeveiliging te zijn. Het is dan ook van groot belang de VOP's oordeelkundig en veilig te plaatsen en in te richten.

De voormelde dienstorder stelt dat die VOP's dienen verwijderd te worden waar te weinig voetgangers oversteken, of waar de snelheid van de wagens te groot is. De PCV beslist of de VOP verwijderd moet worden, dan wel of er andere maatregelen moeten genomen worden, zoals het verkorten van de oversteekafstand of de plaatsing van verkeerslichten.

3. In de gevallen waar de criteria voor VOP's niet gehaald worden, kan de PCV maatregelen voor-

stellen ter beveiliging van het oversteken van voetgangers, zoals bijvoorbeeld de aanleg van een middeneiland of het verplaatsen van de VOP naar een meer geschikte plaats.

De aard van de ingreep is afhankelijk van de specifieke plaats.

4. De doelstelling is dat tegen eind 2001 alle VOP's ofwel verwijderd ofwel aangepast zijn.

De meeste plaatsen zijn nog in onderzoek.

Daarbij zullen de wegmarkeringen van alle oversteekplaatsen in de loop van dit jaar waar nodig opgefrist worden binnen de lopende onderhoudscontracten.

Vraag nr. 274 van 25 april 2000 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Zwarte punten – Limburg

Het kennen van zogenaamde "zwarte punten" die dringend om een remediëring vragen, is belangrijk, temeer daar de administratie Wegen en Verkeer zich onder andere hierop baseert bij het opstellen van haar planning.

Het verbeteren van de verkeersveiligheid is een optie van deze regering. Vandaar mijn vragen.

1. Wat waren/zijn de "zwarte punten" in de provincie Limburg in 1998, 1999 en 2000 ?
2. Welke specifieke acties werden intussen ondernomen of zijn gepland om de risico's van die "zwarte punten" maximaal weg te werken ?

Werden hierbij andere partners betrokken ?

Antwoord

1. Het totaal aantal zwarte punten in de provincie Limburg bedraagt 210 voor 1998.

Per wegendistrict geeft dit volgend resultaat :

district D 711, St.-Truiden	21
district D 712, Hasselt	94
district D 713, Neerpelt	19
district D 714, Tongeren	12
district D 715, Maaseik	21
district D 716, Genk	43

Totaal	210
--------	-----

Voor 1999 en 2000 zijn de gegevens van het Nationaal Instituut voor de Statistiek (NIS) nog niet bekend bij de administratie Wegen en Verkeer (afdeling Wegen Limburg).

2. Het aantal zwarte punten wordt systematisch afgebouwd. Hiertoe is een meerjarenplan opgesteld op basis van een objectieve rangschikking en selectie. Deze is uitgewerkt volgens de behoefteanalyse en werd goedgekeurd door de Vlaamse regering.

Bij de effectieve uitwerking van verbeteringsvoorstellen wordt uiteraard een beroep gedaan op de kennis van andere actoren, zoals de gemeente, politie, rijkswacht en andere gespecialiseerde diensten.

Ook wordt rekening gehouden met de middelen die ter beschikking worden gesteld door de Vlaamse regering.

**Vraag nr. 275
van 25 april 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Verbreding Albertkanaal – Stand van zaken

Tijdens het debat in het Vlaams Parlement over het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen in november 1997 engageerde de toenmalige minister bevoegd voor Openbare Werken zich om de verbreding van het Albertkanaal in de regio Genk te bewerkstelligen. Dit kanaal is immers een hoofdwaterweg en belangrijk voor de ontsluiting van de containerhaven van Genk, die zo een multimodaal logistiek park kan worden.

In zijn antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 547 van 24 september 1998 gaf de toen bevoegde minister reeds opdracht om een onderzoek in te stellen naar de behoefte voor de uitbouw van deze optie (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 3 van 20 november 1998, blz. 498 – red.*).

Omdat de verbreding van het Albertkanaal past in de mobiliteitsvisie van het regeerakkoord en de beleidsnota (*Stuk 164 (1999-2000) – Nr. 1 – red.*), had ik de minister vice-president graag volgende vragen gesteld.

1. Zijn de resultaten van het onderzoek reeds bekend? Wat is het resultaat?
2. Wat plant de minister vice-president in 2000 en de volgende vier jaar om de voor Limburg

noodzakelijke verbreding van het Albertkanaal uit te werken? Welke budgetten worden daartoe uitgetrokken en welke timing wordt vooropgesteld?

Antwoord

Het laatste grote project om het Albertkanaal over zijn totale lengte bevaarbaar te maken voor duwvaartkonvoeien is de aanpassing van dit kanaal tussen Oelegem en Antwerpen, en dit als alternatief voor het vroeger geplande duwvaartkanaal Zandvliet-Oelegem.

Concreet kan ik het volgende antwoorden op de vragen van de Vlaamse volksvertegenwoordiger.

1. Voor het project "verbreding Albertkanaal tussen Antwerpen en Oelegem" is er een startnota opgesteld in samenwerking met al de betrokken instanties om na te gaan of er een gemeenschappelijk draagvlak voor dit project kan worden gevonden.

Onlangs werd deze startnota ter goedkeuring voorgelegd aan de afdeling Ruimtelijke Planning (Arohm) en aan de Dienst voor de Scheepvaart. Beide instanties konden hun principiële goedkeuring aan deze startnota hechten maar benadrukken tevens dat er voor de opmaak van de eigenlijke projectplannen nog veel zal moeten worden gestudeerd en overlegd.

2. Op de begroting van het Vlaams Infrastructuurfonds (VIF) voor het jaar 2000 is 160 miljoen frank uitgetrokken voor studies en onteigeningen die passen in de verwezenlijking van het project Oelegem-Antwerpen. Aan het Aankoopcomité werd ondertussen opdracht gegeven om over te gaan tot de aankoop "in der minne" van een drietal percelen, en dit voor een geraamde aankoopprijs van ± 150 miljoen frank.

Eind 1999 heeft de aanbesteding plaatsgehad voor de verbetering van de oevers in Oelegem. Deze werken werden vastgelegd voor een bedrag van 523.518.600 frank.

Verder heb ik onlangs beslist om de spoorbrug in Gellik niet af te breken en het Albertkanaal maximaal te verbreden ter hoogte van deze brug. Hierdoor kan nu verder worden gewerkt aan de laatste grote verbreding van het Albertkanaal op Limburgs grondgebied (verbreding Gellik-Eigenbilzen).

Ook werd de studie aangevat voor het herbouwen van de bruggen in Kanne (gemeente Riemst) en Briegden (gemeente Lanaken), zodat deze bruggen volgend jaar kunnen worden aanbesteed.

Op de ontwerpbegroting 2001 en de prefiguratie voor de jaren 2002 en 2003 zijn volgende werken opgenomen die passen in de verbreding van het Albertkanaal (in miljoen frank) :

2001

Studies en onteigeningen (Oelegem-Antwerpen)	145
Brug Briegden	220
Brug Deurne-Bal	250
Brug Kanne	200

2002

Studies en onteigeningen (Oelegem-Antwerpen)	40
Brug IJzerlaan	300
Spoorbrug Antwerpen	500

2003

Verbredingswerken Oelegem-Antwerpen	
1e fase	250
Brug Vroenhoven	300
Spoorbrug Antwerpen	500

Vraag nr. 276
van 28 april 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Reclame op Lijnvoertuigen – Taalgebruik

Begin april reden in de Vlaams-Brabantse Gordel, onder meer in de regio Grimbergen, autobussen van De Lijn met achteraan een grote, eentalig Franse reclameboodschap van een firma "Autoscoot 24".

Na contactname met de marketingdiensten van De Lijn in Mechelen blijkt dat er wel degelijk instructies bestaan in verband met de taal van de te werven publiciteit. Men veronderstelde er dat er een vergissing werd begaan bij de NV Streep, die de reclame werft.

1. Kan de minister vice-president meedelen welke de richtlijnen zijn in verband met de publiciteitsboodschappen op de bussen van De Lijn, meer bepaald m.b.t. het taalgebruik ?

2. Hoe wordt verzekerd dat die instructies strikt worden nageleefd ?
3. Gaat de minister vice-president ervan uit dat ook De Lijn een steentje moet bijdragen in de verdediging van het Vlaams karakter van de Vlaamse rand rond Brussel ?

Antwoord

Reclame op de voertuigen van De Lijn wordt sinds 1992 bij contract verzorgd door de NV Streep, een commerciële vennootschap waarin De Lijn ook participeert.

Begin april reden in Vlaams-Brabant inderdaad een aantal autobussen met tweetalige reclameboodschappen. Door een vergissing was de eerste twee dagen van de reclamecampagne het Nederlandse gedeelte van de boodschap niet aangebracht. Na herstel van deze vergissing was het Nederlandstalige gedeelte even groot als het Franstalige.

1. Het beleid van de NV Streep voor het voeren van reclame wordt op een strikt commerciële basis gevoerd.

Hoewel private handelsreclame niet onder de toepassing van de wet op het gebruik van talen in bestuurszaken valt, geldt als algemene regel dat anderstalige boodschappen slechts worden aanvaard onder meer als het gaat om bestaande logo's of slogans, om originele titels van films, om merknamen van producten of om benamingen van firma's.

2. De Lijn heeft ten aanzien van de NV Streep een vetorecht om beperkingen op te leggen bij reclamewerving en reclamevoering.
3. De Lijn is gehouden aan de wet op het gebruik van de talen in bestuurszaken, en past deze wetgeving strikt toe.

Alle mededelingen aan het publiek worden in de Nederlandse taal opgesteld. Het Frans wordt alleen gebruikt waar zulks wettelijk verplicht is.

Vraag nr. 277
van 28 april 2000
van de heer JOHAN DE ROO

N49 Antwerpen-Knokke – Gevaarsbord verkeerslichten

Bij mistig weer is het aantal automobilisten dat het oranje en rood licht negeert op de expresweg Antwerpen-Knokke hoger dan in normale weersomstandigheden.

Oorzaak is het feit dat automobilisten in slechte weersomstandigheden onvoorzien worden geconfronteerd met de verkeerslichten, wat de kans op ongevallen verhoogt.

Waarom zijn op de expresweg op een afstand van 150 meter vóór de verkeerslichten geen verkeersborden A33 (driehoek met rood, oranje, groen) geplaatst, om zo de verkeersveiligheid te bevorderen ?

Antwoord

Deze aangelegenheid werd in het algemeen behandeld in de Adviesgroep voor de Verkeersveiligheid op Vlaamse Gewestwegen in de zittingen van 21 maart en 27 april 2000.

Daar werd beslist dat de installatie bestaande uit een knipperlicht en een gevaarsbord A33 (verkeerslichten) met onderbord "300 m", aan de rechterzijde en boven de rijbaan wordt geplaatst voor een aantal verkeerslichten. Het betreft verkeerslichten op wegen van 2 x 2 rijstroken buiten de bebouwde kom en waar in de courante sectie een rij-snelheid tot 120 km/u is toegelaten.

Indien verschillende kruispunten met driekleurige lichten tamelijk dicht bij elkaar gelegen zijn, zal deze installatie in principe alleen voor het eerste kruispunt worden geplaatst en wordt de snelheid tussen de kruispunten beperkt tot 90 km/u.

Vraag nr. 278
van 28 april 2000
van de heer FELIX STRACKX

Telecomkabels – Opgebroken voetpaden

Door het openstellen van de telecommarkt dreigen de voetpaden in onze steden in de toekomst te worden herschapen in een permanente puinhoop.

Zo hebben in Leuven op dit ogenblik liefst 32 maatschappijen een vergunning om kabels te leggen. Zij verschuilen zich hierbij blijkbaar achter een decreetgeving die betrekking heeft op openbare nutsmaatschappijen, waardoor de aanvraag enkel met drie maanden kan worden vertraagd.

1. Hoe verloopt op dit ogenblik de procedure voor het verkrijgen van een vergunning voor het leggen van ondergrondse kabels ?
2. Wordt hierbij een onderscheid gemaakt tussen openbare nutsmaatschappijen en private maatschappijen ?
3. Heeft de minister vice-president reeds stappen ondernomen om te voorkomen dat de voetpaden in onze steden vrijwel permanent worden opengebrouwen ?

Antwoord

1 en 2. Indien een elektriciteitsmaatschappij een leiding wenst aan te leggen op openbaar domein, dan dient hiervoor een aanvraag te worden ingediend bij de afdeling Natuurlijke Rijkdommen en Energie (ANRE) van de administratie Economie. Alvorens de procedure te kunnen bepalen, dient te worden onderzocht of de aanvrager al dan niet een particulier is en of het openbaar domein al dan niet eigendom is van de gemeente.

a) Aanvrager is geen particulier (in de praktijk : een zuivere of gemengde communale)

Gemeentedomein

In principe is geen aanvraag bij ANRE vereist, vermits het domein waarop de leiding betrekking heeft, toebehoort aan een organisatie die eveneens op een of andere manier behoort tot de aanvrager. Met andere woorden : de aanvrager legt in feite een leiding op zijn eigen domein. Hiervoor dienen enkel in overleg met het gemeentebestuur de voorwaarden voor het leggen van de leiding te worden bepaald.

Geen gemeentedomein

De aanvraag wordt onderzocht door ANRE. Alle betrokken instanties (bijvoorbeeld de bevoegde afdelingen Wegen van de administratie Wegen en Verkeer voor de gewestwegen, de bevoegde afdelingen van de administratie Waterwegen en Zeewezen voor de waterwegen, de NMBS voor de spoorwegen, De Lijn voor de tramsporen, ...) worden door ANRE aangeschreven om hun advies uit te brengen. ANRE controleert deze adviezen (om bijvoorbeeld te controleren of er geen onwettelijke bepalingen in staan, of de voorwaarden niet te strikt zijn), levert een vergunning af (wegovereenkomst ge-

naamd) aan de aanvrager en stuurt een kopie naar alle geraadpleegde instanties.

b) Aanvrager is een particulier (in de praktijk : meestal Electrabel of CPTe voor leidingen met een spanning hoger dan of gelijk aan 36 kV)

Hier wordt geen onderscheid gemaakt tussen het soort openbaar domein. Immers, vermits het hier een particulier betreft, valt er in geen enkel geval openbaar domein onder beheer van de aanvrager.

Ook in dit geval wordt een aanvraag bij ANRE ingediend, maar in tegenstelling tot geval a) wordt de vergunning (hier wegvergunning genaamd) afgeleverd door :

- het gemeentebestuur, indien de leiding wordt aangelegd in één enkele gemeente ;
- het provinciebestuur, indien de leiding wordt aangelegd over verschillende gemeentes binnen een provincie ;
- de Vlaamse regering, indien de leiding wordt aangelegd over verschillende provincies of indien de leiding verder loopt over de Vlaamse grenzen.

Vooreerst doet ANRE een onderzoek analoog aan dat van geval a), en vervolgens stuurt ze, naargelang het geval, een ontwerp van wegvergunning naar de gemeente, de provincie of de Vlaamse regering, die uiteindelijk beslissen.

De beslissing van het gemeentebestuur of het provinciebestuur moet nadien nog worden goedgekeurd door de Vlaamse regering, die de beslissing kan wijzigen.

3. Vermits het al dan niet opbreken van de voetpaden een bevoegdheid is van het gemeentebestuur, wens ik hierbij niet in te grijpen in de gemeentelijke autonomie en laat ik het aan elk gemeentebestuur afzonderlijk over of en hoeveel voetpaden terzelfder tijd mogen worden opengebroken.

Vraag nr. 279
van 28 april 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Scheepsafval – Infrastructuur en controle

Naar aanleiding van de opruimactie die eind maart 2000 in verschillende gemeenten werd georganiseerd, bleek hoeveel ton afval er langs de Scheldeplassen aanspoelt.

Vermoedelijk is een deel daarvan afkomstig van de scheepvaart.

Over welke mogelijkheden beschikken binnenschippers om zich van hun afval te ontdoen ? Zijn die wel voldoende ?

Bestaat er enige vorm van toezicht op dit sluikestoren ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw.

Vraag nr. 280
van 28 april 2000
van mevrouw SONJA BECQ

Personen met verminderde mobiliteit – Beleid (2)

In haar antwoord op mijn vorige schriftelijke vraag over het "mindermobielenvervoer" stelt de minister dat "de Vlaamse regering zich tot doel stelt binnen de huidige legislatuur de basismobiliteit te verwezenlijken in het Vlaamse gewest". De minister vervolgt : "Voor elk concept basismobiliteit waarbij een belbusproject wordt ingevoerd, zijn afspraken gemaakt tussen de Vlaamse Vervoermaatschappij De Lijn en het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap, om het vervoer van personen met verminderde mobiliteit in de bediende regio te verzekeren" (*vraag nr. 63 van 11 januari 2000 ; Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 10 van 24 maart 2000, blz. 875 – red.*).

1. Wat verstaat de minister precies onder basismobiliteit ?
2. Naar ik meen, rijden belbussen op bepaalde trajecten en op bepaalde tijden, en niet op zaterdagen en zondagen.

Wat houden de afspraken tussen de Vlaamse Vervoermaatschappij De Lijn en het Vlaams

Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap precies in ?

Is er ook voorzien in aangepast vervoer buiten de normale uren ?

3. Zijn de belbussen (gemakkelijk) toegankelijk voor rolstoelpatiënten ?
4. Wie staat er in voor het vervoer en de begeleiding van de mindermobiele personen ? Doet de minister een beroep op professionele krachten of op vrijwilligers ?
5. Stelt de minister de belbusprojecten open voor alle mindermobielen, of wordt er een inkomensgrens opgelegd ?

Is er eventueel een alternatief voor degenen die uit de boot vallen ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Gecoördineerd antwoord

1. Basismobiliteit is het recht van de gebruikers op een minimumaanbod aan geregeld vervoer. Het doel van de basismobiliteit is in de eerste plaats een grotere maatschappelijke betrokkenheid voor alle lagen van de bevolking. Het openbaar vervoer dient mobiliteit te bieden aan hen die geen auto kunnen, mogen of willen besturen, en daardoor niet in staat zijn tot volledige deelname aan het maatschappelijk leven. De beschikbaarheid van het openbaar vervoer staat centraal bij deze sociale functie, het vormt een middel tot het bestrijden van de vervoersarmoede.

Aan dit recht op basismobiliteit voor elke persoon zijn om doelmatigheids- en efficiëntieredenen beperkingen in de ruimte en in de tijd gesteld. Het recht op een minimumaanbod aan openbaar vervoer geldt enkel voor een verplaatsing in woongebieden aangegeven in de gewestplannen. De Vlaamse regering bakent de stedelijke, randstedelijke, kleinstedelijke en buitengebieden af. De bedieningsfrequentie stijgt naarmate het stedelijk karakter van een gebied toeneemt. Ook de haltes worden gelokaliseerd naargelang het karakter van het bedieningsgebied. De maximale loopafstanden zijn het kleinst in de stedelijke gebieden en het grootst in de buitengebieden.

Een tweede beperking ligt in de periode waarbinnen de gebruiker dit recht kan opvragen, namelijk tussen 6 en 21 uur op werkdagen en tussen 8 en 23 uur op zaterdag, zondagen en wettelijke feestdagen. Het aanbod ligt hoger tijdens de spitsuren dan tijdens de daluren, maar er is een regelmatige spreiding van de bedieningsfrequentie.

2. Personen met een handicap die bij het Vlaams Fonds zijn ingeschreven, beschikken over een integratieprotocol dat op basis van een individueel multi-disciplinair onderzoek werd goedgekeurd door de Provinciale Evaluatiecommissie van het Fonds.

Het Vlaams Fonds beschikt over individuele gegevens met betrekking tot de aard van de stoornis en de graad van de handicap, ook op vlak van de beperkingen inzake mobiliteit. Het Fonds zal aan de gebruikers die in een belbusgebied wonen en die door de ernst van hun handicap niet over de mogelijkheid beschikken om zich naar de dichtstbijzijnde halte van het geregeld openbaar vervoer te begeven, de mogelijkheid bieden om een beroep te doen op de aangepaste vraagafhankelijke service van de belbus. Personen die op dit aanbod wensen in te gaan, geven het Fonds toestemming om hun naam en adres op te nemen in een klantenbestand "aangepast vervoer", dat door het Fonds aan De Lijn wordt bezorgd.

Het Fonds staat dus in voor de selectie van de "personen met een ernstige handicap" die voor deze dienstverlening in de belbusgebieden in aanmerking komen.

3. De nieuw op te starten belbussen zullen alle toegankelijk zijn voor rolstoelgebruikers. De bestaande belbussen, voorzover nog niet toegankelijk, zullen binnen afzienbare tijd aangepast worden.
4. Persoonlijke assistentie is voor mensen met een handicap een belangrijke voorwaarde om zich zelfstandig in de samenleving te kunnen bewegen. De begeleider van de reiziger met een handicap zal dan ook kosteloos meekunnen op de belbus. Een algemene regeling voor de organisatie van de persoonlijke assistentie is opgenomen in het regeerakkoord. Door middel van een persoonlijk assistentiebudget (PAB) zullen personen met een handicap ervoor kunnen kiezen om zich, onder meer bij hun verplaatsingen, te laten bijstaan door een persoonlijke assistent.

Een voorstel van decreet terzake is onlangs door de heer Guy Swennen ingediend.

5. De belbusexploitaties in het kader van de realisatie van de basismobiliteit zijn in principe toegankelijk voor iedereen, mits men over een minimale dosis zelfredzaamheid beschikt.

Vraag nr. 281
van 28 april 2000
van de heer DIRK HOLEMANS

Wegenwerken – Coördinatie

Eind 1999 werd het wegdek van de gewestweg N466 Deinzesteenweg tussen de Gentse ring en Gent-Baarle vernieuwd. Dit leidde onvermijdelijk tot verkeersopstoppingen en lange wachttijden voor de automobilisten.

Nu, nog geen half jaar later, wordt op hetzelfde traject van de N466 het wegdek van de brug over de R4 en de Ringvaart vernieuwd. Opnieuw zorgt dit voor heel wat verkeersopstoppingen.

Wordt ernaar gestreefd om voortaan werkzaamheden aan eenzelfde traject gelijktijdig uit te voeren, om de hinder voor automobilisten tot een minimum te beperken ?

Antwoord

In het najaar van 1999 werd inderdaad de toplaag van de asfaltverharding van de gewestweg N466 (Drongenseseesteenweg/Deinzesteenweg) vernieuwd tussen de E40 en de Gentse stadsring E 40. Deze werken werden uitgevoerd in opdracht van de administratie Wegen en Verkeer (AWV). Ze waren nodig omdat er schade was aan het wegdek en omdat er klachten waren wegens geluidshinder.

De brug over de Ringvaart valt onder het beheer van de administratie Waterwegen en Zeewezen (AWZ). De omvangrijke saneringswerken aan deze brug zijn reeds enkele jaren gepland. Ze konden uiteindelijk pas worden geprogrammeerd in het jaar 2000.

De administratie Wegen en Verkeer wenste de herstellingswerken in 1999 niet uit te stellen, omdat er toen nog geen zekerheid was omtrent de periode voor herstelling van de brug. Bovendien is coördinatie moeilijk omdat het op technisch vlak twee volledig verschillende werken zijn.

De saneringswerken aan de brug omvatten veel meer dan het vernieuwen van de verharding op de brug en zullen ook langer duren dan de asfalteringswerken op de gewestweg N466. In geval van coördinatie zou de verkeershinder in het totaal langer geduurd hebben dan in het geval van afzonderlijke uitvoering, waarbij beide aannemers met vol rendement kunnen werken zonder op elkaar te moeten wachten.

Vraag nr. 282
van 28 april 2000
van de heer JACKY MAES

N364 Gyverinckhove en N330 Wulpen – Verkeersveiligheid

Het Vlaams Gewest investeert sedert enkele jaren fors in de heraanleg van doortochten van gewestwegen in woonkernen. De leefbaarheid van deze woonkernen komt door de almaar groeiende verkeersstroom onder steeds grotere druk te staan.

In het Vlaams regeerakkoord wordt ook bijzondere aandacht besteed aan de fietsers. De aanleg in doortochten van gescheiden fietspaden voor het woon-werk-schoolverkeer is daarbij een belangrijk aandachtspunt. Maar ook op dat vlak is er nog heel wat werk. Omdat de middelen van het Vlaams Gewest beperkt zijn, moeten er prioriteiten worden gesteld.

In de Westhoek is er ook vraag naar de realisatie van een aantal projecten om de veiligheid van de zwakke weggebruiker te verbeteren. Gezien evenwel het landelijke karakter, het geringe aantal potentiële fietsers en het ontbreken van een scholencentrum in de omgeving, voldoen deze projecten meestal niet aan de vooropgestelde criteria om prioritair te worden behandeld. Toch zijn er twee projecten die meer aandacht verdienen.

Zo is er ten eerste de doortocht Gyverinckhove (N364), waarvan de behoefteanalyse aangaf dat ze niet prioritair is. Toch blijkt uit de snelheidscontroles naar aanleiding van een dodelijk ongeval in 1999 dat zowat alle bestuurders er te snel rijden. Daarom wordt er gevraagd om de doortocht zo in te richten dat de snelheid wordt afgeremd door middel van poorteffecten.

Ten tweede wordt er in Wulpen om een oplossing gevraagd voor de onveilige verkeerssituatie ter hoogte van de Wulpenbrug. Om de fietsers veiliger naar de Conterdijk te brengen, is er in beide richtingen een bypass-fietsverbinding tussen de N330

(Toekomstlaan) en de Conterdijk noodzakelijk. Maar beide projecten zijn niet ingeschreven op het meerjarenprogramma.

Werd de verkeersonveiligheid in Gyverinckhove en Wulpen reeds onderzocht door de Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid ?

Antwoord

De doortocht van Gyverinckhove (N364) wordt inderdaad niet als prioritair beschouwd, gezien het geringe auto- en fietsverkeer aldaar. De gewestweg N364 bevindt zich in goede staat en in de tachtiger jaren werd de doortocht van Gyverinckhove al eens heropgefrist, zodat de toestand er niet echt onveilig kan worden genoemd. Tevens werd het dorpsplein langs de N364 heringericht als parking. Er zal worden onderzocht of er een aantal kleinere maatregelen kunnen worden genomen ter afremming van de verkeerssnelheid.

Wat de bypass-fietsverbinding in Wulpen tussen de gewestweg N330 (Toekomstlaan) en de Conterdijk in Wulpen betreft, kan het volgende worden gesteld.

Dit ontwerp maakt reeds langer deel uit van de planning van de administratie Wegen en Verkeer (afdeling Wegen West-Vlaanderen) en hieromtrent werden reeds vroeger schetsontwerpen opgemaakt en besproken met de gemeente Koksijde. Inmiddels is deze verbinding ook opgenomen in het goedgekeurde mobiliteitsplan, zodat dit ontwerp kan worden geprogrammeerd.

Ondertussen word een nieuwe opmeting van het terrein uitgevoerd, zodat een definitief ontwerp kan worden opgemaakt. Er zal waarschijnlijk een kleine onteigening moeten worden doorgevoerd.

Gezien de kleine omvang van het werk zal dit worden uitgevoerd in het kader van een globaal bestek. Een exacte datum van uitvoering kan op dit ogenblik echter nog niet worden meegedeeld.

Vraag nr. 283
van 28 april 2000
van de heer JACKY MAES

N368 doortocht Ichtegem – Heraanleg

Het Vlaams Gewest investeert sedert enkele jaren fors in de heraanleg van doortochten van gewestwegen in woonkernen.

De leefbaarheid van deze woonkernen komt door de almaar groeiende verkeersstroom onder steeds grotere druk te staan. Naast een belangrijke verkeersfunctie (doorgaand verkeer) zijn er langs deze doortochten ook andere maatschappelijke functies (o.a. scholen, woningen en handelszaken). Via de nodige aanpassingswerken moeten we de omgevingskwaliteit langs deze doortochten aantrekkelijker maken. Omdat de middelen van het Vlaams Gewest beperkt zijn, moeten er prioriteiten worden gesteld.

Eén belangrijk project is de heraanleg van de N368 in Ichtegem. De plannen zijn klaar. De werken werden evenwel ingeschreven onder rubriek "structureel onderhoud", een niet-convenantgebonden activiteit. Dit was niet in overeenstemming met de realiteit, en bijgevolg werden de werken geschrapt. Maar ondertussen werd het mobiliteitsconvenant ondertekend en werd het beleidsplan aan de Provinciale Verkeerscommissie voorgelegd.

De realisatie van dit dossier is, gezien de huidige onveiligheid van de N368 in Ichtegem, dringend noodzakelijk.

1. Wat is de stand van zaken met betrekking tot het project "heraanleg doortocht Ichtegem-Eernegem (N368)" ?
2. Wat is de timing voor de uitvoering van deze infrastructuurwerken ?

Antwoord

De werken voor de heraanleg van de gewestweg N368 in de doortocht van Eernegem (Westkerkestraat) zijn voorgesteld voor het programma van het jaar 2000.

Het mobiliteitsplan Ichtegem en de verantwoordingsnota voor het ontwerp zijn in de audit van 14 februari 2000 definitief conform verklaard.

De bijakte is goedgekeurd in de gemeenteraad van 30 maart 2000.

Het ontwerp is volledig afgewerkt en de aanbesteding kan plaatsvinden eind juni 2000.

Vraag nr. 284
van 28 april 2000
van de heer JACKY MAES

N369 Middelkerke – Fietspad

In het Vlaams regeerakkoord wordt bijzondere aandacht besteed aan de fietsers. Het aanleggen van afgescheiden fietspaden langs doortochten voor het woon-werk-schoolverkeer is daarbij een belangrijk aandachtspunt. Maar op dat vlak is er nog heel wat werk.

Eén van de meest prioritaire projecten in het arrondissement Oostende-Westhoek is de aanleg van het fietspad Leffingestraat-Leffinge in Middelkerke. Het gemeentebestuur van Middelkerke en een plaatselijke actiegroep zijn reeds sedert 1996 vragende partij voor de aanleg van een fietspad langs de Leffingestraat (N369) tussen de oude spoorwegbedding en de Torhoutsesteenweg (N33), zodat de vele fietsers op een veilige manier hun weg naar Oostende kunnen voortzetten.

De aanleg van een dubbelrichtingsfietspad tussen kilometerpunten 40,95 en 41,75 zou worden opgenomen in de meerjarenplanning 1999-2001.

1. Wat is de stand van zaken met betrekking tot het project "fietspad Leffingestraat-Leffinge" ?
2. Wat is de timing voor de uitvoering van deze infrastructuurwerken ?

Antwoord

De aanleg van het fietspad langs de gewestweg N369, tussen Leffinge en de N33, is opgenomen op het lopende driejarenprogramma voor het jaar 2001. Met de aanleg ervan kan pas worden begonnen als de gemeente Middelkerke beschikt over een goedgekeurd mobiliteitsplan, dat onder meer het gemeentelijk fietsroutenetwerk beschrijft.

De opmaak van het gemeentelijk mobiliteitsplan voor Middelkerke bevindt zich momenteel in de fase van scenario-opbouw en beleidsplan. In alle scenario's gaat men uit van de fietsverbinding tussen de kern van Leffinge en Oostende via een tweerichtingsfietspad langs de gewestwegen N369 tot N33. Na goedkeuring door de gemeentelijke begeleidingscommissie moeten de synthesesnota en het beleidsplan conform worden verklaard door de Provinciale Auditcommissie West-Vlaanderen.

In elk geval zijn er aan de noordwestzijde van de gewestweg N369, over een afstand van ± 825 meter, voldoende grondoverschotten om een dubbelrichtingsfietspad van 2,50 meter breedte aan te leggen. Dit fietspad zou kunnen aansluiten met de reeds aangelegde verharding op de oude trambedding, mits voldoende beveiliging van de oversteek van de gewestweg N369 ter hoogte van de vernieuwde duiker. Ook ter hoogte van het zeer drukke kruispunt N369/N33 ("Kromme Elleboog") moet op een veilige manier kunnen worden aangesloten.

Opdracht zal worden gegeven door de administratie Wegen en Verkeer (afdeling Wegen West-Vlaanderen) om een terreinopname te maken, zodat het aanbestedingsdossier tijdig kan worden ingediend.

Als aan bovengenoemde voorwaarde voldaan is, kan de aanleg van het fietspad in de loop van het jaar 2002 worden voltooid.

Vraag nr. 285
van 28 april 2000
van de heer CHRIS VANDENBROEKE

Ring Roeselare – Doortrekking (2)

Op een eerdere schriftelijke vraag m.b.t. hetzelfde onderwerp (vraag nr. 158 van 17 januari 2000 ; *Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 9 van 3 maart 2000, blz. 689 – red.*) mocht ik vernemen dat de doortrekking van de ring R32 rond Roeselare effectief in het investeringsprogramma van het jaar 2000 is opgenomen.

In dit verband is het echter onduidelijk of voor bedoelde afwerking, naar analogie van het bestaande tracé, met 2 x 2 rijstroken zal worden gewerkt. Vanuit het besef dat de bestaande ring op die manier werd ontworpen, lijkt dat de logica zelf.

Is dit inderdaad het geval ?

Antwoord

De aanleg van het noordelijke sluitstuk van de R32 – ring rond Roeselare – is inderdaad opgenomen in het goedgekeurd investeringsprogramma van het jaar 2000.

De aanleg van ringwegen is convenantgebonden, zodat met de stad Roeselare de bijakte nr. 2 dient te worden afgesloten op basis van een goedgekeurd mobiliteitsplan.

Het mobiliteitsplan voor Roeselare werd conform verklaard op de Provinciale Auditcommissie van 13 maart 2000.

Met betrekking tot de R32 wordt evenwel vermeld dat de projectnota voor het sluitstuk R32 expliciet een profielmotivering moet bevatten. De projectnota R32 zal aan de Auditcommissie worden voorgelegd in de loop van de maand juni 2000. Na goedkeuring van de projectnota kan het project worden aanbesteed.

Vraag nr. 286
van 4 mei 2000
van mevrouw MARLEEN VAN DEN EYNDE

N1 Kontich – Bomensterfte

Langs de N1 in Kontich werden bomen aangeplant, maar een volledige bomenrij vanaf de Hondstraat in Kontich, richting Mechelen is afgestorven.

1. Wat is de oorzaak van het afsterven van deze bomen ?
2. Wanneer worden ze vervangen ?

Antwoord

Voorzover de administratie Wegen en Verkeer (afdeling Wegen Antwerpen) kan nagaan, gaat het over bomen op de gewestweg N1 in Kontich, vanaf de Hondstraat, richting Mechelen.

De bomen zijn geplant in de periode '88-'89 en een aantal is inderdaad afgestorven en verdwenen.

De gemeente Kontich blijkt, bij navraag, geen vragende partij te zijn voor heraanplanting. De kredieten van de afdeling Wegen Antwerpen laten ook geen massale heraanplanting over de ganse provincie toe.

De afgestorven bomen zullen worden vervangen naargelang de beschikbare middelen. In de loop van dit najaar is nog een aanbesteding gepland voor functionele beplantingen langs de gewestwegen van de provincie Antwerpen. Hiermee is dan wellicht herbeplanting mogelijk vanaf de winter 2001-2002.

Vraag nr. 288
van 4 mei 2000
van de heer JOS GEYSELS

Carpooldatabank – Stand van zaken

Kan de minister vice-president informatie verschaffen over het aanbod dat aan de bedrijven in de Antwerpse regio, en eventueel in gans Vlaanderen, werd gedaan om aan te sluiten op de carpooldatabank van de Vlaamse Gemeenschap in het kader van de bevordering van carpooling in het woon-werkverkeer ?

Wat is de stand van zaken in dit dossier ?

Hoeveel bedrijven reageerden positief op dit aanbod, zowel in de Antwerpse regio als (eventueel) daarbuiten ?

Welke reageerden negatief en waarom ?

Antwoord

Tussen eind 1998 en eind 1999 werd een communicatiecampagne gelanceerd naar de 3.000 grootste bedrijven in Vlaanderen (dit zijn bedrijven vanaf ongeveer 200 werknemers). Zij kregen de mogelijkheid om zich aan te sluiten bij de Vlaamse Carpoolbank.

De service die hieraan verbonden is, houdt het volgende in :

- voor alle werknemers van het bedrijf in kwestie die het wensen, wordt via de databank een carpoolpartner gezocht ;
- vervolgens wordt deze databank geactualiseerd op basis van nieuwe gegevens, zoals verhuizingen, personeelsbewegingen of uiteenvallende carpoolgroepen.

Tijdens het eerste jaar van de aansluiting is de dienst gratis en vanaf het tweede jaar wordt een bijdrage van de bedrijven gevraagd, die gaat van 5.000 frank jaarlijks voor een bedrijf met minder dan 50 werknemers, tot 22.000 frank jaarlijks voor een bedrijf van 1.000 werknemers of meer (prijzen zonder BTW).

In totaal zijn op dit ogenblik 18 bedrijven aangesloten op de Vlaamse Carpoolbank. Hiervan zijn er 7 gelegen in het Antwerpse. Van de overige bedrij-

ven kan gesteld worden dat ongeveer 90 % niet geïnteresseerd is en dat ongeveer 10 % een afwachtende houding aanneemt.

De meest vermelde redenen voor een negatieve reactie zijn de volgende :

- de onregelmatige werkuren van het personeel ;
- het personeel woont voor een belangrijk deel in de buurt ;
- het personeel werkt veel op verplaatsing ;
- er bestaat reeds een interne, spontane vorm van carpoolen in het bedrijf.

Vraag nr. 290
van 5 mei 2000
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

N282 Anderlecht-Lennik – Verkeersveiligheid

Sinds enige tijd voeren de buurtbewoners van de Lenniksebaan (N282) actie tegen de verkeersonveiligheid in hun buurt. Op deze gewestweg gebeurden heel wat ongevallen.

De Lenniksebaan begint aan de afrit van Erasmus op het grondgebied van Anderlecht, loopt door Vlezenbeek, Itterbeek en eindigt in Lennik. De strook waar de ongevallen gebeuren, is een bochtig deel waar de maximumsnelheid gemakkelijk wordt overschreden. De brede weg daagt uit tot een hoge snelheid en verrast bestuurders. Vooral bij regenachtig weer verliezen automobilisten de controle over het stuur.

1. Worden op de N282 snelheidsremmende maatregelen in het vooruitzicht gesteld teneinde dit "zwart punt" weg te werken ? Zo ja, welke ?
2. Werden er in het verleden snelheidscontroles gehouden op de N282 ? Zo ja, wat zijn de resultaten daarvan (graag een overzicht van de laatste vijf jaar) ?
3. Kan de minister vice-president een overzicht geven van de ongevallen op de N282, en dit opgesplitst per gemeente, voor de laatste vijf jaar (het aantal ongevallen, het aantal doden, lichten en zwaargewonden) ?

Antwoord

1. Inzake een snelheidsbeperking op de N282 An-

derlecht – Gooik werden de volgende maatregelen getroffen :

- grondgebied van de gemeente Sint-Pieters-Leeuw (deelgemeente Vlezenbeek) : snelheidsbeperking van 70 km/u, tussen de grens en de gemeenten Anderlecht en Lennik (beslissing van 24 december 1996) ; de borden C43 werden geplaatst in 1996 ;
- grondgebied van de gemeente Dilbeek (deelgemeente Itterbeek) : snelheidsbeperking van 70 km/u, tussen de grens met de gemeenten Sint-Pieters-Leeuw en Lennik (gemeenteraadsbeslissing van 28 maart 1995) ; de borden C43 werden geplaatst in 1995 ;
- grondgebied van de gemeente Lennik (deelgemeenten Sint-Martens-Lennik en Sint-Kwintens-Lennik) : snelheidsbeperking van 70 km/u, tussen de grens met de gemeenten Sint-Pieters-Leeuw en Gooik (beslissing van 31 augustus 1998) ; de borden werden geplaatst in 1998 ; een snelheidsbeperking van 50 km/u blijft van kracht binnen de bebouwde kom van de twee deelgemeenten.

2. Door de administratie Wegen en Verkeer (de afdeling Verkeerskunde) werden er snelheidscontroles uitgevoerd op 16 maart 2000 op het grondgebied van de gemeente Lennik (deelgemeente Sint-Kwintens-Lennik) ter hoogte van de kilometerpunten 10.700 (kruispunt met Dorckensstraat) en 12.700 (kruispunt met Saffelbergstraat), telkens in de richting van het centrum. De resultaten hiervan vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger als **bijlage**.

De politie van Lennik voerde op 8 en 15 juni 1998 snelheidscontroles uit. Er werden respectievelijk 173 en 505 voertuigen gecontroleerd en er werden 6, respectievelijk 8 PV's opgemaakt.

De politie van Sint-Pieters-Leeuw voerde tijdens de periode van 27 maart tot 26 mei 1998 13 controles uit en er werden 3.287 voertuigen gecontroleerd. Er werden 245 PV's opgemaakt. Van deze 13 controles werden er 4 tijdens de nacht uitgevoerd : 162 voertuigen werden gecontroleerd, waarvan slechts 1 wegens overdreven snelheid.

3. Wat de ongevallen betreft, beschikt de administratie Wegen en Verkeer enkel over de ongevallengegevens voor de jaren 1995 tot en met 1998. De volgende gegevens zijn beschikbaar :

	1995				1996			
	(1)	(2)	(3)	(4)	(1)	(2)	(3)	(4)
SPL	4	0	1	9	2	0	1	3
DIL	2	0	0	7	2	0	1	3
LEN	11	1	0	22	8	0	0	9

	1997				1998			
	(1)	(2)	(3)	(4)	(1)	(2)	(3)	(4)
SPL	3	1	0	3	2	1	0	4
DIL	0	0	0	0	0	0	0	0
LEN	8	0	0	9	10	0	2	12

Legende

SPL = Sint-Pieters-Leeuw
 DIL = Dilbeek
 LEN = Lennik

- (1) = aantal ongevallen
 (2) = aantal doden
 (3) = aantal zwaargewonden
 (4) = aantal lichtgewonden

De gewestweg N282 Anderlecht-Gooik komt éénmaal voor op de lijst "zwarte punten". Wat de geplande ingrepen betreft, verwijs ik naar het meerjarig programma dat aan het Vlaams Parlement werd meegedeeld.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 294 van 11 mei 2000 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Halte-infrastructuur – Aanpassingen voor gehandicapten

De Lijn heeft veel aandacht voor het vervoer van personen met een handicap. Tot nu toe werd vooral aandacht besteed aan de toegankelijkheid voor ouderen en mindervaliden, veel minder voor personen met een visuele en auditieve handicap.

De aanleg van halte-infrastructuur en busstations is ten laste van de begroting van het Vlaams Gewest, ten behoeve van De Lijn : aanpassingen hiervan werden door De Lijn gedragen.

1. Welke aanpassingen aan halte-infrastructuur en busstations werden in 1998 en 1999 uitgevoerd

ten voordele van personen met een auditieve of visuele handicap ?

2. Werden deze projecten reeds geëvalueerd ? Is er een uitbreiding van deze projecten gepland ?
3. Welke werken worden er in de loop van dit jaar voor deze groep nog uitgevoerd ?

Antwoord

1. Sinds 1998 neemt De Lijn in haar lastenboek voor de bouw of vernieuwing van tram- en autobusstations specifieke maatregelen op voor onder andere visueel gehandicapten.

Meer concreet gaat het over looplijnen voor blinden en slechtzienden in de vorm van reliëftegels, en de aanduiding van gevare zones door rubbertegels. De belangrijkste doelstelling blijft hierbij echter de globale toegankelijkheid voor iedereen zo goed mogelijk te maken.

Tot op heden zijn er geen specifieke maatregelen genomen voor personen met een auditieve handicap.

2. Op de uitgevoerde projecten komt feedback van gebruikersorganisaties en van individuele gebruikers. Dit laat toe om bij te sturen waar nodig.

Het klinknagelsysteem "Gravisco", dat gebruikt werd op lijn 3 van de premetro in Antwerpen, werd niet verder uitgebreid, gezien de onduidelijkheid in de evaluaties.

3. Er zijn geen specifieke projecten gepland, maar het blijft in ieder geval een bezorgdheid die mee aangepakt wordt in de totale problematiek.

Vraag nr. 306 van 17 mei 2000 van de heer ROLAND VAN GOETHEM

Kabinetten – Volvo-dienstvoertuigen

1. Heeft het kabinet van de minister sinds het begin van deze legislatuur voertuigen van het merk Volvo aangekocht of een lease-overeenkomst afgesloten voor een voertuig van dit merk ?
2. Zo ja, hoeveel voertuigen werden er besteld, van welk type en bij welke dealer ?

Werden er speciale voorwaarden bedongen ?

Voor welke opties werd gekozen en tegen welke voorwaarden ?

Wat was de prijs van elk voertuig of wat zijn de leasingvoorwaarden ?

Door wie en waar worden de onderhoudsbeurten uitgevoerd en werden hiervoor speciale voorwaarden bedongen ?

3. Zijn er momenteel contracten lopende voor aankoop of leasing van nieuwe voertuigen van dit merk ?

Zo ja, over hoeveel voertuigen gaat het, van welke types en voor wanneer is de levering gepland ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

MIEKE VOGELS

VLAAMS MINISTER
VAN WELZIJN, GEZONDHEID
EN GELIJKE KANSEN

Vraag nr. 134
van 18 april 2000
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Kinderopvang – Info VIPA-subsidiëring

Het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden (VIPA) voorziet in heel wat investeringsmiddelen voor welzijns- en gezondheidsvoorzieningen, onder meer voor kinderdagverblijven.

Het is enigszins onthutsend vast te stellen dat toch nog heel wat erkende en gesubsidieerde opvanginitiatieven niet op de hoogte zijn van de subsidiëringmogelijkheden die het VIPA biedt voor kinderopvang.

Informeert Kind en Gezin wel systematisch alle door haar erkende en gesubsidieerde opvanginitiatieven in verband met de subsidiemogelijkheden die bestaan bij het VIPA ?

Antwoord

Kind en Gezin, het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH) en het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden zijn drie aparte Vlaamse openbare instellingen (VOI's), die elk op hun terrein investeringssubsidies verstrekken, voor respectievelijk :

- voorzieningen voor kinderopvang,
- voorzieningen voor personen met een handicap,
- verzorgingsinstellingen, voorzieningen voor preventieve en ambulante gezondheidszorg, voorzieningen voor ouderen en algemeen welzijnswerk.

Het element dat deze drie VOI's verbindt, is hun gemeenschappelijke regelgeving : Kind en Gezin en het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap hangen af van hetzelfde decreet en procedurebesluit als het VIPA zelf.

In al zijn publicaties (jaarverslagen, brochure, omzendbrieven) en in al zijn contacten met de "klanten" wijst het VIPA erop dat het zelf de éénloketfunctie vervult voor de bovengenoemde voorzieningen uit de gezondheids- en welzijnssector, maar dat Kind en Gezin en het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap die functie elk op hun beurt vervullen voor de voorzieningen die onder hun bevoegdheid vallen.

De goede samenwerking en het frequent overleg tussen de drie VOI's zorgt er bovendien voor dat waar de initiatiefnemers ook terecht komen, zij steeds snel de gevraagde inlichtingen krijgen of vlot worden doorverwezen naar de meest geschikte persoon om hun die informatie te verstrekken.

De aanvragen tot investeringssubsidies voor voorzieningen voor kinderopvang gebeuren dus bij Kind en Gezin zelf.

Welke stappen onderneemt nu Kind en Gezin om de voorzieningen voor kinderopvang in kennis te stellen van de mogelijkheden tot subsidies ?

Alle regelgevingen worden door Kind en Gezin in mededeling bezorgd aan alle kinderdagverblijven. Dit is ook gebeurd voor de regelgeving van het VIPA. Hetzelfde geldt voor veranderingen in de regelgeving. Dit is laatst nog gebeurd in maart 2000.

Bij bevragingen naar intenties of plannen voor uitbreiding of verbouwingen wordt geïnformeerd of de voorziening een beroep zal doen op VIPA-investeringsubsidies. Dit is laatst nog gebeurd met een rondzendbrief van 8 december 1999.

Allen die om informatie vragen over het starten met kinderopvang of die een nieuw initiatief willen nemen binnen de kinderopvang, ontvangen een infopakket, waarin de VIPA-subsidiëring een vast onderdeel is. Heel wat initiatiefnemers vragen telefonisch om uitleg over alle mogelijke subsidiekanalen. Van de initiatiefnemers mag worden verwacht dat zij de ontvangen info doornemen.

Kind en Gezin stelt vast dat velen die door omstandigheden de informatie niet meer ter beschikking hebben, toch vlot de weg naar Kind en Gezin vinden.

Het is dan ook verrassend te moeten vernemen dat nog heel wat erkende en gesubsidieerde opvanginitiatieven niet op de hoogte zouden zijn van de subsidiëringmogelijkheden voor kinderopvang. De lijst van reeds afgewerkte en nog af te werken dossiers is bijzonder groot. Hierbij merk ik nog op dat gemeentelijke initiatieven, particuliere opvanginstellingen en initiatieven voor buitenschoolse opvang niet in aanmerking komen voor VIPA subsidies.

Voorzover sommige kinderdagverblijven niet meer volledig op de hoogte zijn van de VIPA-mogelijkheden, zullen zij door Kind en Gezin binnenkort hieraan worden herinnerd.

Vraag nr. 136
van 25 april 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Gezondheidszorg – Kansarme vrouwen

Uit recente rapporten blijkt dat de gezondheidszorg voor de groep kansarme vrouwen te wensen overlaat. Ze worden bijvoorbeeld moeilijker bereikt via informatiecampagnes, de drempel om naar de diensten of zorgverstrekkers te stappen, is te hoog, er zijn financiële problemen, enzovoort.

Heeft de minister reeds onderzoek gedaan of een voorstel geformuleerd om aan deze problematiek tegemoet te komen? Zo ja, welk?

Welke timing wordt terzake gehanteerd?

Antwoord

1. Specifiek onderzoek naar de toegankelijkheid en de kwaliteit van de gezondheidszorg voor kansarme vrouwen is ons niet bekend.

Wel leren cijfers en bevindingen van de Belgische Gezondheidsenquête en van enkele onderzoeken naar de link tussen (kans)armoede en gezondheid ons een aantal belangrijke zaken:

- armen sterven vroeger;
- armen lopen grotere gezondheidsrisico's zowel als gevolg van materiële omstandigheden zoals slechte huisvesting, ongezonde leefomgeving en risicovolle werkomstandigheden, als van psychosociale stress en leefgewoonten (ook in de jeugd jaren);
- armen stellen om financiële redenen gebruik van gezondheidszorg uit en doen anders beroep op gezondheidszorg (rechtstreeks naar spoedgevallen en de apotheker);
- armen worden vrijwel niet bereikt door de preventieve gezondheidszorg. Preventieboodschappen zijn niet in de juiste taal gesteld en gebruiken niet de juiste kanalen om de kansarmen te bereiken. Ook het kortetermijnperspectief van de armen speelt hierbij een rol.

Dat ook in dit kader vrouwen extra kwetsbaar zijn, wordt hier en daar door het onderzoeksmateriaal ondersteund. Zo blijkt het uitstellen van zorg wegens financiële beperkingen voor te komen in 10 % van de huishoudens waar het hoofd een vrouw is, en slecht in 4 % van de gezinnen met een mannelijk gezinshoofd. Kansarme vrouwen maken ook minder gebruik van preventief kankeronderzoek.

2. Als Vlaams minister ben ik vooral bevoegd voor de preventieve gezondheidszorg.

Daarom wordt vooral in dit kader aandacht besteed aan kansarme vrouwen. Zorgen dat ook zij bereikt worden bij baarmoederhals- en borstkankerscreening, dat preventieve acties die

inspelen op ongezonde leefwijzen en leefomstandigheden ook voor hen en met hen kunnen gebeuren, is een opdracht die ik uitdrukkelijk aan de logo's (lokaal gezondheidsoverleg) heb toevertrouwd. Deze hebben de mogelijkheid, in samenwerking met de gezondheids- en welzijns werkers die dicht bij de mensen staan, initiatieven op maat te nemen. Ze worden daarbij ondersteund door het VIG (Vlaams Instituut voor Gezondheidspromotie).

Ook zal ik laten onderzoeken op welke wijze de functie van ervaringsdeskundigen in de armoede en van interculturele medewerkers kan ingezet worden om de zorg aan kansarme en allochtone vrouwen te verbeteren en om het welslagen van preventiecampagnes in die groepen te ondersteunen.

Ook bij Kind en Gezin en in de centra voor leerlingenbegeleiding worden de prioriteiten voor deze gezinnen en vrouwen extra benadrukt.

Vraag nr. 138
van 25 april 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Gezinsondersteunende activiteiten – Subsidiëring

Opvoedingsondersteuning is een wezenlijk element van preventie. In de beleidsopties wordt dan ook terecht het belang van opvoedingsondersteuning vermeld.

Gezinsondersteunende activiteiten worden daarom door erkende socio-culturele verenigingen in hun gewone werking – gesubsidieerd via de decreten volkswontwikkeling – geïntegreerd.

Binnen de afdeling Welzijnszorg van de administratie Gezin en Maatschappelijk Welzijn worden gezinsondersteunende activiteiten rechtstreeks gesubsidieerd. Een aantal erkende verenigingen binnen het volkswontwikkelingswerk doen een beroep op deze ondersteuning.

1. Welke erkende verenigingen organiseerden in 1999 gezinsondersteunende activiteiten ? Waar ? Rond welke onderwerpen ?
2. Wie werd bereikt ?
3. Welk subsidiebedrag ontvingen ze ?

4. Kregen ze informatiepakketten aangeboden door de Vlaamse overheid of hebben ze die zelf samengesteld ?

Antwoord

Ik bezorg de Vlaamse volksvertegenwoordiger als **bijlage 1** de lijst met de erkende verenigingen die in 1999 vormingsactiviteiten voor gezinseducatie organiseerden.

Bijlage 2 bevat de lijsten van de goedgekeurde thema's per vereniging. Per vereniging kunnen maximum twintig thema's worden goedgekeurd. Ieder thema kan te allen tijde inhoudelijk worden aangepast, ingetrokken of vervangen door een ander thema. Een duidelijk afgebakende opsomming geven van de thema's per kalenderjaar, is daardoor onmogelijk.

De activiteiten kunnen in het ganse Vlaamse landsdeel en in Brussel-Hoofdstad plaatsvinden. Het team Gezinszorg neemt, wat de locatie betreft, alleen nota van de activiteiten per provincie in de statistiek die als **bijlage 3** gaat. Deze bijlage geeft tegelijk een overzicht van de subsidies die aan de verenigingen voor gezinseducatie werden uitbetaald voor hun activiteiten in 1999.

Het team Gezinszorg brengt het publiek dat met de gezinseducatie wordt bereikt niet in kaart, zodat ik deelvraag 2 niet kan beantwoorden.

Als antwoord op de vierde deelvraag meld ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger ten slotte dat de verenigingen de gewone thema's inhoudelijk volledig zelf uitwerken. Het team Gezinszorg stuurt alleen ondersteunend materiaal voor het uitwerken van de specifieke thema's aangeduid door de minister.

(Bovenvermelde bijlagen liggen ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 139
van 25 april 2000
van de heer GILBERT VAN BAELEN

Legionellabacterie – Koeltorens

Recentelijk stelde de Milieudienst van het Nederlandse Rijnmond een hoge concentratie legionellabacteriën vast in het koelwater van een kunstmestbedrijf.

Mensen die in de buurt van een koeltoren wonen, kunnen dus maar beter beducht zijn voor een legionellabesmetting, want het water werd via een koeltoren in een straal van 500 m rond het bedrijf verspreid.

De legionellabacterie veroorzaakt een ernstige longaandoening, die vooral bij oudere mensen dodelijk kan zijn.

1. Zijn er in Vlaanderen voorbeelden van besmetting met de legionellabacterie via koeltorens ?
2. Onderzoekt de Vlaamse overheid in, en in de buurt van, koeltorens de concentratie legionellabacteriën ?
3. Zijn er specifieke voorschriften waaruit blijkt dat in een straal van 500 m van de koeltoren geen bewoning of wandelingen en dergelijke worden toegestaan ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw.

Gecoördineerd antwoord

1. Legionellose is een verplicht aan de Vlaamse Gezondheidsinspectie te melden ziekte. Dit is geregeld via de uitvoeringsbesluiten van het decreet van 5 april 1995 betreffende de profylaxe van besmettelijke ziekten.

In Vlaanderen zijn geen voorbeelden van clusters van legionairsziekte rond koeltorens bekend. Er zijn ook geen gevallen bekend van individuele besmettingen in die omstandigheden.

In het buitenland zijn er wel een aantal ziektegevallen gerapporteerd die mogelijk verband hielden met de nabijheid van slecht onderhouden koeltorens. Duidelijke bewijzen dat de besmetting effectief van koeltorens afkomstig was, zijn er niet steeds.

De artikelen die hierover handelen in de medische literatuur komen tot het besluit dat een duidelijke regelgeving voor correct onderhoud van koeltorens noodzakelijk is. Algemeen wordt aangeraden frequenter te controleren naargelang de omgeving : frequenter in de buurt van ziekenhuizen, woonwijken, enzovoort.

2. Impliciet maakt een correct onderhoud van koeltorens, net als de gehele ziektepreventie in

bedrijven, deel uit van de arbeidshygiënewetgeving. Een goede preventie binnen het bedrijf heeft in dit geval ook positieve gevolgen buiten het bedrijf.

In dit verband kunnen we concreet verwijzen naar het koninklijk besluit betreffende de bescherming van de werknemers tegen de risico's bij blootstelling aan biologische agentia op het werk : het KB van 4 augustus 1996.

Metingen van de concentratie van legionellabacteriën in de lucht in de omgeving van koeltorens, is een bijna onmogelijke en een niet efficiënte aanpak. Regelmatig onderzoek van de koeltorens op legionella moet echter een onderdeel zijn van de normale inspectie en onderhoudsprocedure van dergelijke systemen en past volledig in de geest van het bovenvermelde koninklijk besluit.

Het besluit van de Vlaamse regering tot het nemen van bijzondere tijdelijke maatregelen ter voorkoming van de veteranenziekte door besmetting op handelsbeurzen en in expositieruimten werd gewijzigd op 24 maart 2000. Dit besluit behandelt natuurlijk maar een klein gedeelte van de gehele biologische agentia- en specifiek van de legionellaproblematiek.

Mijn administratie is momenteel echter een ontwerpdecreet aan het voorbereiden dat het mogelijk moet maken maatregelen te nemen op het vlak van primaire preventie van schadelijke effecten van bacteriën, virussen en alle andere biologische agentia. Dit decreet moet toelaten om, waar dit in het belang van de volksgezondheid noodzakelijk is, de huidige beschermende maatregelen inzake legionella en andere biologische agentia te verruimen.

3. Er zijn geen specifieke voorschriften die in een straal van 500 m van een koeltoren, bewoning of wandelingen en dergelijke verbieden.

Ook in de ons omringende landen bestaat er geen dergelijke specifieke regelgeving.

Vraag nr. 143 van 4 mei 2000 van mevrouw MARIJKE DILLEN

Wijkgezondheidscentra – Investeringssubsidies

Sinds november 1998 worden de wijkgezondheidscentra opgenomen in het Vlaams Infrastructuur-

fonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden (VIPA).

Infrastructuurwerken, zowel nieuwbouw als verbouwing en herconditionering, kunnen in aanmerking komen voor subsidiëring.

1. De toekenning van subsidies is gekoppeld aan een aantal voorwaarden.

Wat zijn deze voorwaarden ?

2. Hoeveel aanvragen zijn er ingediend ? Graag hierbij een overzicht per provincie.
3. In hoeveel gevallen is de aanvraag goedgekeurd en de subsidie uitgekeerd ? Ook graag een overzicht per provincie.
4. Zeer specifiek had ik bovendien graag een overzicht gekregen van de aanvragen en toegekende dossiers voor de stad Antwerpen.

Welke wijkgezondheidscentra hebben een daadwerkelijke subsidie gekregen ?

Antwoord

De wijkgezondheidscentra werden wel degelijk opgenomen in het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden.

1. De toekenning van investeringssubsidies voor wijkgezondheidscentra is gekoppeld aan een aantal voorwaarden, die vervat zijn in :
 - het besluit van de Vlaamse regering van 8 juni 1999 houdende de procedureregels inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden (BS van 10.9.1999) ;
 - het besluit van de Vlaamse regering van 8 juni 1999 tot vaststelling van de totale investeringssubsidies en de bouwtechnische normen voor de preventieve en ambulante gezondheidszorg (BS van 15.9.1999).
2. Er zijn tot op heden twee aanvragen ingediend, namelijk van :
 - Gent-Ledeberg : VZW Wijkgezondheidscentrum Botermarkt ;
 - Leuven : VZW De Ridderbuurt Wijkgezondheidscentrum.

3. Voor Gent werd de aanvraag tot subsidiebelofte ingediend en is thans in onderzoek. Voor Leuven werd de subsidiebelofte alsook de subsidiebeslissing verleend ; het dossier m.b.t. de gunning der werken is thans in onderzoek bij het VIPA.

Er werden voor beide aanvragen nog geen investeringssubsidies effectief uitbetaald.

4. Er zijn geen vragen ingediend, noch toegekend voor de stad Antwerpen.
5. Tot op heden heeft geen enkel wijkgezondheidscentrum een investeringssubsidie van het VIPA gekregen.

Vraag nr. 145 van 4 mei 2000 van mevrouw MARIJKE DILLEN

Kwaliteitsdecreet welzijnsvoorzieningen – Uitstel

De Vlaamse regering heeft voor een aantal sectoren de termijn verlengd voor aanpassingen van erkenningsvoorwaarden en procedureregels in het kader van het decreet inzake kwaliteitszorg in de welzijnsvoorzieningen.

1. Het betreft hier een uitzonderlijke verlenging van de termijnen voor aanpassing met maximaal twee jaar.

Op welke objectieve gegevens zijn deze uitzonderingen gebaseerd ?

2. Op welke sectoren is deze uitzonderingsmaatregel van toepassing ?

Antwoord

Eind 1999 is er via het decreet houdende de begeleiding van de begroting 2000 van 22 december 1999 een aanpassing aan het kwaliteitsdecreet voor de welzijnsvoorzieningen gebeurd.

In dit kwaliteitsdecreet was bepaald dat de Vlaamse regering binnen drie jaar na de inwerkingtreding van het decreet, dus uiterlijk op 31 december 1999, de erkenningvoorwaarden en procedureregels voor erkenning en intrekking van erkenning van welzijnsvoorzieningen in overeenstemming zou brengen met de bepalingen van het kwaliteitsdecreet. Hiertoe is voor elke sector binnen het welzijnslandschap een overleg opgestart tussen overheid

en relevante partners uit de betrokken sector. Deze overleggroepen hadden als opdracht de bepalingen van het kwaliteitsdecreet te gaan operationaliseren voor de voorzieningen van hun sector. Dit resultaat moest dan geïntegreerd worden in de diverse sectorale regelgevingen. Volgens het kwaliteitsdecreet moest dit rond zijn tegen uiterlijk 31 december 1999.

Voor het overgrote deel van de sectoren hadden de overleggroepen hun opdracht afgerond. De aanpassingen van de sectorale regelgevingen die daarop volgde, was in de meeste gevallen niet rond voor de limietdatum. Daartoe is eind 1999 dan ook in een uitstelmogelijkheid voorzien.

Het uitstel bedraagt maximum twee jaar en kan enkel voor die sectoren waarvoor het sectoraal overleg nog niet is opgestart. Zo is bijvoorbeeld voor de sectoren die vallen onder het thuiszorgdecreet nog geen sectoraal overleg opgestart. Het decreet dateert van 1998, de uitvoeringsbesluiten van 1999. Er is voor geopteerd om deze sectoren eerst tijd te laten om zich afdoende te organiseren, alvorens te gaan praten over de operationalisering van het kwaliteitsdecreet. Ook sectoren die toe zijn aan een fundamentele herziening van hun regelgeving die verder reikt dan enkel het kwaliteitsdecreet, kunnen zich beroepen op dit uitstel van maximum twee jaar.

Op 24 maart 2000 heeft de Vlaamse regering een besluit genomen waarin zij aangeeft welke sectoren binnen Kind en Gezin een beroep willen doen op dit uitstel. Het gaat om :

- de consultatiebureaus en steunpunten voor het jonge kind ;
- de kinderdagverblijven ;
- de diensten voor opvanggezinnen ;
- de initiatieven voor buitenschoolse kinderopvang ;
- de vertrouwenscentra kindermishandeling ;
- de adoptiediensten ;
- de centra voor kindercare en gezinsondersteuning.

De administratie Gezin en Maatschappelijk Welzijn is momenteel bezig een dergelijk besluit op te maken voor een aantal van de sectoren waarvan zij de erkenningen behandelen. Het gaat om volgende sectoren :

- algemeen welzijnswerk ;
- bijzondere jeugdbijstand ;

- Vlaams overlegcentrum etnisch-culturele minderheden, integratiecentrum en integratiediensten.
- maatschappelijk opbouwwerk ;
- voorzieningen voor bejaarden ;
- thuiszorgdiensten ;
- diensten voor oppashulp.

Vraag nr. 167
van 25 mei 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Toegankelijke beleidsnota – Informatieambtenaar

Kan de minister medelen of de brochure met haar "toegankelijke beleidsnota" vooraf ter goedkeuring aan de informatieambtenaar werd voorgelegd ?

Had die eventueel opmerkingen ?

Antwoord

Er bestaat geen enkele regel die de ministers of administraties verplicht om hun communicatie-initiatieven vooraf voor advies of goedkeuring voor te leggen aan de informatieambtenaar.

De primaire verantwoordelijkheid voor de communicatie over het beleid en de beleidsuitvoering ligt bij respectievelijk de beleidsverantwoordelijken en de beleidsuitvoerders zelf. De informatieambtenaar en de afdeling Communicatie en Ontvangst staan in voor de advisering, begeleiding, ondersteuning en coördinatie van de communicatie-activiteit en voor het stimuleren van de ministers en hun diensten tot het voeren van een actief communicatiebeleid.

BERT ANCIAUX

VLAAMS MINISTER
 VAN CULTUUR, JEUGD,
 BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN
 EN ONTWIKKELINGSSAMENWERKING

Vraag nr. 122
van 18 april 2000
van de heer JAN LOONES

Vlaams-Nederlands Huis Brussel – Stand van zaken

Naar aanleiding van het koninklijk bezoek aan de Brakke Grond in Amsterdam uitte de koning zijn bezorgdheid over het ontbreken van culturele relaties tussen Vlaanderen en Wallonië (De Standaard 7.4.2000).

Deze koninklijke bezorgdheid veronderstelt de behoefte in Franstalig België aan meer contact met de Vlaams-Nederlandse cultuur en illustreert het belang van een Vlaams-Nederlands Huis in Brussel.

En daar wordt meteen de vinger op een zere plek gelegd : het al jaren aanslepende dossier van het Vlaams-Nederlands Huis in Brussel.

1. Heeft de minister reeds overleg gehad met zijn Nederlandse collega over dit dossier ?
2. Kan de minister medelen of er in dit dossier vooruitgang wordt gemaakt ?

Antwoord

Beleidsachtergrond

De realisatie van een Vlaams-Nederlands Huis in Brussel is expliciet als prioriteit opgenomen zowel in mijn beleidsnota Cultuur (*Stuk 149 (1999-2000) – Nr. 1 – red.*) als in mijn beleidsnota Brusselse Aangelegenheden (*Stuk 145 (1999-2000) – Nr. 1 – red.*). Ik motiveer deze beleids optie vanuit volgende overwegingen.

Nederland en Vlaanderen delen een uitzonderlijk gemeenschappelijk en cultuurhistorisch goed : de taal. Dit cultuurgoed gezamenlijk uitdragen, uitstralen en ondersteunen naar niet-Nederlandstaligen toe, is de primaire taak van de Nederlandse Taalunie :

- a) andere elementen van Vlaams-Nederlandse samenwerking onder meer in de podium- en de beeldende kunst, de media en het wetenschappelijk onderzoek worden begeleid en gestimuleerd door het Cultureel Verdrag Vlaanderen-Nederland ;
- b) deze samenwerkingsverbanden en -structuren moeten, letterlijk en figuurlijk, worden onderbouwd door een zichtbare, herkenbare instelling : een Nederlands-Vlaams Huis, met een Europese dimensie, in Brussel.

De keuze voor een vestiging in Brussel is evident :

- a) Brussel is de enige meertalige, multiculturele stad in Europa waar het Nederlands een officiële status heeft en daarenboven een boeiend, veelzijdig cultureel aanbod organiseert ;
- b) Brussel is het kruispunt van twee van de grootste "cultuurgebieden" in Europa, het Romaanse en het Germaanse ;
- c) Brussel is de hoofdstad van de Europese Unie (EU), de zetel van het grootste deel van de Europese politieke en administratieve organen. Dientengevolge is Brussel ook een concentratiepunt van opiniemakers, lobbyisten en besluitvormers ;
- d) alleen al binnen het Brusselse Hoofdstedelijke gewest, de 19 gemeenten, wonen circa 360.000 "niet-Belgen", waarvan de helft, of circa 180.000, uit de EU-landen ;
- e) in deze unieke "geestelijke ruimte" van vreedzame confrontatie en dialoog van culturen en talen mag het Nederlands niet ontbreken in zijn instrumentele en culturele uitingsvormen.

Stand van zaken

Gedurende nu reeds bijna vijftientig jaar vond een welles-nietesdiscussie plaats tussen de betrokken Nederlandse en Vlaamse overheden, voornamelijk omtrent de opportuniteit van zo'n huis. Aanvankelijk was het immers de bedoeling een soort "alter ego" van ons Vlaams Cultureel Centrum in Amsterdam te realiseren. Deze optie is definitief achterhaald ten gevolge van de realisatie van een keten van Vlaamse culturele infrastructuur in Brussel. Dit ruimtescheppend beleid had en heeft tot gevolg dat podiumkunsten uit Vlaanderen én Nederlands thans over voldoende presentatieplekken beschikken in Brussel.

Wat wij echter wél nog missen, is een Nederlands-Vlaams "ontmoetingscentrum", een "debathuis" met een Europese dimensie, tevens een permanent internationaal forum voor onze taal en literatuur.

Op 26-27 november 1999, tijdens de Vlaams-Nederlandse Culturele Conferentie in Gent, heb ik deze vernieuwde invulling aan de orde gebracht en heeft mijn Nederlandse collega, staatssecretaris van der Ploeg, geenszins afwijzend gereageerd en hij heeft zijn eigen accenten over dit voorstel geuit.

Ik heb derhalve mijn administratie de opdracht gegeven :

- a) het dossier in zijn historische ontwikkelingen ten gronde te onderzoeken ;
- b) overleg te plegen met de potentieel functioneel betrokken organisaties en met de voorzitter en de secretaris van het Cultureel Verdrag Vlaanderen-Nederland ;
- c) het overleg met de bevoegde Nederlandse ambtenaren en de Nederlandse ambassade in Brussel op gang te brengen ;
- d) een nieuwe functionele invulling uit te schrijven.

Op 15 maart jongstleden vond een terreinverkenkend gesprek plaats met mijn kabinet en met de topverantwoordelijken van beide administraties. Op basis daarvan, en na bijkomend overleg, werd op 2 mei jongstleden een gedetailleerde motiveringsnota "Naar een Europees Nederlands-Vlaams Huis in Brussel" gefinaliseerd en verzonden naar staatssecretaris van der Ploeg.

Een ontmoeting met de Nederlandse staatssecretaris van der Ploeg wordt in de eerstkomende weken gepland, teneinde de inhoudelijke invulling en de materiële haalbaarheid van het project samen te bespreken. Ik meen dat de tijd rijp is voor een daadwerkelijke realisatie van een Nederlands-Vlaams Huis in Brussel.

**Vraag nr. 123
van 28 april 2000
van de heer DOMINIEK LOOTENS-STAEL**

"Tram 81" – Verspreiding

Een van de conclusies van de doorlichting van het maandblad Tram 81 is dat de verspreiding moet worden verbeterd. Dit moet gebeuren door de huidige verspreiding, die in pakket gebeurt met andere huis-aan-huisreclame, te vervangen door een afzonderlijke bedeling.

1. Hoeveel kost de bedeling van Tram 81 ?

Hoeveel meerkosten brengt de afzonderlijke bedeling met zich mee ?

2. Kan de minister, in aansluiting aan zijn antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 71 van 21 januari 2000 (*Bulletin van Vragen en Antwoor-*

den nr. 9 van 3 maart 2000, blz. 717 – red.), antwoorden op volgende vragen.

Wat zijn de totale inkomsten van de VZW De Stadskrant ?

Hoe groot is het aandeel van overheidsbijdragen daarin ?

Wat zijn de andere inkomsten van de VZW De Stadskrant en hoe groot zijn deze ?

Antwoord

1. De kostprijs voor de bedeling van "Tram 81" is voor 2000 begroot op 6.500.000 frank. De verspreiding van het maandblad gebeurt tien keer per jaar, bus aan bus in het hele Brusselse Hoofdstedelijke gewest (430.000 brievenbussen).

De meerkosten voor een afzonderlijke bedeling vanaf juni 2000 zijn geraamd op 1.700.000 frank.

2. In aansluiting op zijn vraag nr. 71 kan ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger meedelen dat de totale inkomsten van de VZW De Stadskrant per 31 december 1999 151.679.919 frank bedragen. Het betreft hier de geconsolideerde financiële situatie van zowel de werking van de afdeling Weekkrant en Maandblad, als van de afdeling CCC.

Het aandeel van de Vlaamse overheid en de Vlaamse Gemeenschapscommissie bedraagt in totaal 133.520.000 frank.

Uit de resultatenrekening 1999 blijkt dat De Stadskrant 18.159.919 frank aan inkomsten genereert uit abonnementsgeld, sponsoring, reclamegeld en diverse opbrengsten voor "Brussel Deze Week" en "Tram 81" en uit werking en recuperaties van de afdeling CCC.

7.522.271 frank van dit bedrag moet echter met de nodige nuancering worden geïnterpreteerd. De productie van "Brussel Deze Week" verloopt namelijk in samenwerking met Roularta Media Group NV, in het kader van "De Streekkrant". Deze samenwerking is gebaseerd op het principe dat de reclameopbrengsten van Roularta Media Group gerelateerd zijn aan de kostprijs van de druk voor het redactioneel gedeelte, zodat het hier om een transactie met gesloten portefeuille gaat. Voor het meertalig maandblad Tram 81 komen de reclame-inkomsten, met aftrek van kosten, wel direct toe aan de VZW.

MARLEEN VANDERPOORTENVLAAMS MINISTER
VAN ONDERWIJS EN VORMING**Vraag nr. 102**
van 18 april 2000
van de heer LUDWIG CALUWE*Levensbeschouwelijke instellingen – Subsidiëring*

De Vlaamse Gemeenschap verleent subsidies aan de leergangen en/of aan de studenten van de katholieke en protestantse theologische faculteiten, evenals aan het Instituut voor de Studie van het Jodendom.

Bestaat een analoge tegemoetkoming aan instellingen van de niet-confessionele levensbeschouwingen ?

Graag vernam ik van de minister-president de wettelijke of reglementaire basis voor deze tegemoetkomingen, de bedragen die in de begrotingen 1999 en 2000 werden opgenomen, evenals het aantal personen waarop deze tegemoetkomingen toepasselijk zijn.

Antwoord

De Vlaamse Gemeenschap financiert de opleidingen van :

1. Instituut voor de Studie van het Jodendom :
1999 : 2 miljoen fr.
2000 : 2 miljoen fr.

Reglementaire basis : het begrotingsdecreet.
2. Universitaire Faculteit voor Protestantse Godgeleerdheid :
1999 : 11,4 miljoen fr.
2000 : 11,5 miljoen fr.

Reglementaire basis : artikel 169 van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap.
3. In het kader van de reguliere academische opleidingen, hoofdstuk III van het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap : de opleidingen Moraalwetenschappen aan de Vrije Universiteit Brussel en de Universiteit Gent en de opleidingen Godgeleerdheid, Godsdienstwetenschappen

en Kerkelijk Recht aan de Katholieke Universiteit Leuven.

De toegekende middelen dienen tot dekking van de personeels- en werkingskosten. De overheid verleent geen directe tegemoetkomingen aan individuele personen, behoudens de studietoelagen aan de studenten die aan de toepassingvoorwaarden voldoen.

Vraag nr. 103
van 18 april 2000
van de heer HERMAN LAUWERS*Binnenhuisarchitectuur – Diplomagelijkschakeling*

De oude opleiding Binnenhuisarchitectuur was een vierjarige opleiding, maar werd desondanks als HOKT (hoger onderwijs van het korte type) beschouwd. De benaming "binnenhuisarchitect" verdween. Er bestaat nu een diploma Interieurvormgeving (één cyclus) en een diploma Interieurarchitect (twee cycli).

Personen met het oude diploma Binnenhuisarchitectuur komen niet in aanmerking voor functies waarvoor een diploma met twee cycli wordt vereist, niettegenstaande zij eveneens een vierjarige opleiding genoten.

Dit geldt a fortiori voor officiële aanwervingsinstanties en overheidstewerkstelling.

1. Kan de minister medelen waarom de vierjarige opleiding Binnenhuisarchitectuur als HOKT werd beschouwd en waarom er geen automatische gelijkenschakeling met het diploma Interieurarchitect is gebeurd ?
2. Wordt alsnog overwogen om personen individueel de mogelijkheid te geven hun "oude" diploma te laten omzetten in een erkend diploma van twee cycli ?
3. Heeft de minister reeds initiatieven genomen opdat het "oude" diploma door de overheid – bijvoorbeeld onderwijs, gemeenten, intercommunales, ... – in aanmerking wordt genomen als een diploma van twee cycli ?

Antwoord

Ik meen dat het aangewezen is eerst een korte historiek te schetsen van de problematiek met betrekking tot de rangschikking van de vroegere afdeling

Binnenhuisarchitectuur en het ontstaan van de huidige Interieurvormgeving en Interieurarchitectuur.

De vroegere afdelingen Binnenhuiskunst en Binnenhuisarchitectuur werden in zeven autonome instellingen georganiseerd en gerangschikt in volgende categorieën : artistiek hoger onderwijs van het korte type, hoger kunstonderwijs van de tweede graad of niet-gerangschikte afdeling. De afdelingen Binnenhuiskunst en Binnenhuisarchitectuur hadden respectievelijk een driejarige en vierjarige structuur.

Artikel 34 van het decreet van 23 oktober 1991 betreffende de hogescholen in de Vlaamse Gemeenschap regelde de vormgeving van de afdelingen Binnenhuiskunst en Binnenhuisarchitectuur. De architectuurinstellingen kregen de mogelijkheid om ter vervanging van de afdeling Binnenhuisarchitectuur een bovenbouw Interieurarchitectuur te organiseren. Drie van de vroegere afdelingen Binnenhuisarchitectuur werden omgevormd tot een opleiding Interieurarchitectuur. De overige vier afdelingen Binnenhuiskunst en Binnenhuisarchitectuur werden omgevormd tot een afdeling Interieurvormgeving met een driejarige structuur. De omvorming werd geleidelijk, van jaar tot jaar, ingevoerd met ingang van 1 januari 1993.

Overeenkomstig bijlage I van het hogescholendecreet van 13 juli 1994 is Interieurvormgeving een basisopleiding van één cyclus en Interieurarchitectuur een basisopleiding van twee cycli.

1. De criteria voor de rangschikking als een afdeling van het hoger onderwijs van het lange type betreffen niet de studieduur, maar de structuur en het academisch niveau van de afdeling.

De studieduur van de vroegere afdeling Binnenhuisarchitectuur bedroeg weliswaar vier jaar, maar was gestructureerd en geconcipieerd als een ééncyclusopleiding. De rangschikking als een afdeling van het hoger onderwijs van het korte type was dus voor de hand liggend.

Ter informatie kan ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger meedelen dat de afdeling Binnenhuisarchitectuur geen unicum is inzake rangschikking van een vierjarige afdeling in het hoger onderwijs van het korte type. De studieduur van de vroegere optie Sociale Verpleging bijvoorbeeld bedroeg ook vier jaar en was op grond van dezelfde rangschikkingscriteria altijd een optie van een afdeling van het hoger onderwijs van het korte type geweest. Bij de omvor-

ming van de afdelingen naar aanleiding van het hogescholendecreet is ook deze optie ingebed in de driejarige structuur van de basisopleidingen van één cyclus.

De afdeling Binnenhuisarchitectuur was een zelfstandige opleiding van vier jaar met een afgebakende eigenheid ten opzichte van de andere afdelingen. De huidige opleiding Interieurarchitectuur is een bovenbouw op de gemeenschappelijke eerste cyclus Architectuur van een tweecycli-opleiding. De opleiding Interieurarchitectuur is nu een finaliteit binnen het studiegebied Architectuur. Dit betekent dat de opleiding Interieurarchitectuur andere positie inneemt binnen het hogeschoollandschap dan de vroegere afdeling Binnenhuisarchitectuur.

Het inhoudelijke karakter van de opleiding is ook gewijzigd. Door de integratie in de architectuuropleidingen bestaat de helft van de opleiding (twee van de vier jaar) uit een gemeenschappelijke opleiding met Architectuur. Die gemeenschappelijkheid moet waarborgen dat de student na de eerste cyclus met evenveel kans op slagen zowel de tweede cyclus Interieurarchitectuur, als de tweede cyclus Architectuur kan volgen. De eerste cyclus is dus ten minste een hybride geworden van een opleiding tot interieurarchitect en een opleiding tot architect. De inhoud van de opleiding Interieurarchitectuur is daarenboven omgevormd met het oog op het beantwoorden aan de normen van een opleiding van academisch niveau.

De opleiding is dus zowel structureel als inhoudelijk omgevormd en dus anderssoortig geworden. Daarom is de gelijkschakeling van de vroegere afdeling Binnenhuisarchitectuur met de huidige opleiding Interieurarchitectuur niet mogelijk.

2. Uit mijn antwoord op de eerste vraag moge blijken dat het niet mogelijk is om het "oude" diploma rechtstreeks om te zetten in het diploma Interieurarchitect.

De houders van het diploma van de vroegere afdelingen Binnenhuisarchitectuur kunnen eventueel wel studieduurverkorting genieten met het oog op het behalen van het diploma Interieurarchitect. Binnen het kader van de aan de hogescholen verleende autonomie, beslissen de hogescholen evenwel zelfstandig over studieverkorting.

Gezien de diversiteit van de rangschikking van de vroegere afdelingen Binnenhuisarchitectuur bestaat de kans dat de hogescholen niet alle diploma's van de afdelingen Binnenhuisarchitectuur op een identieke manier evalueren.

3. De basisopleidingen van twee cycli zijn de opvolgers van de vroegere afdelingen van het hoger onderwijs van het lange type.

De afdeling Binnenhuisarchitectuur is om de hierboven vermelde redenen nooit als dusdanig gerangschikt.

Het is dan ook niet opportuun om het diploma van de afdeling Binnenhuisarchitectuur in aanmerking te nemen als een diploma van een opleiding van twee cycli.

Vraag nr. 104
van 25 april 2000
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Gebouwen Steinerschool Leuven – Bestemming

Er heerst grote onduidelijkheid over de plannen voor de gebouwen van de Steinerschool in de Weldadigheidsstraat 76 in Leuven.

Sommige krantenberichten spreken van reeds doorgevoerde onteigeningen, andere hebben het over een voornemen tot onteigening van de stad Leuven.

De Scholenraad blijkt evenwel nog geen advies te hebben verleend omtrent de bestemming van het eigendom.

Werd het onroerend goed in de Weldadigheidsstraat 76 reeds overgedragen aan de stad Leuven en zo ja, wanneer ?

Zo neen, behoort dit tot de recente plannen ?

Antwoord

Deze school heeft met een schrijven van 26 april 2000 aan het departement Onderwijs een adreswijziging meegedeeld die vermoedelijk ingaat vanaf 1 september 2000.

Het is het schoolbestuur dat de schoolgebouwen in eigendom heeft. Dit betekent dat zij zelf kunnen beslissen wat er met de huidige gebouwen gebeurt.

Een mogelijke onteigening is de bevoegdheid van de stad Leuven. Voor informatie dient de Vlaamse volksvertegenwoordiger zich tot het stadsbestuur te wenden.

Vraag nr. 105
van 25 april 2000
van de heer DIDIER RAMOUDT

Diploma's – Europese gelijkshakeling

In Bologna werd tussen de Europese lidstaten afgesproken om te evolueren naar een gelijkshakeling van de titels die door studie kunnen worden behaald.

Onze kandidaats- en licentiaatsdiploma's zouden worden vervangen door het angelsaksische systeem van bachelors en masters. Dit zou ook gepaard gaan met een verlenging van de totale studieduur.

1. Binnen welke termijn kunnen we deze hervorming van het hoger onderwijs verwachten ? Hoe zal ze in de praktijk verlopen ?
2. Worden ook de hogescholen in deze hervorming betrokken ? Wat met de grauaatsdiploma's ?
3. Hoe verhouden de kandidaats- en licentiaatsdiploma's zich tot de nieuw in te voeren titels ? Bestaat er met andere woorden geen gevaar dat de huidige diploma's als minderwaardig zullen worden beschouwd op de arbeidsmarkt en dat de licentiaten bijgevolg zullen worden geconfronteerd met de ontwaarding van hun diploma ?

Antwoord

Op 19 juni 1999 ondertekenden 28 landen, waaronder de 15 leden van de Europese Unie, de Verklaring van Bologna. Het is dus niet alleen een aangelegenheid van deze Unie.

In tegenstelling tot wat de vraag suggereert, gaat de Bolognaverklaring zeker niet over de gelijkshakeling van alle Europese diploma's.

De ondertekenende landen engageren zich wel tot het evolueren in het daaropvolgend decennium naar een structuur in twee cycli. De eerste cyclus (undergraduate) duurt ten minste drie jaar en leidt tot een kwalificatie die een inschakeling op de arbeidsmarkt moet verzekeren. Het met succes

beëindigen van deze eerste cyclus is ook de voorwaarde om te kunnen doorstromen naar de tweede cyclus (graduate), die leidt tot de graden van master en doctor. De Verklaring gebruikt de term "bachelor" als graad voor de afsluiting van de eerste cyclus niet. De ondertekenaars behouden dus wel het recht om eigen benamingen te gebruiken.

De Verklaring houdt ook het engagement in om een algemeen creditsysteem in te voeren dat niet alleen de mobiliteit bevordert, maar ook voor grote transparantie zorgt. Het Europees diploma-supplement wordt als belangrijk element geconsacreerd. Ik wil erop wijzen dat Vlaanderen de eerste regio is geweest die dat diplomasupplement, geheel conform de richtlijn, heeft ingevoerd en dat andere lidstaten inmiddels het Vlaams model graag willen overnemen.

Verder beklemtoont de Bolognaverklaring ook zeer sterk de kwaliteitsbewaking van het hoger onderwijs. Bedoeling is grote overeenstemming te bereiken over de kwaliteitscriteria.

Medio 2001 komen de ondertekenende landen opnieuw bijeen in Praag, om een eerste tussentijdse evaluatie te maken. De Verklaring houdt het engagement in voor implementatie uiterlijk in 2009. Inmiddels is een beperkte volggroep ingesteld waarin het Europees voorzitterschap telkens een actieve rol te spelen heeft.

De volledige tekst van de Bolognaverklaring, alle bijbehorende literatuur en alle documenten over de opvolging ervan zijn beschikbaar op het Internet (www.ond.vlaanderen.be/hoger_onderwijs/univ/).

Hiermee rekening houdende, kan ik op de drie vragen volgende antwoorden geven.

1. De implementatie van de Bolognaverklaring moet tegen 2009 een feit zijn.

Uiteraard zal de tussentijdse evolutie moeten aantonen of bijsturing van de algemene principes nodig is. In voorkomend geval zal de Verklaring een bijstelling moeten krijgen. Iedere ondertekenaar onderzoekt inmiddels de evolutie van het proces in eigen land of regio.

In Vlaanderen is de Vlaamse Interuniversitaire Raad (VLIR) en de Vlaamse Hogescholenraad (Vlhora) verzocht een advies over deze kwestie te geven. Nadien zullen uiteraard nog vele overlegondes volgen.

2. De Bolognaverklaring bestrijkt het volledige tertiair onderwijs.

Vlaanderen heeft er trouwens op aangedrongen (hierin zeker ondersteund door verschillende andere landen en regio's) om de definitie van "hoger onderwijs" voldoende duidelijk te stellen. Hogescholen en universiteiten zijn volledig betrokken. Ik verwijs naar de adviesvraag aan Vlhora en VLIR. De voorzitters van beide organen waren trouwens ook aanwezig bij de ondertekening van de Verklaring in Bologna in juni 1999.

3. Het is duidelijk dat ons huidig systeem van cycli en graden niet onmiddellijk inpasbaar is in de opties van de Bolognaverklaring.

Dat is trouwens voor vrijwel alle ondertekenende landen of regio's buiten het Verenigd Koninkrijk het geval. Het is te vroeg om daarover reeds een standpunt in te nemen.

Het graduaatsdiploma van de opleidingen van één cyclus van de hogescholen zou – gezien de driejarige studieduur – in aanmerking kunnen komen als afsluitend diploma van de Bologna-eerste cyclus, maar dat is geen evidentie, vermits dat diploma ook de overgang naar de tweede cyclus moet garanderen. Analooq kunnen we stellen dat een kandidaatsdiploma na twee jaar studie zich niet in het Bolognaverhaal laat vatten. Of een licentiaatsdiploma meteen de mastergraad oplevert, is evenmin vanzelfsprekend.

Deze voorlopige onduidelijkheid betekent nochtans niet dat Vlaanderen lijdzaam zal toezien hoe andere landen te werk gaan. Dat zal precies het onderwerp zijn van het interne debat dat wij in de komende jaren zullen voeren.

In geen geval zullen wij in Vlaanderen een systeem aanvaarden dat de ontwaarding van onze huidige opleidingen tot gevolg zou hebben.

Vraag nr. 106
van 25 april 2000
van de heer DIDIER RAMOUDT

Mini-ondernemingen – Reglementering en controle

In de scholen is er een ware explosie vast te stellen van mini-ondernemingen. Zonder de pedagogische waarde van dergelijke initiatieven in twijfel te trekken, bereiken mij steeds meer signalen van onge-

noegen van handelaars die zich benadeeld voelen door de ongebreidelde groei van dergelijke ondernemingen, waardoor zij, naar eigen zeggen, een stuk van de markt aan hun neus zien voorbijgaan.

Dergelijke activiteiten georganiseerd door scholen zijn gereguleerd door onder andere het koninklijk besluit (KB) van 12 februari 1976 (Belgisch Staatsblad van 8 april 1976) tot vaststelling van de voorwaarden waaronder de door een onderwijsinrichting geproduceerde voorwerpen of verleende diensten kunnen worden vervreemd of verhuurd, en het ministerieel besluit van 3 november 1976 (Belgisch Staatsblad van 26 mei 1977) houdende de maatregelen tot vaststelling van de voorwaarden waaronder onderwijsinrichtingen geproduceerde voorwerpen of verleende diensten kunnen vervreemden of verhuren.

Door de impulsen die aan de scholen worden gegeven door onder andere de VZW Vlaamse Jonge Ondernemingen en het stijgend succes van hun actie, zijn er voor volgend schooljaar nog meer mini-ondernemingen te verwachten.

1. Hoeveel mini-ondernemingen zijn momenteel actief in de scholen van de diverse netten ?
2. Beantwoorden zij allemaal aan de in de wetgeving gestelde normen ?
3. Welke instantie beslist over de toelating tot oprichting van een mini-onderneming in een school ?
4. Op welke wijze wordt er op de mini-ondernemingen controle uitgeoefend om na te gaan of zij aan de bepalingen van de wetgeving beantwoorden, en door wie ?
5. Artikel 2, § 1, punt c) van het KB van 12 februari 1976 stipuleert : "het mag geen aanleiding geven tot handelsovereenkomsten die concurrerend zijn met de nijverheid of met de ambachten van een streek".

Zijn er reeds mini-ondernemingen in gebreke gesteld ? Zo ja, hoeveel en welke activiteit oefenden zij uit ?

6. Vermits dergelijke activiteiten de kloof tussen een realistische marktsituatie en de school zou moeten helpen verkleinen, worden aan de mini-onderneming dan ook een boekhouding, BTW-en andere belastingverplichtingen, zij het reëel of in een lessituatie, gekoppeld ?

7. Heeft de minister reeds initiatieven genomen om een eventuele wildgroei van dergelijke mini-ondernemingen aan banden te leggen ?

Antwoord

1. De VZW Vlaamse Jonge Ondernemingen organiseert reeds meerdere jaren het project mini-ondernemingen.

Deze autonome vereniging, die een partnership heeft gesloten met de Kamers van Handel en Nijverheid, wordt beheerd door afgevaardigden van het bedrijfsleven en van de onderwijsverstrekkers. De beslissing tot oprichting van mini-ondernemingen wordt evenwel genomen door de lokale onderwijsverstrekkers, vaak op initiatief van leraars Economie en Handel en gestimuleerd door de betrokken directies.

Momenteel zijn er 282 mini-ondernemingen operationeel, verdeeld als volgt : 65 in het gemeenschapsonderwijs, 16 in het provinciaal onderwijs, 18 in het gemeentelijk onderwijs en 183 in het vrij onderwijs.

2. Wat de controle op de mini-onderneming betreft, wordt vanuit voormelde VZW gewerkt met regionale coördinatoren die naar de scholen gaan om de onderneming op te starten. Het product dat de jongeren te koop aanbieden, wordt bepaald in overleg met de coördinator en de begeleidende leraar. De VZW is op dit vlak stringent. Bijvoorbeeld : indien de jongeren in hun leerprogramma geen vak Voeding of aanverwant vak hebben, dan is het uitgesloten dat ze voedingswaren verkopen.

Het opzetten van een mini-onderneming past in de pedagogische methodiek, waarvoor geen bevoegdheid ligt bij het Onderwijsdepartement. In het kader van de periodieke schooldoorlichtingen gaat de Onderwijsinspectie wel na of een mini-onderneming bestaat en, in bevestigend geval, of deze een toegevoegde waarde creëert bij de leerplanafwerking.

3. In de vigerende onderwijswetgeving en -reglementering wordt rond onderhavige initiatieven niets bepaald. Anderzijds is in de schoolwetpact van 29 mei 1959 onder de hoofding "laakbare praktijken" het verbod op handelsactiviteiten vastgelegd. Een regelgeving van 12 februari 1976 op de verkoop en verhuur van goederen en diensten bepaalt dan weer wat niet als handelsactiviteit wordt beschouwd. Klachten dien-

aangaande kunnen worden ingediend bij de Commissie Laakbare Praktijken, die fungeert binnen het departement Onderwijs en die is samengesteld uit magistraten.

Tot op heden werden nog geen formele klachten over het optreden van mini-ondernemingen ontvangen en werden er evenmin ondernemingen in gebreke gesteld.

4. Gezien haar realiteitsgericht karakter voert de mini-onderneming een concrete boekhouding ; maandelijks moet deze worden bijgehouden en opgestuurd naar de VZW. De BTW, RSZ en BV die zij verschuldigd is, worden conform de betrokken reglementering betaald aan de VZW, en niet aan de staat.

Gezien het kleinschalig actieterrein en de dito omzet (jaarlijks ongeveer 100.000 fr.) en gezien het feit dat de verkoop zich beperkt binnen de school en tot verkoopdagen georganiseerd door de VZW, is van een wildgroei geen sprake. Er wordt dan ook niet overwogen terzake restricties in te voeren.

Ik ben overigens de mening toegedaan dat het aanleren van commerciële vaardigheden en attitudes ook een ervaringsgerichte aanpak vergt. De mini-onderneming, waarin jongeren in teamverband creatief samenwerken van productontwikkeling tot verkoop en dienst-na-verkoop, is een instrument om ondernemingszin bij jongeren te stimuleren dat alle steun verdient. Ten slotte wordt er ook de essentiële aansluiting tussen onderwijs en bedrijfsleven door bevorderd.

Vraag nr. 107
van 28 april 2000
van de heer JOHAN DE ROO

Lestijden zorgverbreding – Criteria

Bij het toekennen van het aantal uren zorgverbreding aan kleuter- en lager onderwijs wordt rekening gehouden met het aantal leerlingen dat deel uitmaakt van sociaal achtergestelde gezinnen.

Onder "sociaal achtergestelde gezinnen" verstaat men gezinnen waarvan de moeder een opleidingsniveau heeft lager dan hoger secundair onderwijs, of waarvan de leerling niet meer bij beide natuurlijke ouders woont of deel uitmaakt van een gezin waar een van de ouders werkloos is.

1. Bestaat er een oorzakelijk verband tussen de leermoeilijkheden van een leerling en de criteria voor toewijzing van het aantal uren zorgverbreding ?
2. Hoe ligt de verhouding tussen het aantal kinderen dat de uren zorgverbreding in praktijk volgt die uit een "normaal" gezin komen, en het aantal dat deel uitmaakt van een sociaal achtergesteld gezin ?
3. Hoe is de verhouding tussen het aantal leerlingen dat zorgverbreding krijgt afkomstig uit een gezin waarvan de moeder laaggeschoold is, het aantal dat niet meer bij beide natuurlijke ouders woont en het aantal van wie een van de ouders werkloos is ?
4. Jaarlijks kent het ministerie het aantal uren zorgverbreding toe aan de scholen naar rato van het aantal sociaal achtergestelde leerlingen.

Met het oog op een actualisering van hun gegevens doen de meeste scholen hiervoor jaarlijks een schriftelijke navraag bij de ouders.

Laat de wet op de privacy dit toe ?

5. Blijven dergelijke criteria in de toekomst gehandhaafd voor het toekennen van het aantal uren zorgverbreding per school, rekening houdende met het feit dat de leerplicht opgetrokken is tot de leeftijd van 18 jaar, waardoor de ouders meestal een minimumdiploma hoger secundair of beroepsonderwijs behalen, en rekening houdende met de dalende werkloosheidscijfers ?

Antwoord

Een leerling die in aanmerking komt voor extra lestijden zorgverbreding is een leerling :

- van wie de moeder het diploma secundair onderwijs niet heeft behaald ;
- of die behoort tot een éénoudergezin ;
- of van wie beide ouders werkloos zijn.

1 en 4. Uit voorbereidend wetenschappelijk onderzoek is gebleken dat de kans op ontwikkelings- en leerproblemen samenhangt met bepaalde achtergrondkenmerken van de kinderen. Het is voor de school zelf belangrijk om deze gegevens

te kennen, om beter op de leefwereld van de kinderen te kunnen inspelen.

Zo blijkt dat kinderen van laaggeschoolde moeders vier- tot vijfmaal meer kans hebben om niet de minimaal vereiste ontwikkelings- en leervorderingen te maken. Ook de gezinssituatie speelt duidelijk een rol. Eénoudergezinnen tellen naar verhouding bijna tweemaal zoveel ontwikkelings- en leerbedreigde kinderen, evenals gezinnen waarin de ouders in een preciaire arbeidssituatie verkeren.

Sommige scholen recrutereren relatief meer kinderen van laaggeschoolde ouders, van éénoudergezinnen of uit gezinnen van wie de ouders in een preciaire arbeidssituatie verkeren. Deze scholen hebben een grotere kans op een talrijker groep ontwikkelings- en leerbedreigde kinderen.

De school vraagt de gegevens over de opleiding van de moeder, de gezinssamenstelling en de arbeidssituatie van de ouders op. De school houdt deze gegevens inzake de karakteristieken van de schoolbevolking per individuele leerling bij, als essentiële informatie in het kindvolgsysteem. Deze gegevens worden voor de *totaliteit* van de in aanmerking komende leerlingen aan het departement doorgegeven (dus niet per individuele leerling, zodat identificatie onmogelijk is).

Veel scholen beschikken reeds over deze gegevens, hetzij direct, hetzij via het PMS-centrum. Het is dan ook niet altijd nodig deze gegevens nogmaals op te vragen bij alle ouders. Dit kan ter gelegenheid van de inschrijving in september, of bij andere formele of informele contactmomenten. De gegevens worden in de school ter beschikking gehouden.

Het spreekt vanzelf dat de school bij het opvragen van deze gegevens discreet te werk gaat. De school heeft de plicht uit te leggen waarom ze deze gegevens opvraagt en dat ouders kunnen weigeren de gegevens mee te delen (wet van 8 december 1992 op de bescherming van de persoonlijke levenssfeer). *Het staat de ouders vrij deze informatie al dan niet te geven.*

2. Het percentage in aanmerking komende leerlingen voor het schooljaar 1999-2000 bedraagt 16,93. Dit betekent : 645.862 leerlingen in het basisonderwijs (240.841 kleuters en 405.021 leerlingen lager onderwijs) en 109.373 in aanmerking komende leerlingen basisonderwijs

(40.986 kleuters en 68.387 leerlingen lager onderwijs).

Uiteraard slaat het aantal in aanmerking komende leerlingen alleen op die leerlingen van scholen die extra lestijden zorgverbreding hebben gekregen voor het betrokken schooljaar, en dat was ongeveer 56 % van de aanvragen. Van alle basisscholen (Vlaanderen telt er 2.328) zijn er 1.471 aanvragen binnengekomen.

3. Het antwoord op vraag 3 moet ik schuldig blijven. Aangezien het departement Onderwijs de gegevens over het aantal in aanmerking komende leerlingen maar per school kent en niet per individuele leerling, kan ik deze vraag niet beantwoorden.
5. Wat de criteria van het project zorgverbreding in de toekomst zullen zijn, ligt nog niet vast. Volgend schooljaar komt er een evaluatie van het project, waarbij ik een aantal zaken zal toelichten in het Vlaams Parlement. De resultaten van deze evaluatie zullen wellicht bepalend zijn voor de toekomst van zorgverbreding en voor de modaliteiten, voorwaarden en criteria ervan.

Het feit dat de leerplicht opgetrokken is tot 18 jaar (wat al van 1976 zo is) heeft geen enkele invloed op de criteria om een doelgroepopleerling te zijn voor het project zorgverbreding. Het is niet omdat de moeder tot 18 jaar school gelopen heeft dat ze effectief een diploma secundair onderwijs heeft behaald.

**Vraag nr. 108
van 28 april 2000
van de heer BART DE SMET**

Studietoelagen – Thuisonderwijs

Er is een grondwettelijk bepaalde leerplicht van 6 tot 18 jaar, maar dit betekent niet dat kinderen en jongeren verplicht school moeten lopen.

Steeds meer ouders en jongeren kiezen voor thuisonderwijs. Hier zijn verschillende motivaties voor, zoals : veelvuldig en onregelmatig verblijf van het gezin in het buitenland, persoonlijke ontwikkeling op basis van eigen ritme en talent, betere relatie en waardenoverdracht tussen ouders en kinderen.

Een middelbare scholier die schoolloopt, kost de gemeenschap ongeveer 150.000 frank per jaar. Ouders die hun kinderen thuis onderrichten, besparen

de gemeenschap over een periode van zes jaar ongeveer 900.000 frank per kind.

Waarom hebben gezinnen in deze omstandigheden niet ten minste recht op een studiebeurs, zoals voor schoollopende kinderen ?

Antwoord

Artikel 2 van de wet van 19 juli 1971 betreffende de toekenning van studietoelagen bepaalt dat "... studietoelagen worden toegekend aan Belgische leerlingen en studenten die studeren aan de door de Staat georganiseerde, gesubsidieerde of erkende onderwijsinrichtingen". Leerlingen die onderwijs volgen aan een niet-erkende school of thuisonderwijs volgen, kunnen dus geen aanspraak maken op een studietoelage van de Vlaamse Gemeenschap.

Voorts bepaalt artikel 5 van dezelfde wet dat de studietoelagen slechts mogen worden aangewend voor het dekken van de kosten voor het onderhoud van de leerling of student en het door hen gevolgde onderwijs. In elk geval hebben de gezinnen met kinderen die onderwijs volgen aan een onderwijsinrichting een aantal kosten voor vervoer, schoolmaaltijden, schoolmateriaal, studiereizen e.d., die thuisonderwijs volgende kinderen niet of in mindere mate hebben.

De beslissing om een kind thuis te onderwijzen is een bewuste keuze van de ouders, waarbij zij ook deze consequentie in ogenschouw genomen hebben. Daarenboven geldt voor het thuisonderwijs geen jaarlijkse sanctionering van de studies en evaluatie over het al dan niet recht hebben op een beurs.

Derhalve lijkt het mij niet opportuun om voor het thuisonderwijs studietoelagen toe te kennen.

Vraag nr. 109
van 28 april 2000
van de heer CHRIS VANDENBROEKE

Erasmusprojecten – Evaluatie

Een belangrijk gegeven m.b.t. de onderwijsverschaffing in de hogescholen en universitaire centra betreft de toegenomen mobiliteit van studenten, vervat in de zogenaamde Erasmusprojecten.

Naar ik vernam, zou met name de participatie van universiteitsstudenten aan zulke internationale uitwisselingen sinds enkele jaren aan een stagnatie

toe zijn, een vaststelling die omgekeerd allerm minst opgaat voor studenten uit de hogescholen. Vooral de voorbije jaren zou met name van een verhoogde participatie sprake zijn vanwege hogeschoolstudenten aan dergelijke projecten.

Daarnaast is er uiteraard het gegeven van de jaarlijkse instroom van buitenlandse studenten aan Vlaamse hogescholen en/of universiteiten. Weten welke evolutie zich dienaangaande aftekent, is minstens even belangrijk, teneinde de eventuele repercussies op het onderwijsgebeuren aan hogescholen en universiteiten nader op te volgen.

Vandaar dan ook volgende vragen.

1. In welke mate namen tijdens de voorbije jaren, en dit sinds 1990, Vlaamse studenten deel aan zogenaamde Erasmusprojecten ? Daarbij graag een onderscheid tussen studenten aan hogescholen en universiteiten.
2. In welke mate volgden buitenlandse studenten een zogenaamde Erasmusopleiding aan Vlaamse instellingen ? Graag eveneens een onderscheid tussen hogescholen en universiteiten. Kan daarbij tevens een onderscheid worden gemaakt volgens de landen van herkomst ?
3. Kan een overzicht worden gegeven van de plaats van bestemming van Vlaamse Erasmusstudenten ?
4. In welke mate werden reeds bevragingen uitgevoerd omtrent zowel de studieresultaten als de "leefervaringen" van Vlaamse participanten aan Erasmusprojecten, en wat houden deze bevragingen in essentie in ?
5. In welke mate worden dergelijke bevragingen uitgevoerd ten aanzien van buitenlandse studenten die in het kader van een Erasmusproject aan Vlaamse instellingen ingeschreven zijn ? Wat houden deze evaluaties in essentie in ?

Antwoord

1. **Bijlage A** geeft ons de evolutie van de participatie van de Vlaamse studenten aan het Erasmusprogramma voor de academiejaren 1988/89 tot 1999/00.

Opmerkelijk aan deze cijfers is dat het aantal mobiele hogeschoolstudenten jaarlijks stijgt en dat de hogescholen hun achterstand qua studentenmobiliteit inlopen op de universiteiten.

Even opmerkelijk is dat de mobiliteit van de universiteitsstudenten de laatste jaren stagneert.

2. De Vlaamse Hogescholenraad (Vlhora) geeft in zijn Vamos-rapport – waarover verder meer – de cijfers van de inkomende studenten voor de academiejaren 1996/97 en 1997/98. Er wordt echter geen onderscheid gemaakt tussen de verschillende Europese mobiliteitsprogramma's en tussen de landen van herkomst (**bijlage B**).

De cijfers van de universiteiten hebben betrekking op de academiejaren 1997/98 en 1998/99. Zij geven de inkomende studenten per land van herkomst en per opleiding (**bijlage C**).

3. **Bijlage D en E** geven ons een overzicht van de Vlaamse studentenmobiliteit, zowel van de hogescholen als van de universiteiten, én per gastland én per studiegebied, voor de academiejaren 93/94 – 99/00.
4. Alle instellingen vragen hun Erasmusstudenten bij hun terugkeer naar hun ervaringen op het gebied van huisvesting, sociale integratie, academische integratie en aanpassing (taalproblemen, andere werkvormen, moeilijkheidsgraad) en leefervaringen in het buitenland.

Omdat de resultaten van deze bevragingen meestal binnen de muren van de instelling blijven, heeft het Vlaams Erasmuscomité het initiatief genomen om jaarlijks in de vorm van een enquête alle Vlaamse Erasmusstudenten te bevragen over hun motieven om een studieprogramma te volgen in het buitenland, over hun ervaringen, over hun taalvoorbereiding, hun studieprogramma en examens, de financiering en de "terugkeer" aan de moederinstelling (overdracht en erkenning van studieresultaten, de verschillen in curricula, onderwijs- en studiemethode ...).

Binnenkort publiceert Vlhora, dienst Internationalisering, het Vobis-rapport (Vlaamse obstakels inzake internationale samenwerking), waarin de internationaliseringsbelemmeringen worden gedefinieerd en cijfermatig ingeschat voor Vlaanderen. In dit rapport is een hoofdstuk gewijd aan de bevraging van het bedrijfsleven naar het belang van internationale ervaring bij afgestudeerde hogeschoolstudenten.

Interessant om te melden is de studie uitgevoerd in opdracht van de Europese Commissie,

directoraat-generaal Onderwijs en Cultuur, betreffende de sociaal-economische situatie van Erasmusstudenten.

5. In de loop van 1999 heeft de dienst Internationalisering van de Vlhora een kwantitatief en kwalitatief onderzoek uitgevoerd naar de internationalisering aan de Vlaamse hogescholen. De bevindingen van dit onderzoek staan in het Vamos-rapport. Vamos staat voor : Vlaanderen aantrekkelijker maken oogpunt studenten- en docentenmobiliteit.

Het onderzoek betreft een aantal buitenlandse studenten dat in of via een Vlaamse hogeschool in Vlaanderen een studie- en/of stageperiode heeft doorgebracht tijdens het academiejaar 1998/99. Met dit onderzoek probeert men te achterhalen hoe aantrekkelijk de Vlaamse hogescholen met hun onderwijsprogramma's zijn, hoe verleidelijk de Vlaamse way of life ; welke de obstakels en problemen zijn bij de mobiliteit en de opvang van buitenlandse studenten en welke oplossingen er kunnen voorgesteld worden.

De belangrijkste conclusies van deze studie zijn :

- 75 % van de ondervraagden is tevreden over het verblijf in Vlaanderen ;
- Vlaanderen en zijn onderwijs zijn onvoldoende bekend in het buitenland ;
- er is nood aan juiste en gerichte informatie. Studenten en lesgevers kunnen hierbij een belangrijke rol spelen.

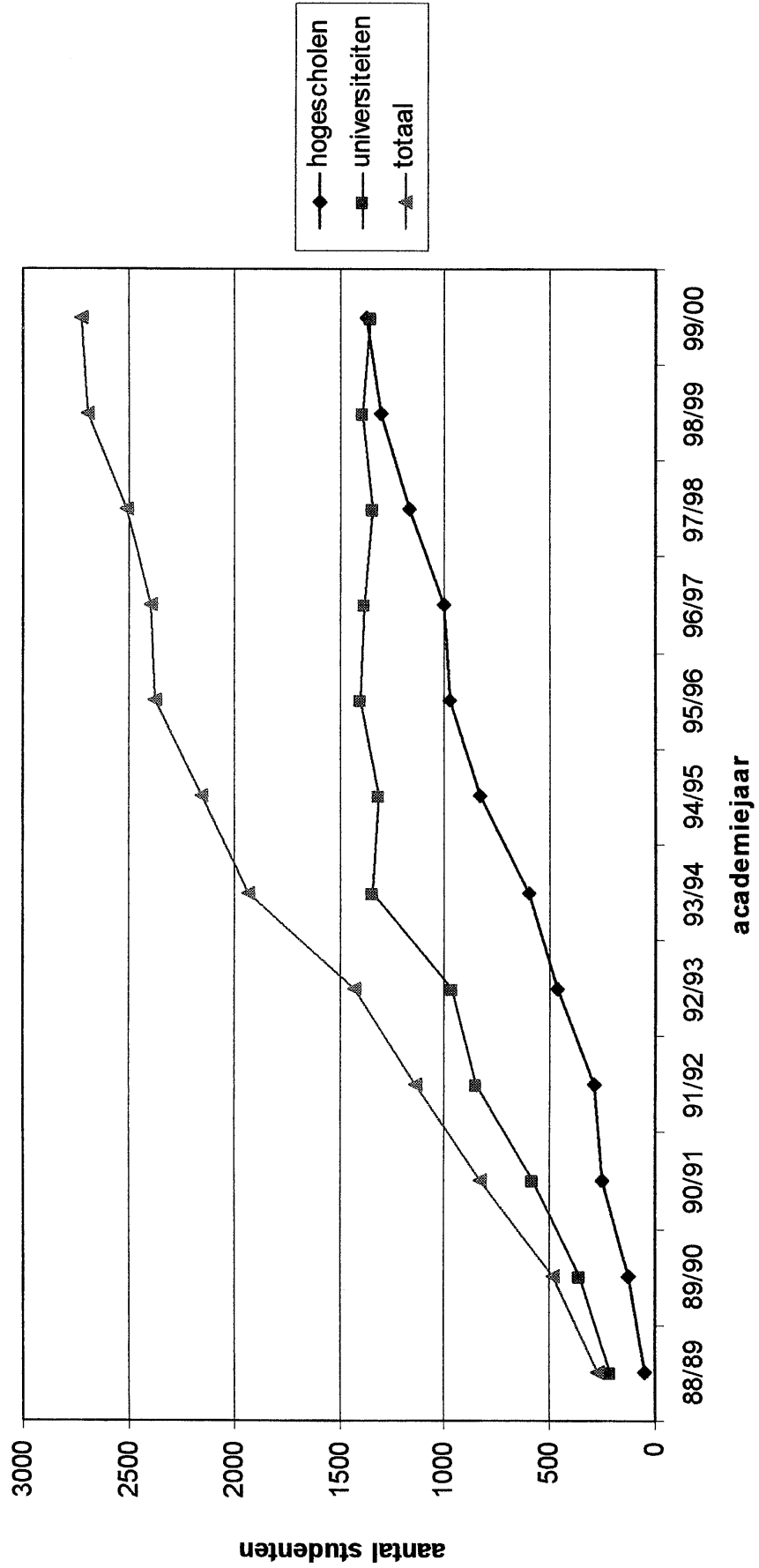
De Vlhora heeft een aantal voorstellen geformuleerd tot mogelijke oplossing van de problemen.

Op instellingsniveau ontvangen in de meeste gevallen de gaststudenten, na afronding van hun verblijf hier in Vlaanderen, een evaluatieformulier. Daarin wordt de studenten gevraagd hun oordeel te geven over hun studieprogramma, hun verblijf in Vlaanderen, de organisatie van de mobiliteit ... De respons is gewoonlijk echter zeer laag.

Bijlage A

Socrates/Erasmus (A2)

Studentenmobiliteit 88/89 – 99/00

Bijlage B – Inkomende studenten

	1996-1997			1997-1998		
	<=1 maand	>1 mnd <=3 mnd	>3 mnd	<=1 maand	>1 mnd >=3 mnd	>3 mnd
Uit één van de 15 EU-lidstaten³						
– met steun	7	74	190	133	111	299
– in eigen beheer	6	50	356	34	16	429
– geen gegevens	14	11	65	20	42	80
Uit één van de geassocieerde staten⁴						
– met steun	0	18	8	5	26	8
– in eigen beheer	0	10	53	5	16	58
– geen gegevens	10	0	0	10	0	0
Van buiten Europa						
– met steun	0	6	6	0	15	28
– in eigen beheer	0	0	38	2	0	52
– geen gegevens	0	0	21	0	0	34

Bron : Vlhora – Vamosrapport

³ 15 lidstaten : België, Denemarken, Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Groot-Brittanië, Ierland, Italië, Luxemburg, Nederland, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Zweden

⁴ 5 geassocieerde staten : Bulgarije, Hongarije, Estland, Letland, Litouwen, Polen, Roemenië, Tjechië

Bijlage C – Socrates/Erasmus
Inkomende studenten per land van herkomst en studiegebied 1997-1998
Vlaamse universiteiten

Studiegebied	01	02	03	04	05	06	07	08	09	10	11	12	13	14	15	16	17	Tota- len
Duitsland	2			14		1	1	10	6	33	3	9	1	8		2		90
Denemarken				10						17		1	1	3				32
Griekenland	1	1		3		1			5	9	13	4	1	2		2		42
Spanje	42	1		47	4	20	1	1	15	34	4	6	13	11	9	1		209
Frankrijk	3	1	1	20		1			3	15	1	4	3	2	1			55
Ierland				4				5		6				7				22
Italië	6	6		25	2	2		14	13	30	3	7	16	34				158
Luxemburg								2										2
Nederland	1	1	1	2	2	4	1		6	21	1	9	1	8	5			63
Oostenrijk	1			5		2			2	7		2	5					24
Portugal	2			12		3			1	5	1	1	3	6				34
Finland	3			6	1	1			3	1		2		4	2	5		28
Zweden			1	13	2				2	19		1		14	1			53
Verenigd Koninkrijk				10	8		1		1	23	1			3		2		49
IJsland				1						7								8
Liechtenstein																		
Noorwegen				2						4				2				8
Cyprus																		
Tsjechische Re- publiek																		
Hongarije																		
Polen																		
Roemenië																		
Slovaakse Re- publiek																		
Estland																		
Letland																		

Studiegebied	01	02	03	04	05	06	07	08	09	10	11	12	13	14	15	16	17	Tota- len
Gastland																		
Litouwen																		
Bulgarije																		
Slovenië																		
Andere landen																		
Totalen	61	10	3	174	19	35	4	32	57	231	27	46	44	104	18	12		877

01	Landbouwwetenschappen	09	Talen en Filologie
02	Architectuur, Stedenbouw en Ruimtelijke Ordening	10	Rechtsgeleerdheid
03	Kunst en Vormgeving	11	Wiskunde, Informatica
04	Bedrijfskunde en Beheerswetenschappen	12	Medische Wetenschappen
05	Onderwijs en Lerarenopleiding	13	Natuurwetenschappen
06	Technische Wetenschappen, Technologie	14	Sociale Wetenschappen
07	Aardrijkskunde, Geologie	15	Communicatie- en Informatiewetenschappen
08	Geesteswetenschappen	16	Overige Studierichtingen

Socrates/Erasmus
Inkomende studenten per land van herkomst en studiegebied 1998-1999
Vlaamse universiteiten

Studiegebied	01	02	03	04	05	06	07	08	09	10	11	12	13	14	15	16	17	Tota- len
Duitsland			6	17		1	1	2	11	54	4	5	1	6	2	2		112
Denemarken			1	10					1	13		3	5	3				36
Griekenland			4	2		2		2	1	20	20	1	11	8				71
Spanje	24	4	19	27	3	17	4	3	13	46	4	16		18	7	6		211
Frankrijk	1	2	3	10		1		1	4	28	2	2	3	2				59
Ierland					1					4				2				7
Italië	4	9	13	15	2	11	2	8	25	29	4	4	9	28	1			164
Luxemburg														20				20

Studiegebied	01	02	03	04	05	06	07	08	09	10	11	12	13	14	15	16	17	Tota- len
Gastland																		
Nederland			1		3	4		3	4	12		7	1		2	2		39
Oostenrijk			1	3		5	1	1	5	6		3	2					27
Portugal	4		5	4		3			2	6		3	3	5				35
Finland	5			4					3	1		4	2	4	3	1		27
Zweden	2		3	11				4	1	26		1		11	1	1		61
Verenigd Koninkrijk				6	4	1		2	5	19			3	10	3			53
IJsland										2								2
Liechtenstein																		
Noorwegen			1			2				4		2		1		2		12
Cyprus														1				1
Tsjechische Re- publiek						3	1				1	1	1	1		3		11
Hongarije	3		2		1		3	3	2			2	1	1				18
Polen	5	1	3		1	7		2	13	16		9	2	5				64
Roemenië						11			2		5	2	7					27
Slovaakse Re- publiek				10								3						13
Estland																		
Letland																		
Litouwen																		
Bulgarije																		
Slovenië																		
Andere landen			1															1
Totalen	48	16	63	119	15	68	12	31	92	286	40	68	51	126	19	17		1071

01 Landbouwwetenschappen
02 Architectuur, Stedenbouw en Ruimtelijke Ordening
03 Kunst en Vormgeving
04 Bedrijfskunde en Beheerswetenschappen
05 Onderwijs en Lerarenopleiding
06 Technische Wetenschappen, Technologie
07 Aardrijkskunde, Geologie
08 Geesteswetenschappen

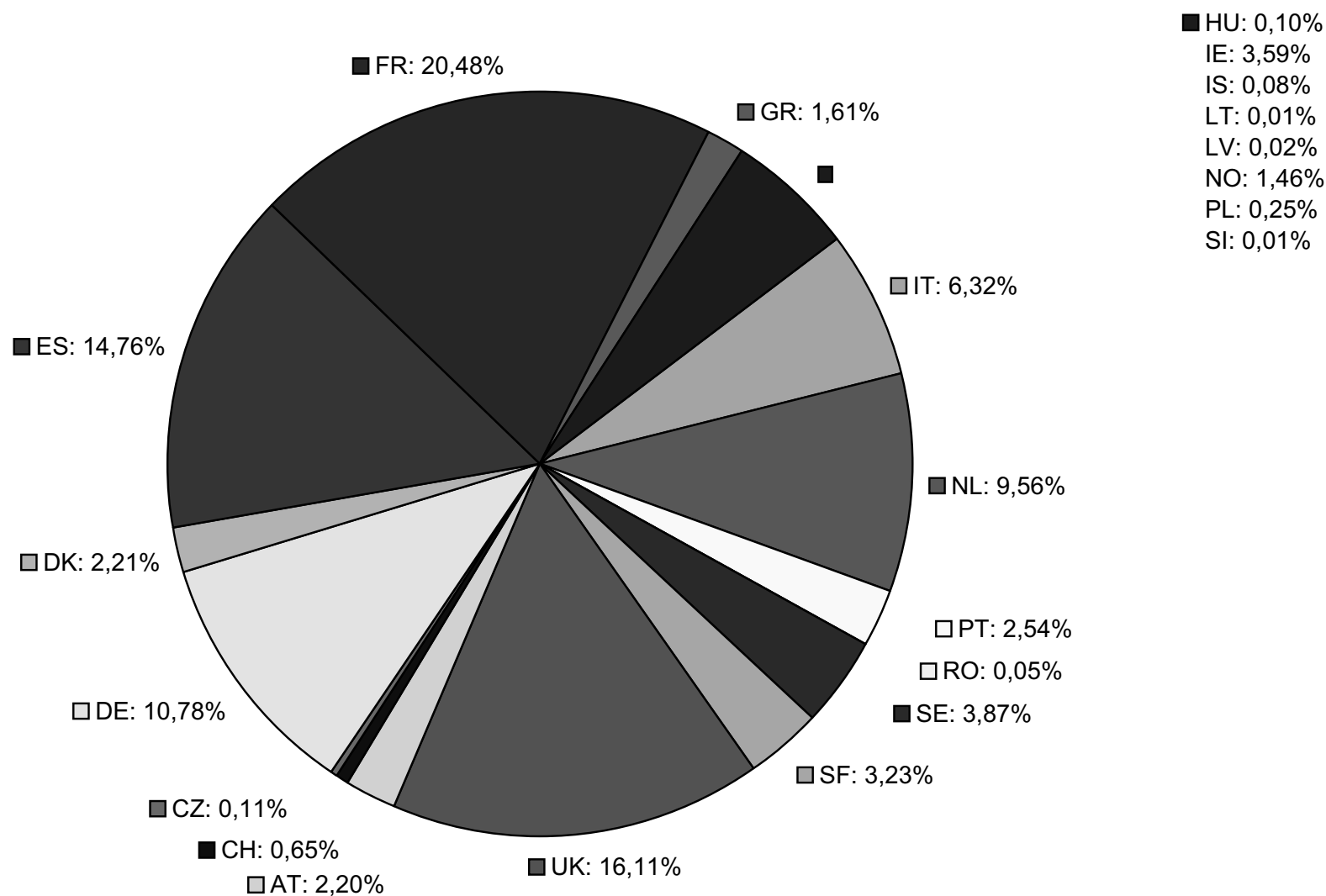
09 Talen en Filologie
10 Rechtsgeleerdheid
11 Wiskunde, Informatica
12 Medische Wetenschappen
13 Natuurwetenschappen
14 Sociale Wetenschappen
15 Communicatie- en Informatiewetenschappen
16 Overige Studierichtingen

Bijlage D

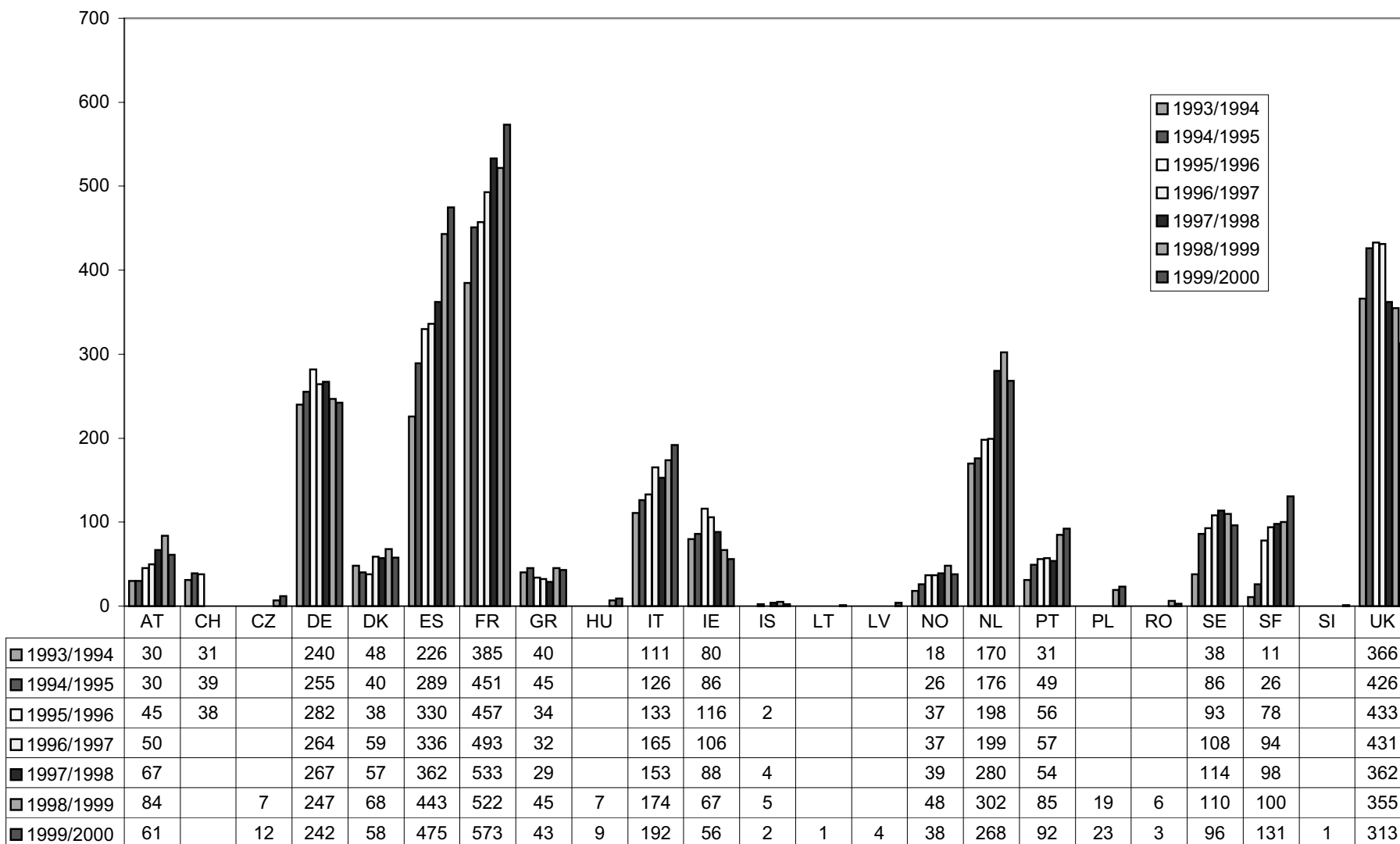
Socrates/Erasmus (A2)

Totale % studentenmobiliteit per gastland 93/94 – 99/00

- FR Frankrijk
- ES Spanje
- DK Denemarken
- DE Duitsland
- CZ Tsjechië
- CH Zwitserland
- AT Oostenrijk
- UK Verenigd Koninkrijk
- SF Finland
- IT Italië
- GR Griekenland
- HU Hongarije
- IE Ierland
- IS IJsland
- LT Litouwen
- LV Letland
- NO Noorwegen
- PL Polen
- SI Slovenië

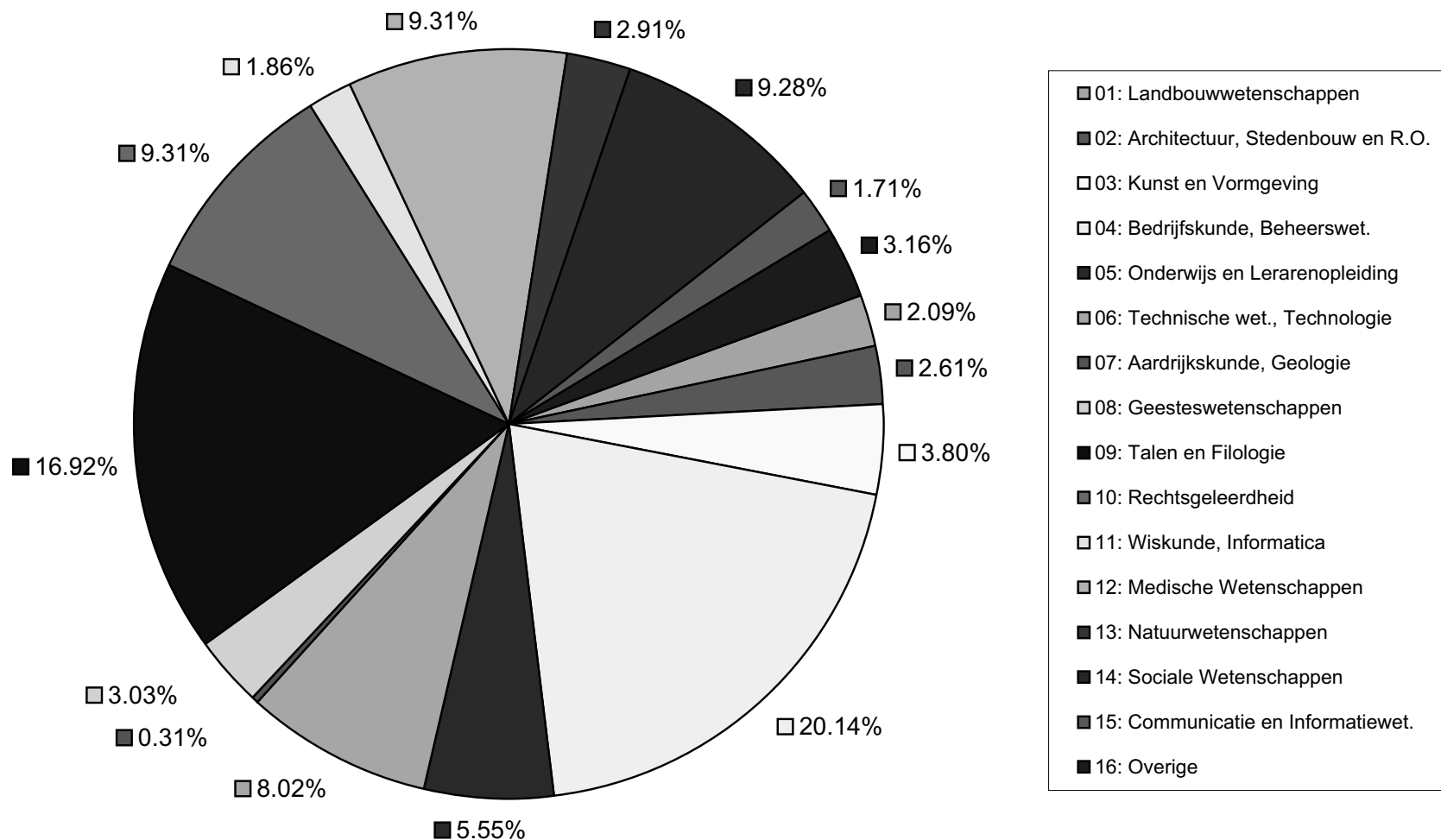
Erasmus studentenmobiliteit per gastland

Bijlage E

Socrates/Erasmus (A2)

Totale % studentenmobiliteit per studiegebied 93/94 – 99/00

Vraag nr. 110
van 4 mei 2000
van de heer LUDO SANNEN

Werkingsmiddelen basisonderwijs – Verhoging

Op 27 juli 1998 verscheen een ministeriële omzendbrief (13BB/DDC/WF/98.7) van de heer Luc Van den Bossche, toenmalig Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, betreffende de door iedereen nodig gevonden verhoging van het werkingsbudget in het basisonderwijs (zgn. Tivoli-akkoord).

Deze omzendbrief vermeldt per begrotingsjaar de jaarlijkse middeleninjectie waarmee de werkingsmiddelen voor het basisonderwijs worden verhoogd (nl. vanaf 1,672 miljard in 1999 tot 3,103 miljard in 2006).

Eind oktober kregen de inrichtende machten van het gesubsidieerd onderwijs reeds een éénmalige betaling van bijkomende werkingsmiddelen (nl. 215 miljoen). Vanaf 1999 worden de extra werkingsmiddelen verrekend en uitbetaald binnen de normale betalingen van de werkingsbudgetten (voorschot eind januari, saldo eind juni).

Volgens de betrokken omzendbrief wordt, wat het gemeenschapsonderwijs betreft, de geplande verhoging van middelen globaal aan de dotaties van het gemeenschapsonderwijs toegevoegd, waarna (ik citeer de omzendbrief) "de basisscholen van het gemeenschapsonderwijs deze middelen moeten besteden binnen de door de Centrale Raad gegeven richtlijnen", einde citaat.

Eerste vaststelling. Uit onderzoek en navraag bij collega's blijkt dat de extra middelen voor 1998, 1999 en 2000 tijdig en correct aan de inrichtende machten van het gesubsidieerd onderwijs werden uitbetaald. Het gesubsidieerd onderwijs gebruikt deze middelen volop voor het klasvrij maken van directies, voor administratieve omkadering en beleidsondersteuning zoals vermeld in de omzendbrief.

Tweede vaststelling. De basisscholen van het gemeenschapsonderwijs hebben tot op heden geen enkele verhoging van middelen, zoals vermeld in de omzendbrief, ontvangen – integendeel, de dotaties zijn zelfs gedaald. De directies van het basisonderwijs-gemeenschapsonderwijs vragen zich af waar deze middelen voor hun scholen zijn gebleven.

Derde vaststelling. Het gaat hier om zeer belangrijke bedragen. De bedragen per leerling die bepaald zijn door het departement Onderwijs zijn de volgende (begrotingsjaar 2000) :

– gewoon kleuteronderwijs :	10.485 fr.
– gewoon lager onderwijs :	15.800 fr.
– buitengewoon kleuteronderwijs (niet type 4) :	16.797 fr.
– buitengewoon kleuteronderwijs (type 4) :	20.530 fr.
– buitengewoon lager onderwijs (niet type 4) :	25.675 fr.
– buitengewoon lager onderwijs (type 4) :	29.625 fr.

Het is duidelijk dat het hier gaat om vele miljoenen die in het gemeenschapsonderwijs hun bedoelde bestemming niet bereiken.

1. Werd de bedoelde verhoging van werkingsmiddelen basisonderwijs voor de jaren 1999 en eerste schijf 2000 effectief toegevoegd aan de dotaties van het gemeenschapsonderwijs (vroeger ARGO-Centraal) ?
2. Wat is het totale bedrag van de verhoging in kwestie die aan de dotaties van het gemeenschapsonderwijs werd of wordt toegevoegd :
 - a) voor het begrotingsjaar 1999,
 - b) voor het begrotingsjaar 2000 ?
3. Is er al of niet controle vanwege de overheid om na te gaan of de vastgelegde verhoging van werkingsmiddelen haar juiste bestemming bereikt en ook effectief wordt gebruikt voor het basisonderwijs zoals omschreven in de omzendbrief ?
4. Tot op heden heeft geen enkele basisschool van het gemeenschapsonderwijs een verhoging van het werkingsbudget conform de omzendbrief ontvangen.

Welke stappen kunnen de directies van het basisonderwijs ondernemen om hun rechtmatig deel van de bedoelde geldmiddelen te ontvangen ?

Antwoord

1. Alvorens nader op de vragen in te gaan met betrekking tot de werkingsmiddelen in het ge-

meenschapsonderwijs, wens ik enkele begrippen en principes in herinnering te brengen. Het is tevens het moment om enkele cijfers te geven die de gehele problematiek in een ander daglicht plaatsen.

De werkingsmiddelen van het gemeenschapsonderwijs bestaan uit geldmiddelen (dotaties) en vastbenoemd meester-, vak- en dienstpersoneel. Deze vormen één geheel, zij het dat zij in de begroting van de Vlaamse Gemeenschap, departement Onderwijs, onder aparte basisallocaties staan ingeschreven. De werkingsmiddelen van het gesubsidieerd onderwijs bestaan enkel uit geldmiddelen ; er heeft in het gesubsidieerd onderwijs nooit iets bestaan als vastbenoemd MVD-personeel waarvan de loonlast zoals in het gemeenschapsonderwijs rechtstreeks door het departement wordt betaald.

Voor het bepalen van de verhoudingen tussen de netten, de ondertussen bekende 100-76-verhouding, wordt ook rekening gehouden met de gesco's, enzovoort.

Het decreet "basisonderwijs", zoals het reeds enkele malen is aangepast ten gevolge van opeenvolgende akkoorden, soms beter bekend onder de naam van Polder en Tivoli, heeft een complex mechanisme geïnstalleerd.

Voor het gesubsidieerd onderwijs heeft dit ertoe geleid dat in het basisonderwijs de werkingsmiddelen, uitgedrukt in prijzen 2000, sinds 1996 zijn gestegen van ongeveer 11.000 frank per leerling, naar ongeveer 16.000 frank per leerling in het begrotingsjaar 2000.

De evolutie van de werkingsmiddelen van het gemeenschapsonderwijs, dus van de geldmiddelen en het vastbenoemd MVD-personeel, is door het decreet "basisonderwijs" onderhevig aan een drietal evoluties, en dit tot het ogenblik dat de 100-76-verhouding is bereikt :

- de loonmassa van de pensionering van het vastbenoemd MVD-personeel die vrijkomt, wordt herverdeeld over de netten volgens het marktaandeel. Het gemeenschapsonderwijs ontvangt van elke 100 frank die verdwijnt door deze natuurlijke evolutie iets meer dan 13 frank ;
- de reductie van 617 miljoen gespreid over 9 jaar waarbij men ook het marktaandeel (dus zowat 13 %) terugkrijgt. Dit is een gevolg van de discussie uit het verleden over een zogenaamde "verborgen geldpot" ;

- van de bijkomende werkingsmiddelen voor het basisonderwijs (oorspronkelijk 3,1 miljard ; na de begroting 2000 is dit 3,5 miljard) krijgt men ook zijn marktaandeel.

De misschien op eerste gezicht complexe toelichting is de verklaring voor het feit dat de werkingsmiddelen in het basisonderwijs in het gemeenschapsonderwijs zijn gedaald sinds 1996. Uitgedrukt in cijfers aangepast aan de prijzen 2000, gaat het om een daling van ongeveer 35.000 frank per leerling naar 29.600 frank per leerling.

Door toevoeging van 400 miljoen in de begroting 2000 is het cijfer van de werkingsmiddelen over de begrotingsjaren 1998 tot en met 2000 stabiel of in 2000 licht gestegen. Het zijn ook de jaren waarin de evolutie van de bijkomende werkingsmiddelen het sterkst was. Immers tweederde van de ongeveer 3,5 miljard is reeds toegekend aan alle scholen van alle netten volgens hun marktaandeel. De komende jaren tot en met 2006 gaat het om nog ongeveer 1 miljard dat overeenkomstig het decreet "basisonderwijs" zal worden toegevoegd.

Zonder bijkomende middelen, bovenop wat reeds voorzien is in het decreet "basisonderwijs", zullen de werkingsmiddelen in het basisonderwijs van het gemeenschapsonderwijs verder dalen tot de 100-76-verhouding is bereikt.

Voor alle duidelijkheid wil ik toch ook stellen dat ook zonder de zogenaamde Polder- en Tivoli-akkoorden de werkingsmiddelen van het gemeenschapsonderwijs zouden gedaald zijn door de toepassing van het KB nr. 296. Hierdoor werd de vrijgekomen loonmassa van het MVD-personeel verdeeld over de netten heen.

2. Deze misschien lange toelichting of voorbeschuwing plaatst de vragen van de Vlaamse volksvertegenwoordiger in een ander perspectief.

Op de eerste en tweede concrete vraag, namelijk welke verhoging en hoeveel, moet ik antwoorden dat alle verplichtingen van het onderwijsdecreet werden uitgevoerd. Maar zij hebben in de praktijk in het gemeenschapsonderwijs niet geleid tot een verhoging van de werkingsmiddelen. Het bedrag van de werkingsmiddelen in 1998 en 1999 is, per leerling uitgedrukt, identiek gebleven.

De berekening van de werkingsmiddelen in het gemeenschapsonderwijs bestaat uit een aantal toevoegingen, maar evenzeer uit een aantal reducties.

3. Op de vraag of de middelen voor het basisonderwijs ook voor dit doeleinde werden aangevend, kan ik niet antwoorden. Daarenboven is de situatie verschillend in het begrotingsjaar 1999 en 2000.

In het begrotingsjaar 1999 gold nog het oude politieke akkoord op het gemeenschapsonderwijs uit 1988. De Argo kreeg een dotatie die ze op basis van de criteria vreeft in dit politiek akkoord van 1988 verdeelde over de verschillende lokale raden. Van de zowat 360 lokale raden waren er tweederde met een samenstelling van één of meerdere basisscholen en secundaire scholen. De verantwoording die werd afgelegd gebeurde per lokale raad. Ook de lokale raden hadden een grote autonomie om hun eigen begroting te maken. Het kwam aan de Centrale Raad van Argo toe om zich uit te spreken over de verdeling en de aanwending van de middelen.

Voor het begrotingsjaar 2000 krijgen we te maken met het eerste jaar van de toepassing van het nieuwe politieke akkoord op het gemeenschapsonderwijs. De criteria voor de verdeling van de middelen per basisallocatie, zoals ze in de begroting van de Vlaamse Gemeenschap staan ingeschreven, zijn gemaakt door de Raad van het Gemeenschapsonderwijs. De uitbetaling gebeurt door het departement rechtstreeks naar de scholengroepen toe met toepassing van de vastgelegde criteria.

Het komt aan de scholengroepen toe om in het kader van hun bijna totale autonomie een beleid te voeren, ook op het financiële vlak. De controle op de aanwending van de werkingsmiddelen gebeurt extern. Volgens het nieuwe bijzonder decreet moeten hiervoor accountants worden aangesteld. Het college van 5 accountants bestaat en zal hierover na afloop van het begrotingsjaar 2000 rapporteren.

4. Ten slotte moet ik op de vierde deelvraag, namelijk m.b.t. het waarom van de niet-uitbetaling, verwijzen naar mijn reeds eerder gegeven toelichting over de evolutie van het kwantum van de werkingsmiddelen.

Indien in zijn globaliteit de werkingsmiddelen (geld + MVD-personeel) dalen, of in het beste

geval stabiel blijven, is het dus begrijpelijk dat sommigen de indruk krijgen dat er concurrentievervalsing ontstaat.

Men moet wel beseffen dat het gesubsidieerd onderwijs momenteel ongeveer 16.000 frank per leerling krijgt ; het gemeenschapsonderwijs zit voor het begrotingsjaar 2000 aan zowat 29.600 frank per leerling.

**Vraag nr. 113
van 11 mei 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

Ministeriële kabinetten – Gehandicaptenvoorzieningen

Zie :
Minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden
Vraag nr. 75
van 11 mei 2000
van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen
Blz. 1411

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

**Vraag nr. 116
van 17 mei 2000
van de heer ROLAND VAN GOETHEM**

Kabinetten – Volvo-dienstvoertuigen

Zie :
Minister vice-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie
Vraag nr. 306
van 17 mei 2000
van de heer Roland Van Goethem
Blz. 1425

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

RENAAT LANDUYT

VLAAMS MINISTER
VAN WERKGELEGENHEID EN TOERISME

Vraag nr. 65
van 28 april 2000
van de heer JAN LOONES

Toerisme Vlaanderen – Domeinen

Uit krantenadvertenties bleek dat Toerisme Vlaanderen de procedure heeft opgestart voor aanwerving van een industrieel ingenieur Bouwkunde of architect (Job@, De Standaard van 11 en 12 maart 2000).

Bij de situering van de functie wordt erop gewezen dat Toerisme Vlaanderen investeringsprojecten realiseert waarbij toeristische accommodatie moet worden opgericht op door Toerisme Vlaanderen verworven gronden.

Het zou gaan om "kampeerterreinen, sociale vakantiehuisen, jeugdvakantiehuisen, jeugdherbergen, enz."

1. Klopt het dat Toerisme Vlaanderen gronden heeft verworven voor de oprichting van toeristische accommodatie ?

Zo ja, om welke gronden gaat het ?

Zo neen, is het de bedoeling om dit in de toekomst te doen ?

2. Welke procedure is daartoe uitgewerkt ?

Antwoord

Bij Toerisme Vlaanderen loopt reeds enige tijd een procedure voor de aanwerving van een statutaire ambtenaar niveau A1 met een deskundigheid inzake de begeleiding van de investeringsdossiers. Deze aanwerving gebeurt ter vervanging van een personeelslid met dezelfde functie dat met pensioen ging.

1. Toerisme Vlaanderen bezit inderdaad een aantal gronden en gebouwen die in de loop der jaren (vooral vóór de oprichting van de parastatale instelling) werden verworven.

Deze domeinen worden in erfpacht gegeven aan erkende VZW's die toeristische doelstellingen nastreven, meestal in het kader van het

jeugd- en sociaal toerisme. De inrichting van deze infrastructuur gebeurt door Toerisme Vlaanderen vooraleer de erfpacht wordt afgesloten, of wordt nadien verrekend via een verhoging van de erfpacht.

De lijst van de domeinen volgt hierna.

2. De aanwerving van dit personeelslid gebeurt via Selor, volgens de statutaire regels terzake. Selor zelf oordeelde dat een oproep voor kandidaten best ook via kranten zou gebeuren.

Eigendom	Bestemming
Kasteel De Hoof – Teuven (Voeren)	hotel-restaurant
Villa Maritza – Oostende	hotel-restaurant
De Notelaer – Hingene (Bornem)	recreatief ontvangstcentrum
Domein Hagaard – Overijse	deel v/h domein als hondenschool
Domein Terlaenen – Overijse	geen
Gemeenschappelijke zone – Westende-Middelkerke	groenzone
Groenzone Bredene	groenzone
Bosbergen Herentals (Centrum voor Jeugdtoerisme)	speelbos, groenzone
Bosbergen Herentals (VVKSM)	speelbos, groenzone
Gemeenschappelijke zone – Westende-Middelkerke	golfterrein
Merkenveld-Zedelgem	speelbos, groenzone
Recreatiegebied – De Haan	tennisterrein
't Laathof – Hingene	jeugdverblijfcentrum
't Pannenhuis – Nijlen	jeugdherberg
't Schipken – Geraardsbergen	jeugdherberg
Bivakhuys Vollezele	jeugdverblijfcentrum
Breugel – Brussel	jeugdherberg
De Lork – Kemmel-Heuvelland	jeugdverblijfcentrum
Fiertel – Ronse	jeugdverblijfcentrum
Ploate – Oostende	jeugdherberg
De Valk – Laarne (overeenkomst)	jeugdverblijfcentrum
De Valk – Laarne (erfpacht)	jeugdverblijfcentrum
Veurs – Voeren	jeugdherberg
Europees Cultuurdorp – Duinbergen (Knokke-Heist)	jeugdverblijfcentrum
Domein Kelchterhoef (concessie) – Houthalen-Helchteren	kampeerterrein

Eigendom	Bestemming
INFO-Camping Nieuwpoort	kampeerterein
INFO-Camping Oudenaarde	kampeerterein
INFO-Camping Oudenaarde	kampeerterein
INFO-Camping Oudenaarde	kampeerterein
KACB Middelkerke	kampeerterein
Duinendorp – Lombarde Middelkerke	kampeerterein
Lombarde Middelkerke animatiehal	Animatiehal op kampeerterein
Westhinder Koksijde	kampeerterein
Zomerzon – Middelkerke	kampeerterein
Zon en Duin – Middelkerke	kampeerterein
Duinse Polders – Blankenberge	vakantiecentrum
Polderwind – Zuienkerke	vakantiecentrum

Vraag nr. 67
van 11 mei 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Vreemde werknemers – Au pair taalstudenten (2)

Het koninklijk besluit van 9 juni 1999 dat uitvoering geeft aan de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers, bepaalt in artikel 25 van het hoofdstuk VI, afdeling 2, als een van de voorwaarden waaraan au pair jongeren moeten voldoen, dat zij moeten beschikken over een basiskennis van een van de drie nationale talen waarin zij zich komen vervolmaken.

In zijn antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 9 van 14 oktober 1999 (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 5 van 17 december 1999, blz. 280 – red.*) deelt de minister mee dat die kennis moet blijken uit een formeel attest van een officiële onderwijsinstelling waarin de basiskennis Nederlands wordt bevestigd.

Gezien de verwantschap tussen het Afrikaans en het Nederlands, had ik graag vernomen of ervoor gezorgd is dat een officieel diploma dat aan een Afrikaanstalige school werd behaald, kan volstaan als bewijs van een basiskennis van het Nederlands, noodzakelijk om een toelating te krijgen om zich gedurende een tijd in Vlaanderen als au pair in het Nederlands te vervolmaken.

Antwoord

Bij aanvragen voor Zuid-Afrikaanse au pairs wordt ieder officieel diploma behaald aan een Afrikaanstalige school als voldoende bewijs aanvaard voor een basiskennis van de Nederlandse taal.

Vraag nr. 69
van 17 mei 2000
van de heer ROLAND VAN GOETHEM

Kabinetten – Volvo-dienstvoertuigen

Zie :
 Minister vice-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie
 Vraag nr. 306
 van 17 mei 2000
 van de heer Roland Van Goethem
 Blz. 1425

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Begroting, Financiën, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

VERA DUA

VLAAMS MINISTER
 VAN LEEFMILIEU EN LANDBOUW

Vraag nr. 174
van 28 april 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Scheepsafval – Opvanginfrastructuur

Naar aanleiding van de opruimactie die eind maart 2000 in verschillende gemeenten werd georganiseerd, bleek hoeveel ton afval er langs de Scheldedijken aanspoelt.

Vermoedelijk is een deel daarvan afkomstig van de scheepvaart.

Over welke mogelijkheden beschikken binnenschippers om zich van hun afval te ontdoen? Zijn die wel voldoende?

Bestaat er enige vorm van toezicht op dit sluikestorten?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie.

Gecoördineerd antwoord

De oorsprong van het zwerfvuil kan verschillend zijn. Enerzijds kan het ter plaatse gedumpt zijn door oevergebruikers en anderzijds kan het aangevoerd zijn waarbij het, zoals in de vraag wordt gesuggereerd, afkomstig kan zijn van de scheepvaart.

Teneinde de scheepvaart de kans te geven het huishoudelijk afval kwijt te geraken, werden er aan genoeg alle sluisen afvalcontainers geplaatst. Deze plaatsing werd in de loop der jaren aangepast aan de vastgestelde afgeleverde hoeveelheden afval. Voor het industriële afval zijn er opvangmogelijkheden aan de sluis in Evergem en in de zeehavens.

Deze containers worden momenteel geplaatst in opdracht van de havenbesturen (in de havens) of door de administratie Waterwegen en Zeewezen (AWZ) van de Vlaamse Gemeenschap (aan de sluisen en langs de belangrijkste waterwegen).

Er is momenteel een internationaal verdrag in voorbereiding dat de afgifte regelt van afvalstoffen afkomstig van de binnenvaart, dus niet uitsluitend huishoudelijk, maar ook oliehoudende en gevaarlijke afvalstoffen en afvalstoffen afkomstig van de lading. Dit verdrag inzake de verzameling, afgifte en inname van afval in de Rijn- en binnenvaart werd al principieel door alle deelnemende landen (België, Nederland, Frankrijk, Duitsland en Zwitserland) goedgekeurd, maar werd tot op heden nog niet geratificeerd. Hieraan wordt door alle landen momenteel volop gewerkt. In dit verdrag is eveneens een hoofdstuk opgenomen voor de regeling van de afgifte van onder andere huishoudelijk afval, waarbij de deelnemende landen de verplichting op zich nemen te voorzien in een voldoende dicht net voor de acceptatie van deze afvalstoffen.

Gezien de beschikbare afvalopvangmogelijkheden voor de scheepvaart kan men thans stellen dat het zwerfvuil op de oevers in hoofdzaak afkomstig is

van omwonenden en gebruikers van de jaagpaden en andere waterweginfrastructuur. Schippers zijn er zich bovendien van bewust dat zwerfvuil voor hen nadelig kan zijn (schroefaanslag, averij, ...) en leveren het dan ook gedisciplineerd af aan de verschillende verzamelpunten.

Specifiek toezicht enkel gericht op sluikestorten is onmogelijk permanent en overal te organiseren. Uiteraard houden de wachters bij hun dagelijkse inspectietochten ook controle op zwerfvuil en wordt er een proces-verbaal tegen onbekenden opgemaakt indien controle van het vuil geen identificatiegegevens oplevert.

Enkel een bewustmakingscampagne naar de hele bevolking toe kan een oplossing bieden voor dit sluikestorten. In dit kader wordt door AWZ een sensibiliseringscampagne gepland, in de vorm van een grootschalige opruimactie langs de waterlopen. Hiervoor werden reeds contacten gelegd met de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM). Bedoeling is om vanaf 2001 jaarlijks samen met milieubewegingen en de OVAM, naar analogie van de jaarlijkse wegbermenactie, het zwerfvuil langs de oevers van de waterwegen te verwijderen.

Een eerste aanzet tot deze actie werd reeds gegeven op 25 maart 2000 langs de Scheldedijk van Sint-Amands tot Weert, in samenwerking met de De Wielewaal Natuurvereniging VZW, de gemeentelijke milieuraad Bornem en de gemeente Bornem.

Vraag nr. 176 van 28 april 2000 van de heer JAN LOONES

Landelijke gebieden in kustgemeenten – Beleid

De landelijke gebieden in kustgemeenten verdienen bijzondere aandacht uit het oogpunt van beleidsvisie en concreet beleid van de Vlaamse overheid.

Het betreft hier landelijke deelgemeenten zoals Adinkerke, Wulpen, Ramskapelle, Slijpe, Leffinge, Wilskerke, Sint-Pieterskapelle, Klemskerke, Vlissingem en zo meer.

Enerzijds worden ze, in de eigen fusiegemeente, wel beschouwd als landelijk gebied, en de goede gemeentebesturen zorgen er dan ook voor dat ze niet worden prijsgegeven aan het grote toeristische

geweld – waardoor die deelgemeenten zich trouwens soms een beetje uitgesloten voelen.

Anderzijds worden ze door de hogere overheid niet beschouwd als landelijk gebied, waardoor ze niet meer voorkomen in de visievorming over land-schapsbeleid en bijvoorbeeld worden uitgesloten uit de Europese ondersteuningsfondsen zoals Leader II Westhoek, enzovoort.

1. Ondertekent de minister het bovengeschetste probleem van de landelijke kustdeelgemeenten ?
2. Op welke wijze vertaalt de eigenheid van die deelgemeenten zich in een specifieke behandeling op Vlaams niveau, zoals dat het geval is op lokaal niveau ?
3. Hoe worden deze gemeenten concreet ondersteund in hun betrachting om de landelijke delen van hun grondgebied ook als landelijk gebied te bewaren ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media.

Vraag nr. 179 van 4 mei 2000 van de heer JOHAN MALCORPS

Afgedankte bouwmaterialen – Recyclage

Massa's bouwmaterialen worden afgevoerd en verwerkt als restafval, hoewel er mits enige creativiteit tal van nuttige toepassingen mogelijk zijn.

Een voorbeeld zijn kunststoflatten afkomstig van versleten rolluiken die anders als restafval worden gestort of verbrand. Met alle nadelige gevolgen van dien voor het leefmilieu. Uit praktijkvoorbeelden blijkt echter dat deze latten perfect bruikbaar zijn als wandbekleding en zeer geschikt als isolatiemateriaal.

Een voorwaarde daartoe is dan wel dat campagnes worden opgezet om mensen aan te zetten tot een

creatief hergebruik van oude materialen, dat bovendien aan bruikbare ideeën de nodige bekendheid wordt gegeven, zeker ten aanzien van hobbyisten en doe-het-zelvers, en dat ten slotte mogelijkheden worden gecreëerd voor deze mensen om makkelijk aan deze nog bruikbare materialen te geraken. Bijvoorbeeld door ze ter beschikking te stellen via kringloopcentra of andere afvalophaal- of verwerkingsfaciliteiten. Om de creativiteit terzake te stimuleren, kunnen "prijskampen" eventueel met symbolische beloningen voor "ecologische inventiviteit" worden uitgeschreven.

1. Wordt binnen OVAM (Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest) ook in deze richting gedacht en worden er eventueel dergelijke initiatieven opgezet ?

Zo neen, is er geen nood aan dit soort van initiatieven om wat leeft aan creativiteit bij veel "handige Harry's" ook in milieuvriendelijke zin aan te moedigen ?

2. Heeft de minister enig idee van de hoeveelheid afgedankte bouwmaterialen (bv. kunststoflatten van rolluiken) die op deze wijze een nieuwe, nuttige bestemming zouden kunnen krijgen ?
3. Worden dit soort van initiatieven, gericht op preventie en tegelijk op sensibilisering, geïntegreerd in de officiële uitvoeringsplannen voor bouwafval of KMO-afval ?

Antwoord

1. Het Vlaams afvalstoffenbeleid is gestoeld op de principes van "de ladder van Lansinck". Dit betekent dat het stimuleren van hergebruik van afvalstoffen voor OVAM een belangrijke prioriteit is. We verwijzen hierbij naar het beleid inzake kringloopcentra.

Het door de Vlaamse volksvertegenwoordiger aangehaalde voorbeeld van hergebruik van versleten rolluiken als wandbekleding of isolatiemateriaal kan in dat kader verder worden onderzocht.

2. Aangezien deze afvalstof thans in de gemengde restfractie terechtkomt, is deze stroom momenteel niet kwantificeerbaar.
3. Bij deze acties werd gekozen voor die deelstromen welke prioritair zijn hetzij vanwege de kwantiteit waarin ze vrijkomen, hetzij vanwege hun gevaarseigenschappen. De door de Vlaam-

se volksvertegenwoordiger aangehaalde afvalstof voldoet aan geen van beide criteria. Daarom werden ten aanzien van deze afvalstof nog geen acties ondernomen.

Acties gericht op zeer specifieke afvalstoffen zijn slechts mogelijk mits een ver doorgedreven selectieve sloop. Momenteel dient conform de bepalingen van het Uitvoeringsplan Bouw- en Sloopafval een minimale scheiding in metselwerk- en betonpuin, gevaarlijk afval en een restfractie plaats te vinden.

Thans wordt de implementatie van een selectief sloopbestek voor overheidswerken onderzocht. Op grond van de ervaring met dit sloopbestek zal worden onderzocht of een doorgedreven selectieve sloop op alle werven haalbaar en opportuun (d.w.z. conform BBT) is. (*BBT: best beschikbare technieken – red.*)

**Vraag nr. 180
van 4 mei 2000
van de heer JOS BEX**

Containerparken – Opleiding personeel

De dioxinecrisis heeft eenieder duidelijk gemaakt dat een adequate controle van containerparken van levensbelang kan zijn. De controle van die parken is een gemeentelijke bevoegdheid.

Recentelijk verklaarde de minister dat de personen die daar verantwoordelijk zijn voor de acceptatie, beter zouden moeten worden opgeleid, opdat ze beter kunnen controleren of de aangeboden olie, afvalolie, frituurvet, dan wel afgedankte olie van minderwaardige kwaliteit betreft.

In het kader van het milieuconvenant met de gemeenten wordt daarover overlegd.

1. Aan welke opleidingen denkt de minister in dit verband concreet ?
2. Binnen welke termijn moet deze adequate controle gerealiseerd zijn ?
3. Wat is de stand van zaken betreffende de discussies met de gemeenten op dit punt ? Wat zijn de eventuele knelpunten ?

Antwoord

De afvalolie (motorolie), frituurvetten en -oliën afkomstig van particulieren worden als klein gevaarlijk afval (KGA) aangeduid in artikel 5.5.2.2., 2° van het Vlaams Reglement inzake Afvalvoorkoming en -beheer (Vlarea). Dit betekent dat zij selectief dienen te worden ingezameld door of in opdracht van de gemeenten.

Een van volgende inzamelmethoden of een combinatie ervan kan hiervoor worden aangewend :

- inzameling op een daartoe vergund containerpark waar een chemiekuis aanwezig is of aangepaste containers worden opgesteld, of waar via een chemocar tijdelijk wordt ingezameld ;
- een inzameling per wijk of straat of huis-aan-huis met een chemocar.

De afvalstoffen die behoren tot het KGA dienen apart te worden opgeslagen in de chemocar of in de chemiekuis, rekening houdende met mogelijke contaminatie of potentieel gevaarlijke reacties bij het mengen van verschillende afvalstoffen.

De ophaler die het KGA inzamelt via de chemocar of die het KGA ophaalt op het containerpark, dient erkend te zijn overeenkomstig artikel 5.1.2.1. van het Vlarea. Bovendien dient de chauffeur (of in voorkomend geval de begeleider) die de KGA-afvalstoffen in ontvangst neemt van de particulieren of op het containerpark de afvalstoffen komt ophalen, over de nodige kennis te beschikken met betrekking tot de KGA-afvalstoffen (cf. artikel 5.1.2.2., Vlarea). Ook de containerparkwachter die instaat voor de inontvangstname van de KGA-afvalstoffen op het containerpark dient over de nodige kennis te beschikken met betrekking tot de potentiële gevaren verbonden aan deze afvalstoffen.

1. In het verleden, bij de opstart van de KGA-inzamelingen in het Vlaamse gewest in de periode 1992-1993, werd reeds door de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest (OVAM) een cursus KGA georganiseerd ten behoeve van de containerparkwachters. Momenteel kan er een cursus "containerparkwachter" worden gevolgd bij de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB). Deze cursus bevat ook een onderdeel met betrekking tot de aanvaarding van KGA-afvalstoffen. De meeste intercommunales en sommige gemeenten organiseren meestal intern

opleidingen en bijscholingen voor de containerparkwachters.

De OVAM plant om vanaf het najaar 2000 een handleiding op te stellen voor de gemeenten met betrekking tot de te organiseren huishoudelijke afvalinzamelingen, zowel op de containerparken als via andere inzamelmethoden. Een van de onderdelen van deze handleiding zal ook de KGA-acceptatie zijn. Deze handleiding zal een uitbreiding en een actualisering inhouden van de bestaande OVAM-publicaties, met name Handboek containerpark (1993) en Selectieve inzameling klein gevaarlijk afval – Handleiding voor de gemeenten (1992). Aan deze handleiding kan in de loop van 2001 eveneens een opleiding voor de gemeenten worden gekoppeld.

2. De controle op de aangevoerde afvalstoffen op een containerpark, in het bijzonder op de zuiverheid/contaminatie van motorolie, frituurvetten en -oliën, is praktisch niet haalbaar. Een verontreiniging met pcb's of een vermenging van deze afvalstoffen is met het blote oog niet waarneembaar en kan enkel met chemische testen worden nagegaan. Daarom is het enkel realistisch om op het niveau van de ophaler de kwaliteit van de ingezamelde afvalstoffen te controleren.

De OVAM controleert wel, bij het aanvragen van nieuwe vergunningen (of verlengingen) voor containerparken, de bestemmingen van de op het containerpark ingezamelde afvalstoffen, en dit in het bijzonder voor alle KGA-afvalstoffen. Hierbij wordt geëist dat de afvoer van deze KGA-afvalstoffen enkel via een erkende ophaler kan gebeuren. Daarnaast controleert de OVAM ook bij de jaarlijkse inventarisatie van de huishoudelijke afvalstoffen (inclusief KGA) wat de bestemmingen waren van de KGA-afvalstoffen tijdens het voorafgaande jaar. Wanneer wordt vastgesteld dat de ophaling van KGA-afvalstoffen via niet-erkende ophalers gebeurt, wordt de gemeenten op hun verplichtingen gewezen.

3. Het opstellen van de handleiding voor de gemeenten zal gebeuren in nauw overleg met de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) en Interafval. Er is op regelmatige basis een overleg tussen mijn kabinet, VVSG, Interafval en OVAM, waarop dergelijke problematiek in onderling overleg kan worden besproken. Er is ook overleg mogelijk op het Gewestelijk Platform Huishoudelijke Afvalstoffen, opge-

richt in het kader van het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 1997-2001.

Vraag nr. 181
van 4 mei 2000
van de heer JOS BEX

Terugnameplicht afvalolie – Onderhandelingen

Op 24 januari jongstleden verklaarde de minister dat onderhandelingen werden gevoerd met de federaties over een terugnameplicht van afvalolie. Deze onderhandelingen verliepen toen traag, maar gunstig (*Handelingen C63 van 24 januari 2000, blz. 7 – red.*). De bedoeling was zekerheid te verkrijgen dat afvalolie uit het circuit zou worden gehaald.

Wat is de huidige stand van zaken van de besprekingen ?

Antwoord

De onderhandelingen met de sectorfederaties over de terugnameplicht van afvalolie blijken niet zo snel te verlopen als aanvankelijk gedacht. De eerste gesprekken met de Belgische Petroleum Federatie, afgekort BPF, gaven in het begin hoop om tot spoedige consensus te kunnen komen over de inzameling en de verwerking van de teruggenomen hoeveelheden afgewerkte olie. De problematiek diende zich wel te beperken tot de partijen die in kleine hoeveelheden ontstaan bij particulieren en kleine bedrijven.

Tijdens de onderhandelingsronden waren partijen van mening dat ook andere federaties betrokken bij de distributie en het gebruik van olieproducten en bij de inzameling en verwerking van afgewerkte olie, mee verantwoordelijkheid dienden op te nemen en in de discussie over de voorbereiding van mogelijke beheersinstrumenten gekend dienden te worden. Volgende federaties zitten vandaag mee aan de discussietafel : IMOB, Industrie van Minerale Oliën van België ; Federauto en zijn verschillende dochterfederaties ; Fedis, Belgische Federatie van de Distributieondernemingen ; en Febem, Federatie van Bedrijven voor Milieubeheer.

Vermits toch nog enig onderzoekswerk het toekomstig beheersplan dient vooraf te gaan, zijn de betrokken partners het nu vrij eens over een overeenkomst waarin principes inzake preventie, hergebruik en recyclage van afgewerkte oliën worden

vastgelegd. Ze wensen de optie "verwijdering van afgewerkte olie door verbranden of storten" niet meer aan de orde te stellen. De sector engageert zich om binnen zes maanden een rapport neer te leggen met gedetailleerde en concrete aanbevelingen omtrent de doelstellingen van preventie en recycling. Het rapport zal een stappenplan definiëren met het oog op een definitieve regeling.

De sector zal hiermee concrete invulling geven aan :

- kwantitatieve doelstellingen ;
- een gepaste instrumentenmix ;
- andere initiatieven die nodig worden geacht voor de uitvoering van de regeling.

Het Vlaams Gewest engageert zich om de nodige initiatieven te nemen om een parallellisme te bewerkstelligen in de drie gewesten.

De definitieve goedkeuring van de principeovereenkomst door de verschillende raden van bestuur laat momenteel op zich wachten.

**Vraag nr. 185
van 5 mei 2000
van de heer FRANCIS VERMEIREN**

Luchtverontreiniging – Europese emissiemaxima

Het kostenplaatje voor de implementatie van de emissiereductie van de luchtverontreiniging dreigt voor Vlaanderen en België in de komende jaren zeer hoog op te lopen. De aandacht is op twee recente internationale fora vooral gegaan naar de voornaamste polluenten, zwaveloxide, stikstofdioxide, vluchtige organische verbindingen en ammoniak.

In het kader van de Economische Commissie voor Europa van de Verenigde Naties (United Nations Economic Commission for Europe – UN/ECE) werd een protocol afgesloten in verband met de grensoverschrijdende milieuproblemen, verzuring, vermisting en troposferische ozon, waarin rekening wordt gehouden met de verspreiding en transport van de emissies binnen Europa.

Door de centrale ligging van Vlaanderen wegen de emissies per oppervlakte-eenheid voor het Vlaamse gewest zeer zwaar door. Geraamd wordt dat de implementatie van de aanvaarde reducties België in totaal 700 miljard frank zal kosten in tien jaar. Kosten die moeten worden gedragen door de industrie, de landbouw, de bevolking en de overheid.

Bij een gebiedsgerichte aanpak, voorzien in een Europese ontwerprichtlijn, zouden de kosten volgens het gebruikte model oplopen tot een totaal van 115 miljard frank per jaar.

België krijgt van Europa het strengste scenario voorgeschoteld, waarbij de kosten van de geplande emissiereducties 66 % hoger liggen dan in de vijf buurlanden.

Nochtans is de efficiëntie dank zij de geavanceerde technologie die in het Vlaamse bedrijfsleven wordt toegepast zeer hoog.

1. In welke mate werd de Vlaamse regering betrokken bij het opstellen van de Europese richtlijn voor nationale emissieplafonds ?
2. Is daarbij voldoende aandacht geschonken aan het evenwicht tussen economie en ecologie, zowel als aan de technische mogelijkheden en de economische haalbaarheid van deze nieuwe technieken ?

Antwoord

1. De Europese richtlijn "nationale emissieplafonds" is nog geen goedgekeurde richtlijn en zit nog volop in de onderhandelingsfase. Het ontwerp van de Europese richtlijn werd begin 2000 bezorgd aan het Vlaams Parlement, nadat reeds eerder het gegevensblad bij het EU-wetgevingsvoorstel was bezorgd.

Het voorstel van de Europese richtlijn "nationale emissiemaxima" maakt deel uit van de Europese strategie ter bestrijding van verzuring en troposferisch ozon. Deze strategie werd uitgewerkt door de Europese Commissie, op verzoek van de Raad van Leefmilieu-ministers van de Europese Unie (zie Raadconclusies 12702/95) en werd door de Commissie voorgesteld in maart 1997, waarna de Raad opnieuw zijn conclusies formuleerde (13373/97). Op 9 juni 1999 heeft de Europese Commissie het ontwerp voor de richtlijn "nationale emissiemaxima" officieel aangenomen en aan de Raad overgezonden. Op 13-17 maart 2000 heeft het Europees Parlement zijn advies in eerste lezing over dit ontwerp gegeven.

Voorafgaand aan de strategie en de richtlijn hebben een aantal expertenvergaderingen plaatsgevonden, de laatste op 19 oktober 1998. Deze expertenvergaderingen werden bijgewoond door de Vlaamse milieuadministratie

Aminal. Uiteindelijk formuleert de Europese Commissie dan autonoom een voorstel, zonder dat daar echte onderhandelingen bij te pas komen.

Parallel aan de besluitvorming binnen de Europese Unie was het dossier ook aan de orde in de Economische Commissie voor Europa van de Verenigde Naties (UN/ECE), meer bepaald in het kader van het Verdrag ter Bestrijding van de Grensoverschrijdende Luchtverontreiniging. Dit resulteerde in de ondertekening van het Protocol van Göteborg op 1 december 1999 (door België ondertekend op 4 februari 2000), met nationale emissieplafonds voor SO₂, NO_x, NH₃ en VOS. In wezen gaat het hier over hetzelfde dossier als de EU-ontwerprichtlijn "nationale emissiemaxima". (SO₂ : *zwaveldioxide* ; NO_x : *stikstofoxiden* ; NH₃ : *ammoniak* ; VOS : *vluchtige organische stoffen – red.*)

Ter voorbereiding van het Vlaamse standpunt in dit dossier, werd begin 1998 een studie opgestart om de implicaties van de emissieplafonds gedetailleerd in kaart te brengen. Deze studie, met een looptijd van 1 jaar, werd uitgevoerd door de Vlaamse Instelling voor Technologisch Onderzoek (VITO). Begin 1999 startte Aminal een evaluatie met de betrokken doelgroepen. De informatie uit de studie en het doelgroepenoverleg werd gebundeld in een uitgebreid dossier. Een beknopte versie van het dossier werd in september 1999 ter kennisgeving aan de Vlaamse regering voorgelegd. Daarnaast werd in september 1999 het advies gevraagd aan de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV) en de Milieu- en Natuurraad van Vlaanderen (MINA-raad). Dit resulteerde in de adviezen van respectievelijk 20 oktober 1999 (SERV) en 28 september 1999 (MINA-raad). Bij de besluitvorming werd terdege rekening gehouden met de adviezen.

De Belgische besluitvorming werd hoofdzakelijk voorbereid binnen de stuurgroep Atmosfeer van het CCIM (Coördinatiecomité voor het Internationaal Milieubeleid). De hier totstandgekomen Belgische standpunten werden vervolgens voorgelegd aan het plenaire CCIM van 6 juli 1999 vooraleer ze op de agenda van de Interministeriële Conferentie voor Leefmilieu van 25 augustus, 31 augustus en 7 oktober 1999 werden geplaatst.

2. Met de richtlijn wordt een verbetering in milieukwaliteit nagestreefd en in het bijzonder is de richtlijn erop gericht om de milieuproblemen verzuring, eutrofiëring en ozon in de omge-

vingslucht aan te pakken. Hierbij wordt het beginsel "de vervuiler betaalt" in de praktijk gebracht en wordt gestreefd naar de laagst mogelijke kosten voor de Europese Unie in zijn geheel (kostenefficiëntie). Uit een beperkte kosten-batenanalyse van de voorgestelde nationale emissiemaxima blijkt dat de baten in Europa aanzienlijk groter zijn dan de kosten in Europa.

Gezien de behandelde milieuproblemen verzuring, ozon en eutrofiëring zich niet overal in Europa op dezelfde manier voordoen, is een gebiedsgerichte aanpak noodzakelijk. Dit wil zeggen dat de grootste reductie-inspanningen moeten worden geleverd daar waar de emissies hoog zijn.

België ligt in het hart van een sterk bevolkte en geïndustrialiseerde zone waar de emissies van industrie, verkeer en bevolking relatief hoog zijn. België en Vlaanderen zijn een netto-uitvoerder van luchtverontreinigende stoffen. Uit de modelberekeningen komt dan ook naar voor dat, om tot de meest kosteneffectieve aanpak voor Europa in zijn geheel te komen, België het maximaal mogelijke moet doen en alle technisch haalbare maatregelen moet nemen. Dit is het uitgangspunt van internationale instanties zoals de Europese Commissie.

Anderzijds ben ik het met de Vlaamse volksvertegenwoordiger eens dat ambitieuze milieudoelstellingen niet te sterk concurrentieverstorend mogen werken. Toch groeit op internationaal niveau de consensus dat voor een ambitieus milieubeleid, waar ik achter sta, verdere reducties moeten worden nagestreefd dan die welke zijn overeengekomen in het kader van het Protocol van Göteborg. Dit zal zeker het geval zijn op middellange termijn, wanneer in het kader van de herziening van het Protocol en de richtlijn nieuwe berekeningen zullen gebeuren op basis van meer volledige gegevens. Ook op korte termijn, in het kader van de huidige onderhandelingen, zullen echter bijkomende inspanningen nodig zijn.

Het spreekt vanzelf dat een evenwicht tussen ecologie en economie daarbij zal worden nagestreefd.

Vraag nr. 187
van 11 mei 2000
van de heer JOHAN DE ROO

Bodemsaneringskosten – Historische verontreiniging

In het kader van het bodemsaneringsbeleid van de Vlaamse regering had ik graag de volgende vragen willen stellen aan de minister.

1. Elke gemeente in Vlaanderen heeft in het verleden gestort, op eigen terreinen of privé-gronden, dikwijls met vergunning van de bestendige deputatie. Een zeer groot aantal van deze stortplaatsen vormen vandaag een bron van historische bodemverontreiniging, die al dan niet een ernstige bedreiging vormt. Deze terreinen zullen dus aan een bodemsanering moeten worden onderworpen. Op deze stortplaatsen werd bovendien in veel gevallen naast huishoudelijk afval ook inert materiaal en/of ambachtelijk vuil gestort.

Wie draagt deze saneringskosten? Is het niet billijk dat hiervoor de overheid in een subsidiëring voorziet?

Een subsidiëring kan de gemeente helpen bij de realisatie van de saneringswerken, met onmiddellijk resultaat voor het milieu.

2. Welke verjaringstermijnen gelden betreffende de saneringsaansprakelijkheid?
3. Een bedrijf dat in het verleden (vóór de inwerkingtreding van het bodemsaneringsdecreet) een historisch verontreinigde grond kocht, heeft deze grond aangekocht in het wettelijk kader van dat ogenblik en kon onmogelijk een juiste inschatting maken van de kosten die dit later tot gevolg kon hebben. Daarbij komt dat een bedrijf van de derde voorwaarde (artikel 31, § 3 van het bodemsaneringsdecreet) geen gebruik kan maken, ook als zijn activiteiten niet eens op de Vlarebo-lijst (Vlaams Reglement op de Bodemsanering) voorkomen en het de verontreiniging bij zijn normale activiteiten niet kan veroorzaken hebben, zelfs niet als er bewijzen zijn dat het ze niet zelf heeft veroorzaakt.

Wanneer wordt het principe van "onschuldige eigenaar" toegepast? Wie komt hiervoor in aanmerking?

4. Wat is de kostprijs voor de sanering van de oude stortplaatsen en wie draaide op voor de financiële lasten in Middelburg (Maldegem) en in Brecht – Terra Cotta?

Antwoord

1. Wie de saneringskosten moet dragen van een vroeger door de gemeente uitgebaat huishoudelijk stort is niet eenduidig te bepalen. Het hangt ervan af of er al dan niet een overdracht van gronden in het spel is.

Vooreerst moet er een onderscheid worden gemaakt tussen de saneringsplicht en de saneringsaansprakelijkheid.

De *saneringsplicht* slaat op diegene die de sanering moet uitvoeren en ook moet prefinancieren. Afhankelijk van de feitelijke situatie kunnen dit verschillenden zijn. In geval van overdracht van gronden is het normalerwijze de overdrager die saneringsplichtig is. Indien bijvoorbeeld de eigenaar van een terrein dit terrein verkoopt, dan zal de eigenaar saneringsplichtig zijn. Indien de aanleiding van de sanering niet een overdracht van gronden is, maar een aanmaning van de OVAM op grond van artikel 31 van het bodemsaneringsdecreet – in geval van historische bodemverontreiniging – dan wordt de saneringsplichtige aangewezen op basis van de regels in artikel 10 van het bodemsaneringsdecreet, namelijk de exploitant in de zin van het milieuvergunningsdecreet, de eigenaar dan wel de feitelijke gebruiker van de grond. Deze personen die de sanering moeten uitvoeren, zijn in theorie niet gehouden deze kosten finaal te dragen. Deze saneringsplichtigen zullen trachten deze kosten te verhalen op de saneringsaansprakelijken.

Om te weten wie aangewezen wordt als *aansprakelijke* moet ook een onderscheid gemaakt worden tussen nieuwe – ontstaan na 29 oktober 1995 – en historische bodemverontreiniging – ontstaan vóór 29 oktober 1995.

In geval van nieuwe bodemverontreiniging voert het bodemsaneringsdecreet een objectieve aansprakelijkheid in. Aansprakelijk is diegene die door een emissie bodemverontreiniging heeft veroorzaakt. Indien die emissie evenwel uitgaat van een milieuvergunningsplichtige inrichting, is de exploitant van deze inrichting aansprakelijk. Gaat het om een historische bodemverontreiniging, dan bepaalt in artikel 32 van het bodemsaneringsdecreet dat de aansprakelijkheid vastgesteld wordt overeenkomstig de aansprakelijkheidsregels die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van het bodemsaneringsdecreet. Concreet betekent dit dat

de klassieke foutaansprakelijkheid hier van toepassing is. De saneringsplichtige zal dus moeten aantonen dat diegene die door hem aangesproken wordt een fout heeft begaan die schade veroorzaakt, en bovendien moet er een causaal verband bestaan tussen de fout en de schade. Dit alles is geen evidentie.

2. Met betrekking tot de verjaringstermijnen voor de saneringsaansprakelijkheid heeft het bodemsaneringsdecreet niet in speciale regels voorzien. Dit betekent dat de gemeenrechtelijke verjaringstermijnen van toepassing zijn in geval van bodemsanering. In dit verband bepaalt artikel 2262bis van het Burgerlijk Wetboek dat alle persoonlijke rechtsvorderingen verjaren door verloop van tien jaar.

In afwijking daarvan verjaren alle rechtsvorderingen tot vergoeding van schade op grond van buitencontractuele aansprakelijkheid door verloop van vijf jaar vanaf de dag volgend op die waarop de benadeelde kennis heeft gekregen van de schade of van de verzwaring ervan en van de identiteit van de daarvoor aansprakelijke persoon. Deze vorderingen verjaren in ieder geval door verloop van twintig jaar vanaf de dag volgend op die waarop het feit waardoor de schade is veroorzaakt, zich heeft voorgedaan.

3. Het principe van "onschuldige eigenaar" komt aan de orde wanneer de OVAM de saneringsplichtige heeft aangemaand om tot bodemsanering over te gaan. In dat geval kan de saneringsplichtige aantonen dat hij voldoet aan de decretale voorwaarden om niet tot bodemsanering te hoeven over te gaan. Slaagt hij daarin, dan moet hij niet overgaan tot bodemsanering.

In eerste instantie zal hij trachten aan te tonen dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 31, § 2 van het bodemsaneringsdecreet vervuld zijn. Met name zal hij trachten aan te tonen dat hij de verontreiniging niet zelf heeft veroorzaakt en dat hij op het ogenblik dat hij eigenaar of gebruiker werd van de grond, niet op de hoogte was of behoorde te zijn van de verontreiniging.

Het is pas wanneer hij op de hoogte was of behoorde te zijn van de verontreiniging op het ogenblik dat hij eigenaar of gebruiker werd, dat § 3 van artikel 31 van het bodemsaneringsdecreet zal toegepast worden. Deze paragraaf be-

paalt dat men niet verplicht is om tot bodemsanering over te gaan, zelfs wanneer men weet had van deze verontreiniging of behoorde te weten dat er een verontreiniging was, wanneer men de historisch verontreinigde grond verworven heeft vóór 1 januari 1993, men de verontreiniging niet zelf heeft veroorzaakt en men de grond sinds de verwerving niet heeft gebruikt voor beroep of bedrijf.

In theorie komt iedereen die voldoet aan de voorwaarden in aanmerking voor de toepassing van "onschuldige eigenaar". In de praktijk blijkt er nogal wat discussie te bestaan omtrent het begrip "gebruik voor beroep of bedrijf", zeker wanneer dit moet beoordeeld worden in hoofde van de overheden. Zo kan men zich de vraag stellen of de gemeente een beroep of een bedrijf uitoefent.

4. Het is onmogelijk een overzicht te geven van de kostprijs voor de sanering van de oude stortplaatsen, dit om verschillende redenen. Eén ervan is dat veel reeds afhangt van wat men onder "stortplaats" verstaat. De kostprijs van de sanering zal enorm variëren naargelang men dit begrip ruim of eng interpreteert. Niettemin kan opgemerkt worden dat in het Afvalstoffenplan 1991-1995 de kostprijs van alle mogelijks uit te voeren bodemsaneringen in Vlaanderen voorzichtig geraamd werd op 280 miljard.

Met betrekking tot de opgesomde dossiers (Middelburg-Maldegem en Terra Cotta-Brecht) kan meegedeeld worden dat de financiële lasten in eerste instantie ten laste zijn van het MINA-Fonds, dat de prefinanciering doet. Uiteindelijk wordt echter geprobeerd deze kosten terug te vorderen van de aansprakelijken. In het dossier Middelburg-Maldegem zijn verschillende gerechtelijke procedures lopende lastens de eigenaar van het terrein om de geprefinancierde uitgaven te recupereren. In het dossier Terra Cotta-Brecht zijn nog geen juridische procedures opgestart, maar bestaat zeer zeker het voor-nemen de kosten eveneens terug te vorderen. Ter informatie kan meegedeeld worden dat het vastleggingsbedrag 269.968.649 frank, inclusief BTW, bedraagt voor de sanering in Middelburg en 1.116.914.235 frank, inclusief BTW, voor de sanering in Brecht.

JOHAN SAUWENS

VLAAMS MINISTER
VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
AMBTENARENZAKEN EN SPORT

Vraag nr. 62
van 21 januari 2000
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Kledinginzamelingsactie St.-Genesius-Rode – Territorialiteitsbeginsel

In oktober laatstleden werden in de Vlaamse facilitengemeente Sint-Genesius-Rode plastic zakken verspreid van de ASBL Terre uit het Waalse Fontaine l'Evêque, met de bedoeling kledingstukken en schoenen in te zamelen. Die actie werd gesponsord door het Ministère de la Région Wallonne chargé de l'Environnement, des Ressources Naturelles et de l'Agriculture.

Was de minister op de hoogte van deze overtreding van het territorialiteitsbeginsel ?

Heeft de minister de Waalse regering hieromtrent benaderd ?

Aanvullend antwoord

De gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant deelt mij mee dat het gemeentebestuur van Sint-Genesius-Rode liet weten dat door de ASBL Terre geen aanvraag werd ingediend voor de inzameling van kledingstukken en schoenen. Er werd dus evenmin toelating verleend voor deze actie.

Vermits de gemeente geen beslissing genomen heeft met betrekking tot deze aangelegenheid en er evenmin klacht werd ingediend bij de toezichthoudende overheid, waren noch mijn diensten, noch ikzelf op de hoogte van de inzameling.

Ik heb een schrijven gericht aan mijn collega van het Waals Gewest met een afschrift aan de minister-president van het Waals Gewest om de nodige opheldering te vragen en aan te dringen op een strikte naleving van het territorialiteitsbeginsel, teneinde dergelijke initiatieven naar de toekomst toe te vermijden.

(Voorlopig antwoord : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 10 van 24 maart 2000, blz. 845 – red.)

Vraag nr. 101
van 25 april 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Vlaamse administratie – Deeltijds leidinggevenden

Zowel bij de besprekingen in het kader van de beleidsbrieven en begrotingen tijdens de vorige legislatuur, als in verschillende schriftelijke vragen en interpellaties, drong ik erop aan leidinggevende ambtenaren de kans te geven deeltijds te werken.

Na de studiedag over "gender" van 18 en 19 maart 1999 kwam er een duidelijke kentering : de Vlaamse administratie zelf en de toen bevoegde minister ondersteunden duidelijk deze vraag.

De huidige minister bevoegd voor Ambtenarenzaken verklaarde eveneens deeltijds werken voor leidinggevende ambtenaren mogelijk te willen maken.

1. Welke concrete stappen heeft de minister hier toe reeds gezet ?
2. Hoe wordt dit verder geconcretiseerd ? Met welke timing ?

Antwoord

1. Ik heb de opdrachthouder Emancipatiezaken belast met de uitwerking van een aantal concrete projecten "leidinggeven in minder dan voltijd".

Dit project is ook opgenomen in haar doelstellingen.

2. De ervaring met het onderzoeksproject "Gender in Balans" en het beleid inzake ongewenst seksueel gedrag op het werk hebben geleerd dat dergelijke projecten enkel een ernstige kans op succes hebben wanneer het voor de personeelsleden duidelijk is dat de politieke en de administratieve top achter dit experiment staat. Dergelijke projecten vragen dan ook een degelijke voorbereiding, zodat bestaande weerstanden kunnen worden verminderd of weggenomen.

Het is de bedoeling om een aantal leidinggevenden de mogelijkheid te bieden om minder dan voltijds te werken. Door een goede ondersteuning en begeleiding van leidinggevenden die deeltijds werken aan te bieden, hopen we een aantal "goede praktijken" te distilleren. Deze

informatie over "goed leidinggeven", over problemen die zich voordoen en hoe deze worden aangepakt, kunnen belangrijke informatie bieden om leidinggevend in het algemeen in onze organisatie te ondersteunen. De proefprojecten worden dan ook door de dienst Emancipatiezaken opgezet in nauwe samenwerking met de afdeling HRM en de afdeling Vorming.

Op het ogenblik is er een conceptnota in voorbereiding. De eerste proefprojecten waarbij deeltijds leiding wordt gegeven, zijn gepland voor januari 2001.

Vraag nr. 105
van 28 april 2000
van mevrouw ANN DE MARTELAER

Klasse 3-bedrijven – Gemeentelijk toezicht – NV François Bertem

Geregeld krijg ik van diverse zijden signalen dat gemeenten het niet zo nauw nemen met het toezicht op klasse 3-bedrijven, waarvan sommige toch heel wat hinder én verkeersonveiligheid veroorzaken voor de omwonenden, zeker in woonzones. Aan de hand van volgende concrete situatie wil ik over dit dossier, maar ook over de ruimere problematiek van het gemeentelijk toezicht, diverse vragen stellen.

De NV François is een klasse 3-bedrijf in de gemeente Bertem. In 1991 verkreeg het bedrijf vergunning om uit te breiden in de woonzone. Concreet werd vlak tussen – en zelfs tegen een woonhuis aan – een niet-overdekte parking voor 3 tot 25 vrachtwagens aangelegd. De omwonenden ondervinden zware geluids- en trillingshinder van de vrachtwagens/koelwagens, die zowel overdag als 's nachts, op werk-, zon- en feestdagen, af- en aanrijden. Eens op de parking aangekomen, blijven de koelmotoren draaien.

Reeds verschillende malen werd de gemeente door de Milieu-inspectie aangemaand maatregelen te nemen om de hinder voor de buurt te verminderen. De gemeente is hierop nooit ingegaan. Van de schepen van Leefmilieu kregen de omwonenden in 1994 de suggestie om de klachten schriftelijk in te dienen. Dat gebeurde bij brief van 15 februari 1994, maar het resultaat was nihil. De brief werd zelfs nooit beantwoord. Omdat de gemeente niet antwoordde, werd de gouverneur aangeschreven. Op 8 maart 1995 antwoordt gouverneur De Witte dat het "verzoek voor onderzoek" van de omwonenden aan de bevoegde diensten is bezorgd. De omwonenden kregen echter nooit een schriftelijk

antwoord met het resultaat van het onderzoek. Ze zijn dan zelf naar de griffie van de correctionele rechtbank geweest en constateerden dat het onderzoek zonder gevolg werd geklasseerd.

Het is bijna een verhaal zonder einde. Tien jaar na de feiten vernietigt de Raad van State – op 21 april 1999 – de beslissing van 16 oktober 1989 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Bertem waarbij aan het bedrijf François de bouwvergunning wordt verleend voor de genoemde uitbreiding.

1. De ervaring is dat gemeenten weinig of geen toezicht uitoefenen op de klasse 3-bedrijven, die nochtans voor omwonenden erg veel lawaai- en andere milieuhinder, maar ook verkeersonveiligheid veroorzaken.

Voor de omwonenden is het niet duidelijk waar zij in dat geval nog terecht kunnen.

Hoe wordt dit probleem in deze beide aspecten verholpen ?

2. Wat is de stand van zaken in de provincie Vlaams Brabant m.b.t. de toezichthoudende ambtenaren ? Is dat percentage lager in vergelijking met de andere provincies ?

3. Welke maatregelen heeft de minister genomen in het bovenvermelde dossier ?

Zijn de bepalingen van artikel 5.15.06 van Vlaarem 2 van toepassing ?

Artikel 3.2.1.1. vermeldt dat "inplantingsregels" niet van rechtswege van toepassing zijn op bestaande inrichtingen. Worden de bepalingen van artikel 5.15.06 als "inplantingsregels" beschouwd ? Welke bepalingen exact worden als "inplantingsregels" beschouwd ? Worden deze laatste dan voor het bedrijf in kwestie niet toegepast ?

Indien artikel 5.15.06 van Vlaarem 2 niet afdwingbaar is en het toezicht van de gemeente onbestaande, kunnen omwonenden dan nog saneringsmaatregelen afdwingen ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw.

Antwoord

Het antwoord op deze vraag behoort tot de be-

voegdheid van mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw.

Vraag nr. 106
van 28 april 2000
van de heer JAN LOONES

Selectie Vlaamse ambtenaren – Selor

Met verbazing heb ik vastgesteld in de advertentierubriek "Informatie van de Federale Overheid" dat deze federale overheid selectieproeven organiseert voor Vlaamse ambtenaren (Job@ De Standaard van 11 en 12 maart 2000).

Meer bepaald ging het om aanwervingen van een industrieel ingenieur en bouwkundig architect voor Toerisme Vlaanderen, en om technici voor de diensten van de Vlaamse regering, en dit door bemiddeling van Selor.

Nochtans werd, bij decreet van 10 februari 1999, een Vlaams Selectiecentrum voor Overheidspersoneel mogelijk gemaakt, met onder andere als taak de uitvoering van opdrachten inzake werving en selectie van overheidspersoneel.

De betrokken coöperatieve vennootschap, met onder meer als vennoten de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaams Gewest, zou ondertussen zijn opgericht.

1. Hoe verklaart de minister de selectie van Vlaams overheidspersoneel door diensten van de federale overheid ?
2. Wordt in de toekomst het Vlaams Selectiecentrum voor Overheidspersoneel ingeschakeld ?

Antwoord

Luidens artikel 87, § 2, eerste lid van de Bijzondere Wet tot Hervorming der Instellingen (afgekort BWHI) van 8 augustus 1980 wordt het statutair personeel van iedere (deel)regering aangeworven door bemiddeling van het Vast Secretariaat voor Werving van het Rijkspersoneel (dit is het vroegere Vast Wervingssecretariaat, momenteel omgedoopt tot Selor). Dit artikel blijft tot op heden onverkort van toepassing.

Voornoemd principe wordt herhaald in het huidig Algemeen Principebesluit van 26 september 1994, dat een aantal administratieve en geldelijke principes van het statuut van het Rijkspersoneel, van

rechtswege van toepassing op het personeel van (onder meer) de gemeenschappen en gewesten, vastlegt. Zo bepaalt artikel 11, § 1, 3°, van dit besluit, dat "als ambtenaar kan worden aangeworven (...), diegene die geslaagd (is) voor een vergelijkend wervingsexamen georganiseerd door het Vast Wervingssecretariaat". Tot slot wordt dit principe in cascade vermeld in artikel VI 2, § 1, 3° van het Vlaams Personeelsstatuut van 24 november 1993.

Op 2 maart 1999 heeft het Vlaams Parlement, via decreet, de Vlaamse regering gemachtigd een coöperatieve vennootschap met beperkte aansprakelijkheid (i.c. Vlaamse Selectiecentrum voor het Overheidspersoneel) op te richten. Luidens artikel 3, 1° van voormeld decreet dient deze vennootschap in te staan voor de uitvoering van opdrachten inzake werving en selectie van overheidspersoneel, op vraag van de leden van de coöperatieve vennootschap (waaronder de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaams Gewest) of van derden.

Gelet evenwel op de dwingende regeling vervat in artikel 87, § 2 BWHI, is het in de huidige stand van zaken de jure niet mogelijk statutair personeel (de "ambtenaren" sensu stricto) voor het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap via het Vlaams Selectiecentrum aan te werven en te selecteren, terwijl dit principieel wel mogelijk is voor de aanwerving en selectie van contractueel personeel. Voor selectie en werving van contractueel personeel is het Vlaams Selectiecentrum voor Overheidspersoneel CVBA dan ook reeds operationeel op dit moment.

De in de vraagstelling vermelde functies betreffen statutair in te vullen betrekkingen, en dienen dus verplicht door Selor (dienst Aanwervingen Vlaamse Overheid) te worden afgehandeld.

Vraag nr. 107
van 28 april 2000
van de heer JAN LOONES

Internationale samenwerking – Lokale coördinatie

Door de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) wordt – in de aanloop naar de komende gemeenteraadsverkiezingen – campagne gevoerd voor de aanstelling, in iedere gemeente, van een schepen van Internationale Samenwerking.

In die functie zou er een samenvoeging gebeuren van het ambt Europa, de jumelages, en ontwikkelingssamenwerking.

Het initiatief moet worden toegejuicht : de aanstelling van een gemeentelijke internationale vertegenwoordiging kan ertoe bijdragen Vlaanderen nog meer, en gecoördineerder, naar buiten te doen treden.

1. Wordt dit initiatief door de minister, in zijn functie van voogdijminister over de Vlaamse steden en gemeenten, ondersteund ? Zo ja, op welke wijze ?
2. Lijkt het de minister, in het algemeen, aangewezen tot de gemeenten bepaalde aanbevelingen te richten in verband met de indeling van de bevoegdheden in de colleges van burgemeester en schepenen ?

N.B. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden en aan de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Begroting, Financiën, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Vraag nr. 108
van 4 mei 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Wervingsexamens – Kosten

De lijst van attesten die lokale en regionale besturen vragen alvorens een kandidaat mag deelnemen aan een wervingsexamen is uitgebreid (geboorteakte, attest van nationaliteit, getuigschrift van goed zedelijk gedrag, een authentiek afschrift van het diploma, enzovoort) en telkens dient hiervoor te worden betaald. Voor de sollicitant kunnen de kosten zo aanzienlijk oplopen.

De Gemeentewet geeft hierbij autonomie aan de gemeenten en regelt terzake niets.

Tijdens de vorige legislatuur werd via een rondschrijven in de vorm van een aanbeveling, aan de Vlaamse gemeenten en de Vlaamse administratie gevraagd solliciteren gratis te maken, of de kosten te beperken tot het strikte minimum.

1. Kan de minister hiervan de huidige stand van zaken meedelen ?

Werd deze aanbeveling door de gemeenten grotendeels gevolgd, of werd ze genegeerd ?

2. Indien de aanbeveling niet werd gevolgd, welke initiatieven werden dan inmiddels reeds genomen of gepland om deze onnodige en dure bureaucratische rompslomp te verminderen en zelfs weg te werken ?

Antwoord

Omzendbrief BA 97/18 van 12 december 1997 richtte tot de lokale en regionale besturen de aanbeveling de voorafgaande formaliteiten bij wervingsexamens zoveel mogelijk te beperken.

De wijze van toepassing van deze aanbeveling valt onder de bevoegdheid van de lokale en regionale besturen zelf.

Er zijn geen statistische gegevens bekend over de eventuele wijzigingen aan de bestaande examenreglementen ten gevolge van de bovenvermelde omzendbrief.

Ter gelegenheid van het doorvoeren van de algemene weddenschaalherziening en de gemeenschappelijke krachtlijnen voor een samenhangend personeelsbeleid in de lokale en regionale besturen, werd aan deze besturen een model van statuut inzake aanwervings- en bevorderingsvoorwaarden voor het personeel van de plaatselijke besturen voorgesteld.

In artikel 14 van deze tekst werd reeds bepaald dat de kandidaten voor een aanwervingsexamen slechts aan een deel van de toelatings- en aanwervingsvoorwaarden moeten voldoen op de dag van het afsluiten van de inschrijvingen. Het bewijs dat de kandidaten voldoen aan de diplomaverensten moet bijvoorbeeld, op straf van uitsluiting van het examen, geleverd worden op de uiterste datum gesteld voor het afsluiten van de inschrijvingen. Het bewijs dat de kandidaten aan de overige vereisten voldoen, moet uiterlijk op de datum van de benoeming zijn geleverd.

De overgrote meerderheid van de betrokken besturen heeft de hier vermelde ontwerptekst overgenomen in zijn nieuw personeelsstatuut.

Het volledig afschaffen van het indienen van sommige rechtsgeldige bewijsstukken vooraleer de examenproeven worden afgenomen, zou overigens tot gevolg hebben dat geregeld kandidaten tijd en (verplaatsings)kosten zullen besteden aan het afleggen van proeven voor een examen waarvoor pas nadien zal blijken dat ze in ieder geval niet in aanmerking kwamen voor deelname. Gelet op de grote veranderlijkheid en vrijheid inzake de diplomabenaamingen, vooral in het hoger onderwijs, verkiezen vele besturen de kandidaturen vóór de examenproeven grondig en definitief te kunnen onderzoeken, en bijvoorbeeld de voorgelegde diploma's te kunnen vergelijken met de door het bestuur vastgelegde toegelaten studierichtingen.

Indien de Vlaamse volksvertegenwoordiger op de hoogte zou zijn van concrete gevallen die op onredelijke wijze zouden afwijken van de hierboven geschetste aanbevelingen, dan wordt zij uitgenodigd mij deze gevallen kenbaar te maken.

DIRK VAN MECHELEN

VLAAMS MINISTER
VAN ECONOMIE, RUIMTELIJKE ORDENING
EN MEDIA

Vraag nr. 105
van 18 april 2000
van de heer CARL DECALUWE

Zonevreemde bedrijven – Ruimtebalans

Naar aanleiding van de afbakening van het stedelijk gebied Kortrijk en de goedkeuring van diverse sectorale bijzondere plannen van aanleg (BPA) werden verschillende zonevreemde bedrijven opgenomen in de ruimtebalans en verrekend in de totale oppervlakte.

Voor gans Vlaanderen is in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen enkel 500 hectare bestemd voor historisch gegroeide bedrijven.

Naar aanleiding van de afbakening van het stedelijk gebied Kortrijk is er reeds 95 hectare voorbehouden.

1. Kan de minister een overzicht geven van het aantal hectare dat werd voorbehouden voor

zonevreemde bedrijven binnen de reeds goedgekeurde sectorale BPA's ?

2. Wat is de totale oppervlakte bestemd voor de afbakening van de diverse stedelijke gebieden en hoeveel oppervlakte is daarbij voorbehouden voor zonevreemde bedrijven (bv. Kortrijk 95 hectare) ?
3. In welke mate zal de voorbehouden 500 hectare voldoende zijn ? Wanneer wordt dit cijfer geëvalueerd ?

Antwoord

1. In de zeven goedgekeurde sectorale BPA's "zonevreemde bedrijven" werd reeds 67 hectare voorbehouden voor zonevreemde bedrijven. Dit is de totale goedgekeurde oppervlakte binnen de perimeter van de verschillende deelplannen.

Per goedgekeurde BPA kan het volgende overzicht worden gegeven :

- Wingene fase 1 (MB 24.06.1998) : 16,5 ha
- Zwevegem fase 1 (MB 24.06.1998) : 10 ha
- Gooik (MB 20.05.1999) : 6,5 ha
- Deerlijk (MB 10.01.2000) : 12 ha
- Staden (MB 01.03.2000) : 12 ha
- Tongeren (MB 25.04.2000) : 4,5 ha
- Diksmuide fase 1 (MB 25.04.2000) : 5,5 ha.

2. Uitgaande van het principe van de gedeconcentreerde bundeling, wordt aan de hand van de tewerkstellingscijfers van 1994 (RSZ-cijfers na aftrek van de tewerkstelling in de zeehavengebieden) aangegeven op welke manier de belangrijkste economische activiteiten (en dus ook de nieuwe bedrijventerreinen) zullen worden geconcentreerd.

Op Vlaams niveau gebeurt dit door binnen de provinciale 80-85/20-15-verhouding aan de hand van de bestaande spreiding de volgende "pakketten" toe te bedelen.

Binnen de "80-85 %" :

- een pakket bedrijventerreinen voor de grootstedelijke en regionaalstedelijke gebieden (pakket 1) ;

- een pakket dat beschikbaar is voor het economisch netwerk van het Albertkanaal (pakket 2) ;
- een pakket voor de kleinstedelijke gebieden en de economische knooppunten buiten de pakketten 1 en 2 (pakket 3).

Binnen de "20-15 %" :

- een pakket voor de gemeenten buiten de stedelijke gebieden en de economische knooppunten (pakket 4). Dit pakket heeft enkel betrekking op lokale bedrijventerreinen die kunnen worden gelokaliseerd in hoofddorpen.

In de praktijk wordt bij de afbakening van de stedelijke gebieden aan de betrokken gemeenten gevraagd om een inzicht te geven in de behoefte aan bedrijventerreinen voor zonevrije bedrijven. Dit vormt de basis om te komen tot een specifieke oppervlakte.

3. De vermelde "voorbehouden 500 ha" dient enkel voor historisch gegroeide bedrijven in gemeenten die niet als economisch knooppunt zijn geselecteerd. Ze hebben dus geen rechtstreekse relatie met de zonevrije bedrijven. Een "historisch gegroeid bedrijf" moet volgens het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen aan volgende voorwaarden voldoen :

- een historisch gegroeid bedrijf kan worden omschreven als een regionaal bedrijf dat morfologisch en ruimtelijk verweven is met de omgeving en dat een specifieke sociaal-economische relatie heeft met de omgeving ;
- mogelijk in gemeenten die niet als economisch knooppunt zijn geselecteerd. De vermelde 500 hectare voor historisch gegroeide bedrijven heeft alleen betrekking op de oppervlakte voor herlokalisatie of omvangrijke (meer dan 5 hectare) uitbreiding ter plaatse van een historisch gegroeid bedrijf in een gemeente die niet is geselecteerd als economisch knooppunt ;
- afbakening door het Vlaams Gewest, in overleg met de provincie en de gemeente ;
- aansluitend bij de huidige vestiging en/of de kern van het buitengebied.

Momenteel is er geen inventaris van historische bedrijven die opgenomen zijn in een gewest-

planwijziging beschikbaar. Wel kan reeds worden gemeld dat de totale oppervlakte bedrijventerrein in gemeenten die geen economische knooppunt zijn, die in gewestplannen is afgebakend, sedert 1 januari 1994 neerkomt op 286,5 hectare bijkomend bedrijventerrein. Deze oppervlakte omvat zowel de oppervlakte binnen "pakket 4", waaronder ook de lokale bedrijventerreinen, als enkele bedrijventerreinen die voldoen aan de voorwaarden voor een "bedrijventerrein voor historisch gegroeide bedrijven". De differentiatie tussen "pakket 4" en "bedrijventerrein voor historisch gegroeide bedrijven" is tot op heden niet gemaakt.

Van de bedrijven die opgenomen zijn in een goedgekeurd sectoraal BPA "zonevrije bedrijven", komt geen enkel in aanmerking om deel uit te maken van de 500 hectare voor historisch gegroeide bedrijven. Enerzijds omdat enkel Gooik een gemeente is die geen economisch knooppunt is, en omdat er geen enkel deelplan groter dan 5 hectare is, anderzijds omdat het hier een gemeentelijk plan van aanleg (uitvoeringsplan) betreft, en de historisch gegroeide bedrijven worden afgebakend door het Vlaams Gewest (gewestplanherziening of gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan).

**Vraag nr. 106
van 18 april 2000
van de heer JAN LOONES**

Zonevrije bedrijven – Procedure (2)

Er heerst grote ongerustheid bij de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappij (GOM) West-Vlaanderen (in vergadering bijegekomen met West-Vlaamse parlementsleden en leden van de West-Vlaamse bestendige deputatie op 20 maart 2000 in Izegem) rond de toekomst van het West-Vlaamse bedrijfsleven.

Aanleiding daarvoor is de dringende noodzaak aan gewestplanwijzigingen m.b.t. sommige zonevrije bedrijven en zonevrije uitbreidingen in West-Vlaanderen.

Vanaf 1 mei 2000 – datum waarop het nieuwe decreet op de ruimtelijke ordening van kracht zou worden – zal namelijk niet meer kunnen worden gewerkt met gewestplanwijzigingen. De vrees is dan ook groot dat het verkrijgen van de nodige bestemmingswijzigingen, volgens het nieuwe decreet, zal leiden tot een tijdverlies van meerdere jaren, wat haaks staat op de dynamiek van het bedrijfsle-

ven, dat zijn toevlucht wel eens zou kunnen zoeken in andere streken.

Bijgevolg dringt de GOM ten zeerste aan op een spoedige (en zeker vóór 1 mei 2000) inwerkingstelling van de procedure tot wijziging van bepaalde gewestplannen. Daarbij verwijst de GOM naar haar drie recente aanvragen (februari 2000) :

- m.b.t. het gewestplan Kortrijk : een hernemen van bepaalde vroegere wijzigingen en het voorzien in een terrein voor een nieuw ziekenhuis in Kortrijk ;
- m.b.t. het gewestplan Diksmuide-Torhout : nieuw voorstel voor uitbreiding van het bedrijventerrein in Torhout, na de schorsing door de Raad van State van een eerdere gewestplanwijziging ;
- m.b.t. het gewestplan Roeselare-Tielt : problemen in verband met zonevrije bedrijven en zonevrije uitbreidingen.

Tegelijk vraagt de GOM aandacht voor een eerder ingediende aanvraag voor het gewestplan Brugge-Oostkust (realisatie van een headquarterzone in Brugge en een aantal zonevrije bedrijven en zonevrije uitbreidingen).

Tot slot wil ik de minister nog eens herinneren aan mijn vroegere parlementaire vraag (eind 1999) rond de problematiek zonevrije bedrijven. In zijn antwoord vermeldde de minister toen onder meer dat zijn administratie werd verzocht "om een nieuwe denkplaatse te onderzoeken, namelijk een versnelde invoering van het planologisch attest gekoppeld met, bij positief antwoord, de verplichte opmaak van een zogenaamd bedrijfs-BPA" (*schriftelijke vraag nr. 41 van 7 december 1999 ; Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 7 van 4 februari 2000, blz. 561 – red.*).

1. Hoe heeft de minister gereageerd op de bezorgdheid van de GOM West-Vlaanderen voor de toekomst van het bedrijfsleven in West-Vlaanderen in het licht van de bestemmingswijzigingen via de toepassing van het nieuwe decreet op de ruimtelijke ordening ?
2. Hoe heeft de minister gereageerd op de vraag van de GOM West-Vlaanderen om de procedure tot bepaalde – hierboven vermelde en in februari 2000 aangevraagde – gewestplanwijzigingen zo spoedig als mogelijk (en zeker vóór 1 mei 2000) op gang te brengen ?

3. Heeft de minister reeds aandacht geschonken aan de eerder ingediende aanvraag m.b.t. het gewestplan Oostende-Westkust ?

4. Tot welke bevinding is zijn administratie gekomen bij het onderzoeken van de nieuwe denkplaatse m.b.t. een versnelde invoering van het planologisch attest, zoals in zijn eerder antwoord aangegeven ?

Antwoord

1. De bevoegdheid tot planmatig optreden in verband met zonevrije bedrijven is verdeeld over de drie planningsniveaus.

Voor lokale bedrijvigheid is er het instrument van het sectoraal bijzonder plan van aanleg (BPA) "zonevrije bedrijven", waarbij een oplossing wordt geboden waar dat ruimtelijk aanvaardbaar is. De gemeente is overigens ook bevoegd om werk te maken van een lokaal bedrijventerrein, zodat er ook een oplossing kan komen voor bedrijven waar een herlokalisatie noodzakelijk is omdat de ruimtelijke draagkracht op de huidige vestiging overschreden is. De vestiging van een lokaal bedrijventerrein is mogelijk bij BPA, eventueel in afwijking van het gewestplan mits dat wordt gemotiveerd en ruimtelijk afgewogen is.

Voor zonevrije bedrijven andere dan lokale, is vaak het gewest bevoegd. Het is uiteraard niet zo dat met het wegvallen van de figuur van de gewestplanwijziging geen oplossing meer zou kunnen worden geboden. Waar dat ruimtelijk aanvaardbaar is, kan een nieuw gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan een bestemmingswijziging doorvoeren.

Voor die gevallen waar de provincie bevoegd is, zal de provincie moeten optreden met provinciale ruimtelijke uitvoeringsplannen, na vaststelling van het provinciaal ruimtelijk structuurplan. Omdat de provincies nog geen structuurplannen hebben en er zich toch dringende ruimtelijke problemen kunnen voordoen, is, zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger weet, in het parlement een amendement goedgekeurd (artikel 188bis nieuw decreet) waardoor de provincie aan het gewest kan vragen een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan vast te stellen. De voorwaarden zijn in het artikel neergeschreven. Deze overgangsregeling kan inzake bedrijvigheid een oplossing bieden, maar is uiteraard

ook voor andere eventuele dringende problematieken bedoeld.

2. Eind april heeft de regering nog tot voorlopige vaststelling van een aantal gewestplanwijzigingen beslist.

Voor West-Vlaanderen gaat het over het gewestplan Kortrijk, waarin naast de herneming van een aantal bedrijventerreinen ook de ziekenhuiscampus en wijzigingen met betrekking tot een aantal specifieke bedrijfsproblematieken zijn opgenomen (Aalbeke, Menen).

3. In de vraagstelling wordt allicht per vergissing gewag gemaakt van het gewestplan "Oostende-Westkust".

Op dit ogenblik is het gewestplan Oostende-Middenkust in wijziging, de definitieve vaststelling is voor de zomer. De gewestplannen Veurne-Westkust en Brugge-Oostkust zijn niet in wijziging.

4. Zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger weet, is met het wijzigingsdecreet van 26 april 2000 de figuur van het planologisch attest ook ingevoerd door BPA's, terwijl ze tot dan toe enkel verbonden was aan de opmaak van gemeentelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen.

**Vraag nr. 107
van 18 april 2000
van de heer JAN LOONES**

Regionale televisie – Uitzendmonopolie

Om de regionale televisiezenders leefbaar te houden is het, onder meer, noodzakelijk dat de omroepen het uitzendmonopolie in hun zendgebieden behouden.

Dat is althans het advies van de Vlaamse Mediaraad aan de minister (De Morgen 4 maart 2000).

Voor dit advies beroept de raad zich op de samenvatting van de VZW's met uitzendvergunning, die een afspiegeling moeten zijn van het maatschappelijk, cultureel en ideologisch draagvlak in hun zendgebied.

De raad pleit verder ook voor het behoud van de decretale regeling waardoor enkel VZW's een uitzendvergunning kunnen krijgen. De buffer tussen de commerciële exploitatie en de redactionele opdracht is nodig.

De kabelmaatschappijen zouden dan ook – verplicht – de regionale omroepen voor auteursrechten moeten vergoeden.

1. Heeft de minister al een standpunt ingenomen m.b.t. het advies van de Vlaamse Mediaraad over het uitzendmonopolie van de regionale omroepen ?
2. Houdt dit in dat dit monopolie dient te worden behouden ?
3. Heeft de minister al een standpunt ingenomen m.b.t. de verplichting voor de kabelmaatschappijen om auteursrechten te betalen aan de regionale omroepen ?

Antwoord

Vooraf deel ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger mee dat het in de bedoeling ligt om eerst de aangelegenheden te regelen waarvoor een consensus bestaat tussen het beleid en de Vlaamse Mediaraad, namelijk het optrekken van het aantal zenduren en het niet toepassen van de 20 %-reclamereguleer bij boodschappen van algemeen nut. Over de andere aangelegenheden zal later worden beslist.

- 1 en 2. Ik heb derhalve nog geen beslissing genomen over het uitzendmonopolie van de regionale omroepen. Ik ben wel voorstander van het depolitiseren van de raden van beheer. Ik verwijs hiervoor naar het regeerakkoord.
3. Ik vestig de aandacht op artikel 44 van de wet van 30 juni 1994 betreffende het auteursrecht en de naburige rechten.

Hierin wordt bepaald dat voor het rechtstreeks of later uitzenden van haar uitzendingen, met inbegrip van de doorgifte via de kabel, de schriftelijke toestemming van de omroeporganisatie is vereist.

Deze bepaling is uiteraard ook van toepassing op de regionale televisieomroepen.

**Vraag nr. 108
van 18 april 2000
van de heer JAN LOONES**

Regionale televisie – Redactioneel statuut

In zijn advies aan de minister heeft de Vlaamse Mediaraad zich uitdrukkelijk uitgesproken voor de

onafhankelijkheid van de redacties van regionale zenders (De Morgen 4 maart 2000). In die zin pleit de raad voor een statuut dat die redactionele onafhankelijkheid waarborgt, maar ook voor het in dienst komen van al het journalistieke personeel bij de regionale televisiezenders-VZW's.

De raad is ook van oordeel dat redactionele samenwerking tussen de regionale omroepen – zelfs over de landsgrenzen heen – mogelijk moet zijn, zonder dat dit moet leiden tot vorming van netwerken. Daartoe dienen de huidige decretale beperkingen terzake, minstens gedeeltelijk, te worden opgeheven.

Een paar andere, niet minder belangrijke aandachtspunten betreffen de juridische bescherming van de redactie tegen de raad van bestuur van de VZW, de inspraak van de redactie in de besteding van het overheidsgeld en het toekennen van een waardig sociaal statuut aan alle redacteuren.

1. Heeft de minister al een standpunt ingenomen m.b.t. het advies van de Vlaamse Mediaraad over de redacties van de regionale omroepen ?
2. Heeft hij met name al een standpunt ingenomen m.b.t. grensoverschrijdende samenwerking tussen regionale redacties ?
3. Heeft de minister reeds initiatieven genomen om de huidige decretale beperkingen m.b.t. de redactionele samenwerking tussen regionale omroepen, althans gedeeltelijk, af te schaffen ?
4. Heeft de minister reeds stappen gedaan om aan de noden van het journalistieke personeel, zoals hierboven aangegeven, tegemoet te komen ?

Antwoord

1. Uit het advies 2000/001 van 24 januari 2000 van de Vlaamse Mediaraad m.b.t. de regionale omroepen blijkt inderdaad dat een meerderheid van de Mediaraad van oordeel is dat het volledige journalistieke personeel, en niet enkel de hoofdredacteur, in dienst van de VZW's moet zijn.

Ik heb hierover nog geen beslissing genomen. De bedoeling is dat in eerste fase de regelgeving wordt aangepast met betrekking tot de aangelegenheden waarover een consensus bestaat tussen het beleid en de Vlaamse Mediaraad, namelijk het optrekken van het aantal zenduren en het niet toepassen van de 20 %-reclameregeling bij

boodschappen van algemeen nut. Over de andere aangelegenheden zal later worden beslist.

2. Ik merk wel op dat in de huidige regelgeving grensoverschrijdende samenwerking tussen regionale redacties niet verboden is. Artikel 53, 8° van de decreten betreffende de radio-omroep en de televisie, gecoördineerd op 25 januari 1995, bepaalt in dit verband enkel dat het omroepprogramma hoofdzakelijk, dit is voor 80 %, betrekking moet hebben op het eigen zendgebied.
3. Redactionele samenwerking is ook mogelijk voor de regionale omroepen onderling. Artikel 52, § 3 van de gecoördineerde decreten laat zelfs gestructureerde eenvormigheid op het vlak van onder meer de programma-aanmaak toe, voorzover de regionale omroepen zijn gevestigd binnen dezelfde provincie. Er kan aan worden gedacht om de beperking van de samenwerking tot dezelfde provincie op te heffen.
4. Wat de noden van het journalistieke personeel betreft, vestig ik de aandacht op artikel 53, 9° van de gecoördineerde decreten, waarin wordt bepaald dat de journaals moeten beantwoorden aan gangbare normen inzake journalistieke deontologie, met waarborgen voor onpartijdigheid en redactionele onafhankelijkheid, zoals vastgelegd in een redactiestatuut.

Vraag nr. 110 van 25 april 2000 van de heer JAN LAURYS

Woonparkgebied – Maximaal bebouwbare oppervlakte

In de omzendbrief van 8 juli 1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (Belgisch Staatsblad van 23 augustus 1997) staat te lezen dat bij het bouwen in woonparkgebied onder meer volgende norm in acht moet worden genomen : de bebouwbare oppervlakte mag slechts 250 m² bedragen, met inbegrip van eventuele afzonderlijke gebouwen.

Uit de administratieve praktijk blijkt dat dit voorschrift, dat alleen terug te vinden is in bovenvermelde omzendbrief, wordt toegepast als ware het een wet of reglement. De administratie Ruimtelijke Ordening maakt geen onderscheid naargelang de grootte van het betrokken perceel in woonparkgebied. Of het perceel nu 15 are groot is of een veelvoud daarvan, doet blijkbaar niets terzake.

Steeds wordt de norm van 250 m² bebouwbare oppervlakte toegepast.

1. Is dit voorschrift betreffende de maximaal bebouwbare oppervlakte in woonparkgebied geen onwettige toevoeging aan het decreet op de ruimtelijke ordening en het koninklijk besluit van 28 december 1972 ?
2. a) Is het zo dat deze omzendbrief, en meer bepaald de erin vervatte norm van 250 m² bebouwbare oppervlakte in woonparkgebied, wordt toegepast alsof het een wet of reglement betreft ?
- b) Werden hierop in de concrete vergunningspraktijk (beperkt tot de dossiers in beroep die aan de minister werden voorgelegd) afwijkingen toegestaan en zo ja, in hoeveel procent van de gevallen ?
- c) Wat zijn terzake de instructies die aan de diensten van de minister of die van zijn voorganger zijn gegeven ?
- d) Is de toepassing van deze omzendbrief geen inbreuk op het legaliteitsbeginsel ?
3. a) Is dit voorschrift betreffende de maximaal bebouwbare oppervlakte ongeacht de grootte van het perceel, wel in overeenstemming met het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel ?

Een eigenaar die beschikt over 1 ha grond in woonparkgebied, kan deze immers verkavelen tot bijvoorbeeld 5 percelen van 20 are, wat aanleiding zou geven tot een maximaal bebouwbare oppervlakte van 5 maal 250 m².

- b) Een eigenaar van een perceel van 20 are kan 250 m² benutten, doch een eigenaar van een perceel van 40 are is gehouden aan dezelfde regel. Zij worden zonder enige verantwoording op dezelfde manier behandeld. Een eigenaar van een perceel in woongebied wordt niet met deze mathematisch becijferde maximumgrens inzake bebouwbare oppervlakte geconfronteerd ; de eigenaar van een perceel in een residentieel woonpark daarentegen wel.

Is het niet rechtvaardiger om te werken met percentages voor de bebouwing ten opzichte van de grootte van het perceel (bv. 30 % bebouwing – 70 % groen) ? Op die manier blijven de twee functies van een woonpark,

namelijk wonen en voldoende groen, eveneens behouden.

Antwoord

Artikel 6 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerpgerwestplannen en de gewestplannen bepaalt dat de woonparken gebieden zijn waarin de gemiddelde woningdichtheid gering is en de groene ruimten een verhoudingsgewijs grote oppervlakte beslaan.

In de omzendbrief van 8 juli 1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerpgerwestplannen en de gewestplannen, wordt onder meer gesteld dat voor woonparken alle inrichtingen en activiteiten die verenigbaar zijn met de stedenbouwkundige bestemming van het woongebied in principe toelaatbaar zijn. Als orde van grootte worden kaveloppervlakten van 1.000 à 2.000 m² vooropgesteld. De bebouwbare oppervlakte mag slechts 250 m² bedragen, met inbegrip van eventuele afzonderlijke bijgebouwen. Het niet-bebouwbare gedeelte moet aangelegd worden met hoogstamig groen (het bestaande moet bewaard worden). Het groen moet aangebracht worden langs alle zijden van het perceel, min de nodige toegangen.

De omzendbrief is, wat de hierboven geciteerde bepalingen betreft, evenwel interpretatief en richtinggevend (indicatief). Het wettigheidsbeginsel laat niet toe dat de omzendbrief verordenende bepalingen zou bevatten. Dit houdt dus concreet in dat de plaatselijke omstandigheden een afwijking van de bepalingen van de omzendbrief kunnen rechtvaardigen.

Die bepalingen moeten steeds worden afgewogen tegenover de plaatselijke toestand. Bij die afweging staat het doel van het bestemmingsvoorschrift, namelijk een groene omgeving, centraal.

Zo kan in een groene omgeving met kleine percelen een bebouwing van 250 m² dit groene karakter bedreigen en dus overdreven zijn, maar kan anderzijds op ruime percelen een grotere (groter dan 250 m²) bebouwde oppervlakte perfect te verantwoorden zijn. Nochtans kan het evenmin de bedoeling zijn die bebouwbare oppervlakte afhankelijk te stellen van de richtnorm van 250 m² per 1.000 à 2.000 m² perceelsoppervlakte, want dan zou op grote percelen zonder meer zeer omvangrijke bebouwing mogelijk worden (bv. op een perceel van 10.000 m² een gebouw van 2.500 m² grondoppervlakte). Elke project dient te worden beoordeeld vanuit de specifieke plaatsgesteldheid. Anderzijds

kan het – met de bepalingen van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen in het achterhoofd – evenmin de bedoeling zijn grotere percelen in woonparkgebieden op te delen totdat percelen van 1.000 m² worden verkregen met elk een bebouwing van 250 m². In veel gevallen zou dit immers het specifieke – precies om die reden in het gewestplan vastgelegde – karakter in het gedrang brengen.

Om terug te komen op de specifieke vragen.

1. De omzendbrief van 8 juli 1997 is een interpretatieve omzendbrief die in wezen niets toevoegt aan de bestemmingsvoorschriften zelf, maar aangeeft hoe er moet mee worden omgesprongen.

De omschrijving van het statuut van de bodem en de ordeningsmaatregelen in de gewestplannen zijn algemeen opgesteld en kunnen aanleiding geven tot zeer uiteenlopende interpretaties. De ruimtelijke situatie kan in bepaalde gedeelten van het Vlaamse land geheel verschillend zijn van deze op andere plaatsen.

De ervaring bij de toepassing van het koninklijk besluit van 28 december 1972 gedurende meerdere jaren heeft het mogelijk gemaakt, aan de hand van een reeks concrete gevallen, richtlijnen uit te werken voor de toepassing van de planologische voorschriften in de praktijk. De bepalingen van de omzendbrief van 8 juli 1997 beogen dan ook een leidraad te bieden bij de interpretatie en toepassing van de diverse planologische voorschriften.

De voornaamste doelstelling is te komen tot een gelijkaardige behandeling van gelijkaardige gevallen door alle vergunningverlenende overheden. De omzendbrief bepaalt echter ook dat er in concrete gevallen kan van worden afgeweken als de plaatselijke omstandigheden dat rechtvaardigen.

2. a) Hoewel de 250 m²-norm als toetsingsgrond wordt gehanteerd bij de evaluatie van concrete aanvragen is, gelet op hetgeen vermeld is in punt 1, duidelijk dat die norm zeker niet wordt toegepast alsof het een wet of reglement betreft.

Plaatselijke omstandigheden kunnen een afwijking ervan verantwoorden (in plus of in min).

- b) Het aantal dergelijke dossiers wordt niet systematisch bijgehouden.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat, aangezien de norm geen wet is, het niet gaat om "afwijkingen" in de zin zoals door de Vlaamse volksvertegenwoordiger bedoeld. Wel kan ik bevestigen dat bebouwing groter dan 250 m², waar dat ruimtelijk verantwoord is, reeds is vergund.

- c) De basisinstructie is de interpretatieve omzendbrief van 8 juli 1997.

Ik plan wel nog een aanvullende nota, specifiek over woonparken, om op het indicatieve karakter van die omzendbrief te wijzen en dus het niet-verbindende karakter van de erin opgenomen getallen en bepalingen te verduidelijken.

- d) Neen, want de omzendbrief voegt in wezen niets toe aan de bestemmingsvoorschriften.

3. a) Elke zaak moet individueel bekeken worden, vanuit ruimtelijke-ordeningsoptiek, verwijzende vooral naar het karakter van de omgeving.

Het gelijkheidsbeginsel komt dan ook niet in het gedrang.

- b) Zie a) en algemene beschrijving bovenaan.

**Vraag nr. 111
van 28 april 2000
van de heer DIDIER RAMOUDT**

Zonevreemde campings – Herbestemming en compensaties

De minister van Toerisme overweegt de sluiting van verschillende zonevreemde campings aan de kust.

Deze maatregel heeft een aantal belangrijke gevolgen :

- een aantal gronden/gebieden zal vrijkomen en voor een ander doel kunnen worden aangewend ;
- een aanzienlijk aantal van de toeristen die hun vakantie doorbrengen op campings, kan zich geen andere logiesvorm veroorloven. Zij zullen bijgevolg moeten uitwijken naar een vergunde

camping of afzien van het nemen van vakantie aan de kust ;

- door het wegvallen van de zonevreemde campings vermindert de logiescapaciteit aan de kust.

1. Hoe groot is de totale oppervlakte van de gronden die moeten worden ontruimd ? Om welk soort terreinen gaat het precies ?

2. Wat gebeurt er met deze vrijgemaakte gronden ?

Worden de eigenaars van ecologisch waardevolle grond onteigend en zo ja, tegen welke voorwaarden ?

Worden deze terreinen in hun oorspronkelijke staat hersteld ? Wat wordt hieronder verstaan en door wie zal dit gebeuren ?

3. Bestaan er mogelijkheden om deze gronden – of althans een deel ervan – alsnog een toeristisch-recreatieve bestemming te geven of worden ze, net zoals zoveel andere duinen, natuurgebied, hermetisch afgesloten met prikkeldraad ?

4. Door het wegvallen van de illegale campings krijgt het logiesaanbod een flinke deuk. Compensaties zijn noodzakelijk.

Hoe groot is de totale oppervlakte van de terreinen bestemd voor nieuwe openluchtrecreatieve bedrijven ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme.

**Vraag nr. 112
van 28 april 2000
van de heer JAN LAURYS**

Industriezones regio Aarschot – Capaciteit

In Aarschot kampt men met een tekort aan industrieterreinen. Aangezien het huidige industrieter-

rein Nieuwland reeds volledig is ingenomen, werden door de GOM (gewestelijke ontwikkelingsmaatschappij) en Interleuven nieuwe voorstellen uitgewerkt om het nijpend tekort aan industrieterreinen op te lossen.

Eén daarvan, de uitbreiding van Nieuwland met ongeveer 17 ha, kreeg begin 1995 een gunstig advies van de bevoegde administraties. Het bewuste terrein, agrarisch waardevol gebied, wordt gebruikt door één landbouwer, grotendeels als weide voor koeien. Een gewestplanwijziging en onteigening waren dus noodzakelijk. Door het stadsbestuur van Aarschot werd het nodige geld vrijgemaakt om het dossier door Interleuven te laten uitwerken. Om te voorkomen dat er geen gewestplanwijziging zou worden doorgevoerd, werd herhaaldelijk een principiële goedkeuring gevraagd aan de destijds bevoegde ministers, echter zonder resultaat.

Een ander initiatief van Interleuven betreft de aankoop van het gebied Hofheide, gelegen langs de snelweg E314 op het grondgebied van de gemeenten Aarschot en Holsbeek, met de bedoeling ook daar industrieterreinen te ontwikkelen. Ook dit werd door de toenmalige ministers Kelchtermans en Baldewijns uitgesloten.

Deze uitzichtloze situatie heeft ertoe geleid dat intussen reeds verschillende bedrijven, waaronder Frisk en Duracell (samen goed voor ± 300 werkplaatsen), vertrokken zijn uit Aarschot. Nieuwe vestigingsaanvragen krijgen geen kans, alhoewel er genoeg ondernemers zijn die in Aarschot een bedrijf zouden willen opstarten.

1. Welke initiatieven neemt de minister om een oplossing te bieden voor het tekort aan industrieterreinen in Aarschot ?

2. Binnen welke termijn worden ze geconcretiseerd ?

3. Komt de aanleg van een industrieterrein in Aarschot (uitbreiding Nieuwland en/of inrichting Hofheide) daarbij in aanmerking ?

Antwoord

1. In het verleden zijn vanuit verschillende instanties voorstellen gedaan aan de bevoegde minister, waaronder de voorstellen van de GOM, waarnaar de Vlaamse volksvertegenwoordiger verwijst. Deze voorstellen hebben niet geleid tot een beslissing van de Vlaamse regering over de wijziging van het gewestplan Aarschot-Diest.

Aarschot is in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen geselecteerd als structuurondersteunend kleinstedelijk gebied. De afbakening van de kleinstedelijke gebieden wordt uitgewerkt op initiatief van de provincie. Ze zullen vastgelegd worden in een provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan. In het afbakeningsproces worden, in het licht van het gedifferentieerd aanbodbeleid, onder meer locaties aangeduid voor economische activiteiten.

2. De timing voor deze initiatieven wordt op provinciaal niveau bepaald. In afwachting van een goedgekeurd provinciaal structuurplan, kan de provincie het Vlaams Gewest verzoeken een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan vast te stellen voor provinciale aangelegenheden (cf. artikel 188bis DRO, wijzigingsdecreet RO 26.4.1999, art. 45).
3. De ontwikkelingsperspectieven voor economische activiteiten, met name voor regionale bedrijventerreinen, zoals vastgelegd in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, zullen bij de afbakening in acht moeten genomen worden. Het gaat onder meer over :
 - het creëren van een operationeel aanbod van bedrijventerreinen in de stedelijke gebieden ;
 - de differentiatie van bedrijventerreinen ;
 - de realisatie van bedrijventerreinen in handen van de overheid ;
 - optimale lokalisatie en kwaliteitsvolle inrichting, waarbij onder meer volgende principes voorop staan :
 - lokalisatie uitsluitend in stedelijke gebieden en specifieke economische knooppunten ;
 - lokalisatie bij voorkeur aansluitend bij bestaande bedrijventerreinen ;
 - verantwoording vanuit een globale ruimtelijke visie op het stedelijk gebied ;
 - lokalisatie en inrichting zodanig dat milieu-hinder maximaal beperkt wordt ;
 - lokalisatie uit het oogpunt van bereikbaarheid met openbaar vervoer.

De door de Vlaamse volksvertegenwoordiger genoemde locaties Nieuwland en Hofheide zul-

len dus vanuit deze principes afgewogen moeten worden binnen de globale ruimtelijke visie op het kleinstedelijk gebied.

Vraag nr. 113
van 28 april 2000
van de heer JAN LOONES

Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen – Locaties voor mestverwerking

Er is te veel mest in Vlaanderen. Mestverwerking is minstens een deel van de oplossing. In verband met die mestverwerking wordt gewezen op een acuut probleem van mogelijke locaties.

Het Vlaams Coördinatiecentrum Mestverwerking (VCM) zoekt een oplossing voor dit probleem door de oprichting, per provincie, van een werkgroep "locatie mestbe- en mestverwerking". Deze werkgroepen kregen als taak een inventaris op te maken van geschikte vestigingsplaatsen voor mestbe- en mestverwerking, rekening houdende met de mogelijkheden binnen het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (RSV) en binnen het wettelijk kader, in grote lijnen door het RSV afgebakend.

Inzake kleinschalige mestverwerking is er in principe geen probleem, omdat men deze, onder strikte voorwaarden en mits het in acht nemen van een goede ruimtelijke ordening, kan onderbrengen in agrarische gebieden. Heel wat moeilijker is het voor de mestverwerking op middelgrote en grote schaal, waarvoor de plaatsingsmogelijkheden zeer beperkt zijn.

In Vlaanderen zijn er – rekening houdende met enkele basisvoorwaarden voor uitbouw van mestverwerkingsinstallaties (een overschotgebied in de nabijheid, goede ontsluiting van het industrieterrein via de weg, lozingsmogelijkheden, ...) – praktisch geen locaties beschikbaar op bestaande gemengde regionale bedrijventerreinen. En de locaties die wel nog aan een beperkt aantal criteria beantwoorden, blijken ofwel reeds voorbestemd voor andere doelgroepen, ofwel niet in aanmerking te komen gezien hun excentrische ligging ten opzichte van de mestoverschotgebieden.

Rekening houdende met al deze bevindingen dringen de werkgroepen erop aan dat de bevoegde overheid – op korte termijn – initiatieven zou nemen om nieuwe bedrijventerreinen, of meer specifiek zones voor afvalverwerking en recyclage, af te bakenen (bij voorkeur in gemeenten met een mestoverschot, die een goede ontsluiting via de

weg bezitten, en uiteraard binnen de mogelijkheden van het RSV).

1. Is de minister op de hoogte van de bevindingen van de binnen het VCM opgerichte werkgroepen m.b.t. een gebrek aan locaties voor middelgrote en grootschalige mestverwerking ?
2. Komt het dringende karakter van deze problematiek tot uiting in het terzake gevoerde beleid ?
3. Passen de door de werkgroep voorgestelde initiatieven tot nieuwe afbakeningen daarin ?
4. Zijn er daaromtrent reeds onderhandelingen geweest met het departement Leefmilieu ?

Antwoord

1. In de "task force mestverwerking" die op initiatief van minister Dua werd opgericht, wordt actief geparticipeerd door mijn kabinet en administratie. Door deze task force werd, onder meer naar aanleiding van het vastgestelde locatiegebrek voor middelgrote en grootschalige mestverwerking, een oplossingskader voor de lokalisering van mestbe- en mestverwerkingsinitiatieven in Vlaanderen uitgewerkt.

Dit oplossingskader wordt kortelings besproken binnen de Vlaamse regering.

2. In haar oplossingskader stelt de task force aan de Vlaamse regering voor om, gezien in Vlaanderen dringend locaties moeten worden gecreëerd voor grootschalige mestbe- en mestverwerkingsinitiatieven, niet te wachten op de goedkeuring en de daaropvolgende uitvoering van de provinciale structuurplannen. Het Vlaams Gewest zou daarom in gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen regionale bedrijventerreinen, al dan niet als specifieke regionale bedrijventerreinen voor afvalverwerking en recycling, moeten afbakenen met het oog op de locatie van mestverwerkingsinstallaties.

Qua timing wordt er door de task force voorgesteld om voor 2001 deze gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen voorlopig vast te stellen.

3. Indien de Vlaamse regering zich engageert tot de opmaak van gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen voor de afbakening van specifieke regionale bedrijventerreinen, dan zullen de door de task force voorgetelde locaties door

mijn administratie ruimtelijk worden afgewogen.

Ook andere locaties die voldoen aan de ontwikkelingsperspectieven uit het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen kunnen echter worden onderzocht.

4. Naargelang de beslissing van de Vlaamse regering, zal ik mijn administratie vragen om zo snel mogelijk te starten met de ruimtelijke afweging en de voorbereiding van gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen.

Vraag nr. 114 van 28 april 2000 van de heer JAN LOONES

Subregionale werking – Westhoek

Uit de beleidsnota's van de Vlaamse regering, en onder meer van de minister, blijkt dat de Vlaamse overheid belangstelling krijgt voor het fenomeen van subregionale werkingen en het een noodzaak vindt daarbij naar coördinatie te streven, met het oog op een beter bestuur.

Een goed voorbeeld voor subregionale werking is de Westhoek in West-Vlaanderen.

Er bestaat een "Westhoekoverleg", als samenwerkingsverband van en voor de lokale besturen in de Westhoek en voor de belangenverdediging van bovenlokale dossiers. Er bestaat een VZW Streekplatform Westhoek, als beleidsvoorbereidend orgaan dat een geïntegreerd sectoroverschrijdend en bovenlokaal beleid wil uitstippelen, in samenwerking met andere organisaties en overheden.

Voor bepaalde beleidsdomeinen nochtans blijft er een acute nood aan ondersteuning. In het bijzonder voor de ruimtelijke ordening is dit het geval, voor een gebied als de Westhoek met heel wat kleine gemeenten. Binnen de Westhoekwerking wordt in dit verband gedacht aan een Westhoekwerker Ruimtelijke Ordening, die de kleinste gemeenten ondersteuning kan bieden en voor een stuk de visievorming op regioniveau kan waarmaken.

De minister, tegelijk bevoegd voor Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, bekleedt in dit geval een strategische positie.

1. Hoe ziet de minister het in zijn beleidsnota vooropgestelde op elkaar afstemmen van subregionale werking op het niveau van de Westhoek ?

2. Werd voor gebieden met heel wat kleine gemeenten, zoals de Westhoek, de mogelijkheid reeds onderzocht om een streekwerker Ruimtelijke Ordening aan te stellen (in casu : Westhoekwerker Ruimtelijke Ordening), ter ondersteuning van de kleinste gemeenten, van de visievorming op regioniveau en van de gezamenlijke ontwikkeling van initiatieven ?

Antwoord

1. Het mag duidelijk zijn dat "de streek" de jongste jaren duidelijk aan belang heeft gewonnen.

Momenteel zijn er in Vlaanderen 17 streekplatforms actief. Ten aanzien van de actoren buiten het streekplatform (maar relevant voor het subregionaal beleid met een brede economische finaliteit), ziet de situatie er inmiddels gediversifieerd uit.

Vermeldenswaard voor de nieuwe realiteit die zich aandient, zijn onder andere :

- de hervorming van de STC's, i.e. schaalvergroting en activering (arbeidsmarktplatformen in 13 streken) ;
- de subregionale cellen voor preventief bedrijfsbeleid (9 zijn reeds erkend) ;
- het streven van de provincies om op streekniveau een eigen beleid te kunnen voeren met gebiedsgerichte medewerkers (economie, welzijn, milieu,...) ;
- de taakverbreding voor de lokale besturen in het licht van verdere subsidiariteit ;
- de aan gang zijnde oprichting van Edufora (in 13 streken) ;
- de reorganisatie van de Kamers voor Handel en Nijverheid ;
- de oprichting van strategische werkgelegenheidsinitiatieven door de grootsteden, zoals Gent-stad-in-werking ;
- de vorming van districtsraden ;
- de herziening van het decreet op de intercommunales ;
- het herdefiniëren van de kerntaken van de gewestelijke ontwikkelingsmaatschappijen ;

- het herdefiniëren van het subregionaal welzijnsbeleid

...

Om een duurzaam, efficiënt en effectief subregionaal beleid en beheer met een brede economische finaliteit mogelijk te maken, dienen er tussen de verschillende instellingen taakafspraken gemaakt te worden. Momenteel wordt nog te vaak een stapelen van initiatieven geconstateerd, waardoor een integrale territoriale kwaliteitszorg wordt afgeremd.

Tot de thematieken die in het kader van het subregionaal beleid de voorbije jaren steeds meer aandacht zijn gaan opeisen en dit wellicht ook de komende jaren zullen doen, behoren de mobiliteitsproblematiek, het beleid ten aanzien van de "buitengebieden", de zonevreemdheid, de sanering en heringebruikname van verlaten gronden en bedrijfspanden (kopen/saneren/verkopen), het actieve arbeidsmarktbeleid en het verminderen van de arbeidsvallen, de ICT-inspanningen, de permanente vorming, ...

Tegelijk werd en wordt in het subregionaal beleid veel aandacht geschonken aan de lokale ontwikkeling (buurtdiensten), de sociale economie (in ruime zin, dus meer dan alleen maar gericht op herinschakelingsinitiatieven), de ruimtelijke economie (de relatie stad-platteland, de streekeigen economische profilering, geografische nichemarkten, grensoverschrijdende initiatieven, ...).

Door de veelheid aan structuren die zich momenteel op het streekniveau ontwikkelen, is het voor de burger een kluwen geworden, waarin het moeilijk is om de juiste persoon op de juiste plaats te bereiken. Van klantgerichtheid en transparantie van beleid is er niet veel te merken. Vandaar dat in het actieplan "streekeigen management", of kortweg STEM, dat nog voor de zomer gefinaliseerd zal worden, een duidelijke stroomlijning en legitimering van het subregionaal landschap wordt voorgesteld. De werking van de subregionale overlegorganen moet meer op elkaar afgestemd worden en sommige kunnen eventueel op termijn geïntegreerd worden (Synergia-project). Redenen hiervoor zijn : vermijden van overlappend werk, de ene werking kan input leveren voor de andere (bv. STC levert het arbeidsmarktluik en het Eduforum het opleidingsluik), en niet in het minst het praktische probleem van de vergadermoeheid van vaak dezelfde partners ("institutionele corpulentie").

Concreet houdt het Synergia-project in dat er stapsgewijs wordt gestreefd naar zowel een grotere efficiëntie (doelmatigheid) als een stijgende effectiviteit (doeltreffendheid).

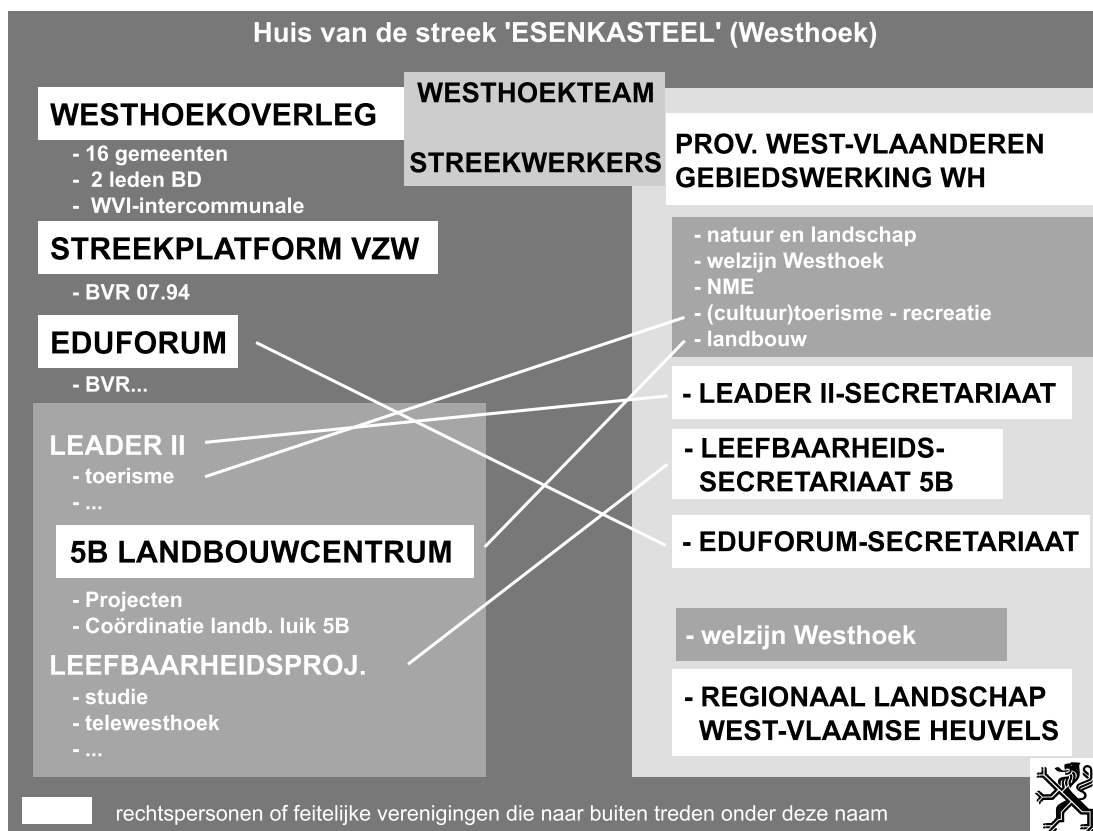
De *eerste fase* van het Synergia-project bestaat erin dat de huidige streekinitiatieven meer *structureel overleg* plegen. Hierbij kan gesuggereerd worden om op een periodieke basis de voorzitters en de streekmanagers/coördinatoren van de diverse subregionale initiatieven die zich nu reeds ontplooit hebben, samen te brengen. Er kan gedacht worden aan streekplatformen, STC's, regionale landschappen, welzijnsraden, gebiedsgerichte werking van de provincies, Edufora, ...

In een *tweede stap* kan overwogen worden om de diverse subregionale initiatieven materieel *in één gebouw onder te brengen*, met een gemeenschappelijk secretariaat op streekniveau (en doorverwijsfunctie). Naast de Vlaamse subregionale werkingen kan dit secretariaat eventueel gecombineerd worden met intergemeentelijke werkingen, maar ook met provinciale gebiedsgerichte werkingen. Belangrijk bij dit "huis van de streek" is dat zeker in de beginfase iede-

re partner nog duidelijk zijn finaliteit in het oog houdt. Dit moet consequent doorgetrokken worden in de werking van het secretariaat : "*onafhankelijkheid wat inhoud betreft, geïntegreerd wat structuur betreft*", zoals het streekplatform Hageland het formuleert.

Alleen al het gezamenlijk huisvesten van de diverse organen kan reeds heel wat positieve effecten teweeg brengen (synergieën en beleidsmatige kruisbestuiving). Verder kan ook overwogen worden om een gemeenschappelijk intranet uit te bouwen, om een centrale bibliotheek aan te leggen, om een streekdatabank te creëren, ... Praktijkvoorbeelden tonen aan dat zulke "opendeurmentaliteit" tot goede resultaten leidt. De ruimtelijke nabijheid kan dan op haar beurt tot beduidende resultaten leiden.

Het door de Vlaamse volksvertegenwoordiger vermelde voorbeeld van het Esenkasteel in de Westhoek past volledig in deze filosofie. Hier werd reeds een embryonaal concept van het "huis van de streek" uitgebouwd (zie figuur). Dit concept moet evenwel aangepast worden op maat van de verschillende streken.

In navolging van de SERV zijn wij *ten derde* de mening toegedaan dat de diverse *initiatieven op hetzelfde geografisch schaalniveau beter op elkaar afgestemd* zouden moeten worden, veeleer dan een geografische centralisatie van het streekoverleg in de richting van de GOM. Wel kunnen de gedetacheerde medewerkers van de GOM ingeschakeld worden om de streekindicatoren te vertalen naar het provinciale niveau. Op deze manier kunnen provinciale jaarboeken inzake ruimtelijk-economische en bedrijfseconomische indicatoren geconcipeerd worden.

De provincie kan als legitiem verkozen bestuur een regisserende rol vervullen ten aanzien van de "huizen van de streek", waarbij overlappingen worden vermeden en lacunes opgevuld. Wel is het aangewezen dat het streekhuis in de streek zelf wordt gelokaliseerd, en niet wordt ondergebracht in de gebouwen van de provincie, zodat de beeldvorming niet verstoord wordt. Verder dient bij de uitvoering van de in het streekcharter beschreven projecten de provincie zich meer dan in het verleden te profileren. Echter, er moet steeds voor gewaakt worden dat de regisseursfunctie die de provincie zich zou kunnen aanmeten niet gelijkgesteld wordt met een beleidsmatige betutteling van de initiatieven en creatieve ideeën die uit de streek voortspruiten. Ook de betrokkenheid van de gemeentebesturen moet verder aangezwengeld worden.

Hesoc stelt het als volgt: "Het is met andere woorden aangewezen dat de sturing van het streekontwikkelingsgebeuren in de toekomst wordt waargenomen door structuren die daarvoor democratisch gelegitimeerd zijn, nl. de provincie en de gemeenten". Wij kunnen ons hierin vinden. (*Hesoc: Hagelands Economisch en Sociaal Overlegcomité – red.*)

Finaal pleiten wij, net zoals de SERV en indien de streek dit wenselijk acht, voor een *gefaseerde integratie*. Een gefaseerde integratie veronderstelt ook dat de geografische werkingsgebieden van de diverse organen die subregionaal actief zijn, op elkaar worden afgestemd ("inclusief en geïntegreerd streekmanagement"). Ook de kerntakendiscussie van de intercommunales en de GOM's dienen besproken te worden (gemeentelijk, intergemeentelijk en bovengemeentelijk).

2. In het decreet op de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, gewijzigd bij de decreten van 28 september 1999 en 26 april 2000, is er ge-

kozen voor een bevoegdheidsverdeling inzake ruimtelijke ordening naar de drie beleidsniveaus: de gemeente, de provincie en het Vlaams Gewest.

Een goede organisatie op provinciaal en gemeentelijk niveau betekent een ondersteunende en begeleidende houding van de Vlaamse overheid naar een effectieve organisatiestructuur voor het ruimtelijk beleid binnen iedere gemeente en provincie (partnership). Dit omvat onder meer procesverloop inzake ruimtelijke problematieken, het voorzien in financiële middelen voor het uitvoeren van specifieke opdrachten van het ruimtelijk beleid voor gemeenten, ... Een effectief vernieuwd ruimtelijk beleid vereist een voldoende uitgebouwde en aangepaste organisatie.

Vanuit de verschillende gemeentelijke taken wens ik enkele elementen aan te brengen die belangrijk zijn in antwoord op de vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger.

- a) Iedere gemeente dient een stedenbouwkundig ambtenaar aan te stellen.

De taken van een stedenbouwkundig ambtenaar hebben in de eerste plaats betrekking op de vergunningverlening.

Het decreet voorziet in een bijzondere regeling voor gemeenten van 10.000 inwoners of minder inzake de verplichting om een stedenbouwkundig ambtenaar aan te stellen. De gemeenteraad kan een verzoek richten aan de Vlaamse regering om een stedenbouwkundig ambtenaar die deeltijds werkt in een gemeente uit de streek, deeltijds te kunnen aanstellen. De Vlaamse regering beslist hierover na advies van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar.

- b) Iedere gemeente, groot of klein, dient een visie op de gewenste ruimtelijk structuur van de eigen gemeente te formuleren voor de lokale aspecten en ze op te nemen in het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan.

Op gemeentelijk initiatief kunnen uiteraard afspraken gemaakt worden over een parallel verloop van de gemeentelijke structuurplanningprocessen in verschillende gemeenten.

In het decreet wordt hiervoor echter geen bijzondere procedure opgenomen. De beslissende stappen worden in elke individuele ge-

meenteraad genomen. Een mogelijkheid is dat de gemeenten eenzelfde procesbegeleider aanstellen, of gezamenlijk een ondersteunend studiebureau aanwijzen.

Bij een gezamenlijk initiatief voor de opmaak van verschillende gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen, dient erover gewaakt te worden dat ze strikt de lokale aspecten behandelen. De taak om een visie op bovenlokale elementen te formuleren is immers toegewezen aan de provincie.

Ook het Vlaams Gewest heeft nog een belangrijke taak in de Westhoek bij de afbakening van de gebieden van de natuurlijke en agrarische structuur. Bij een dergelijk initiatief worden de gemeenten betrokken.

- c) Het decreet laat toe dat de Vlaamse regering ondersteuning verleent aan gemeenten voor o.m. het vervullen van hun taken met betrekking tot de planning, voor opleiding van gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaren, en voor kleine gemeenten ook voor betaling van de gemeentelijke stedenbouwkundig ambtenaar.
- d) De subsidie voor de opmaak van gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen, gemeentelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen en bijzondere plannen van aanleg, zal wellicht afhankelijk zijn van de oppervlakte en het aantal inwoners van de gemeente en van de ligging in stedelijk gebied en buitengebied.

Op de begroting 2000 is in middelen voorzien voor deze vormen van subsidiëring. De noodzakelijke uitvoeringsbesluiten zijn thans in voorbereiding.

**Vraag nr. 115
van 28 april 2000
van de heer JAN LOONES**

Landelijke gebieden in kustgemeenten – Beleid

De landelijke gebieden in kustgemeenten verdienen bijzondere aandacht uit het oogpunt van beleidsvisie en concreet beleid van de Vlaamse overheid.

Het betreft hier landelijke deelgemeenten zoals Adinkerke, Wulpen, Ramskapelle, Slijpe, Leffinge, Wilskerke, Sint-Pieterskapelle, Klemskerke, Vlissegem en zo meer.

Enerzijds worden ze, in de eigen fusiegemeente, wel beschouwd als landelijk gebied, en de goede gemeentebesturen zorgen er dan ook voor dat ze niet worden prijsgegeven aan het grote toeristische geweld – waardoor die deelgemeenten zich trouwens soms een beetje uitgesloten voelen.

Anderzijds worden ze door de hogere overheid niet beschouwd als landelijk gebied, waardoor ze niet meer voorkomen in de visievorming over landschapsbeleid en bijvoorbeeld uitgesloten worden van de Europese ondersteuningsfondsen, zoals Leader II Westhoek, enzovoort.

1. Onderkent de minister het boven geschetste probleem van de landelijke kustdeelgemeenten ?
2. Op welke wijze vertaalt de eigenheid van die deelgemeenten zich in een specifieke behandeling op Vlaams niveau, zoals dat het geval is op lokaal niveau ?
3. Hoe worden deze gemeenten concreet gesteund in hun betrachting om de landelijke delen van hun grondgebied ook als landelijk gebied te bewaren ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Vera Dua, minister van Leefmilieu en Landbouw.

Gecoördineerd antwoord

1. De landelijke gebieden in kustgemeenten verdienen inderdaad bijzondere aandacht van de Vlaamse overheid, en dit zowel in het kader van het plattelandsbeleid, als in het ruimtelijk beleid en het milieubeleid. De problematiek van de landelijke gebieden wordt beleidsmatig benaderd in het kader van de ruimtelijke structuurplanningsprocessen en van het Vlaams plattelandsbeleid. Essentieel uitgangspunt daarbij is het doelbewust nastreven van een gebiedsgerichte benadering.

Wat het Leader II Westhoek-project betreft rijst het probleem van de afbakening op het niveau van fusiegemeenten, waardoor de specifieke kenmerken van de landelijke deelgemeenten uitgemiddeld worden. Daaruit de conclusie trekken dat die gemeenten door de Vlaamse overheid niet als landelijk gebied worden benaderd en gewaardeerd, is evenwel onterecht.

2 en 3. In uitvoering van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen worden de gebieden van de agrarische en natuurlijke structuur ruimtelijk afgebakend in een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan. De desbetreffende gemeenten zullen betrokken worden bij de visievorming hierover, wat moet toelaten zo maximaal mogelijk in te spelen op de eigenheid van de landelijke kustdeelgemeenten. In het kader van die afbakeningsprocessen zullen de landelijke gebieden in kustgemeenten met andere woorden nadrukkelijk in beeld komen, wat impliceert dat specifieke beleidsinitiatieven in het vooruitzicht zullen worden gesteld.

Het Vlaams programma voor plattelandsontwikkeling voorziet in diverse maatregelen die zich hoofdzakelijk concentreren in de gebieden binnen de agrarische structuur waar het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen de verwevenheid van landbouw en natuur voorstaat. De natuurgerichte verbreding van de landbouw zal vooral toegespitst worden op dit soort landbouwgebied. Daarnaast kunnen eventueel ook horizontale maatregelen, zoals ondersteuning van het hoevetoerisme en de verkoop van hoeve- en streekproducten, in de bedoelde landelijke deelgemeenten specifieke opportuniteiten bieden.

Op lokaal niveau is het de taak van de gemeente om een visie op de ruimtelijke elementen van lokaal belang te formuleren. Het gaat zowel om de ontwikkelingsrichtingen van de kernen voor de eigen bevolking, als om de natuurlijke structuur van lokaal belang (ecologische infrastructuur) en een differentiatie van de agrarische structuur. Deze visie wordt geformuleerd in het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan en de uitvoering kan vertaald worden in een ruimtelijk uitvoeringsplan (en op korte termijn in een bijzonder plan van aanleg).

Naast de ondersteuning op het vlak van de ruimtelijke aspecten van het milieu- en natuurbeleid, worden de gemeenten ook concreet ondersteund via een geïntegreerde inzet van diverse inrichtings- en beheersinstrumenten, waarbij landinrichting in de toekomst meer en meer een kader kan vormen voor de inrichtings- en beheersinitiatieven van de Vlaamse overheid.

Vraag nr. 117
van 5 mei 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Expansiesteun – Ecologische investeringen

In het kader van de toepassing van het decreet van 15 december 1993 wordt er door de Vlaamse regering expansiesteun verleend aan grote bedrijven, en dit ter uitvoering van ecologische investeringen.

1. Kan de minister een overzicht geven voor de jaren 1997, 1998 en 1999 van de bedrijven die dergelijke expansiesteun hebben genoten, en ook van de verhouding van de ecologische investeringen ten opzichte van de totale investeringskosten van het project ?
2. Heeft de minister enig zicht op het aantal arbeidsplaatsen dat voor de gevraagde jaren is gecreëerd ten gevolge van deze investeringen ?

Antwoord

1. Overzicht voor de jaren 1997-1998-1999 van de expansiesteun voor ecologische investeringen

Een overzicht van ecologische investeringen versus de totale investeringskosten

Voor de volgende selectiecriteria :

- a) toekenningsjaren 1997-1998-1998 ;
- b) de beslissingen in het kader van het decreet van 15 december 1993 ;
- c) voor de middelgrote en grote ondernemingen.

worden volgende gegevens verstrekt :

- a) jaar van toekenning ;
- b) aantal toegekende gevallen van expansiesteun ;
- c) bedrag van alle voor expansiesteun aanvaardde investeringen ;
- d) aantal toegekende gevallen van expansiesteun voor ecologische investeringen ;
- e) bedrag van de toegekende ecologiesteun op de investeringen sub (d) ;
- f) procentuele verhouding tussen de bedragen sub (e) en (c).

Jaar	Totaal aantal	Aanvaarde inv. (alle)	Aantal toegeken. ecol.	Aanvaarde ecologie-investeringen	Toegekende ecologiesteun	% ecologieinv./ alle invest.
1997	215	18.828.233.064	105	7.062.089.505	1.035.011.000	37,51%
1998	185	34.364.430.248	86	10.038.959.100	1.424.134.500	28,21%
1999	124	16.636.759.242	82	11.411.545.000	911.587.950	68,58 %

Uit deze tabel blijkt dat de verhouding tussen de globale voor expansiesteun aanvaarde investeringen en de ecologische investeringen over de beschouwde jaren heen schommelt. In 1999 was meer dan 1/3 van alle aanvaarde investeringen bestemd voor subsidiëring met ecologiesteun.

Een overzicht van de bedrijven die deze steun hebben genoten

Gezien de vertrouwelijkheid van de steundossiers is het niet gebruikelijk dat via deze weg informatie wordt verstrekt over individuele steungevallen. Voor dergelijke vragen moet ik verwijzen naar de Commissie voor Economie, Landbouw, Werkgelegenheid en Toerisme van het Vlaams Parlement.

2. Aantal met de ecologische investeringen gecreëerde arbeidsplaatsen

Het door het beleid beoogde effect van de ecologiesteun wordt gesitueerd op milieubescherming en andere ecologische effecten zoals energie- en grondstoffenbesparing.

Het sociale vlak van de werkgelegenheid maakt dus geen doel uit van deze specifieke steunmaatregel. Om deze reden wordt in de richtlijnen op de economische expansie MGB3 ter uitvoering van het decreet van 15 december 1993, geen verplichting opgelegd inzake creatie van arbeidsplaatsen voor het toekennen van ecologiesteun.

Vraag nr. 118
van 11 mei 2000
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Windmolenparken – Vergunningen

De Vlaamse regering heeft in haar regeringsverklaring het voornemen kenbaar gemaakt over te schakelen naar hernieuwbare energiebronnen, waaronder windenergie. Zij heeft trouwens ook haar doel-

stelling bevestigd om te streven naar een productie van 3 % groene energie en zelfs een boete vastgelegd van 5 fr. per niet-geproduceerde kWh.

De energiesector is blijkbaar bereid op dit vlak een inspanning te leveren, maar deelt mee dat reeds drie jaar wordt getracht bij de Vlaamse regering de toelating te krijgen voor de oprichting van windmolenparken. Het achterwege blijven van de nodige vergunningen zou de realisatie ervan in de weg staan.

1. Sedert wanneer werden de aanvragen voor de aanleg van windmolenparken ingediend ?

Hoeveel bedraagt het streefdoel inzake groene energie ?

2. Wat staat momenteel het afleveren van de nodige vergunningen nog in de weg ?

Werd dienaangaande tussen de overheid en de energieproducenten reeds overleg gepleegd ?

3. Is de aanleg van windmolenparken opgenomen in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (RSV) ?

Met andere woorden, is het nodig daarvoor het RSV in herziening te stellen ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie.

Vraag nr. 120
van 11 mei 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Ministeriële kabinetten – Gehandicaptenvoorzieningen

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering,
 Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden

Vraag nr. 75

van 11 mei 2000

van mevrouw Riet Van Cleuvenbergen

Blz. 1411

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen.

Vraag nr. 121
van 11 mei 2000
van de heer DIDIER RAMOUDT

Mercuriusproject centrummanagement – Stand van zaken

De termijn voor het indienen van de aangepaste dossiers voor het Mercurius 2-project Centrummanagement is verstreken. De steden Blankenberge, Boom, Diest, Halle, Ieper, Lommel, Neerpelt-Overpelt, Roeselare, Sint-Truiden en Turnhout dienden na een eerste pro forma-aanvraag ook een aangepast dossier in en komen dus in aanmerking voor verdere beoordeling door de stuurgroep die het project begeleid.

Oorspronkelijk had ook de stad Oostende een pro forma-aanvraag ingediend, maar ze liet na voor het verstrijken van de indieningstermijn een aangepast dossier in te dienen.

1. Hoeveel en welke steden en gemeenten dienden in eerste instantie een aanvraag in ?
2. Hoeveel en welke van deze oorspronkelijke dossiers werden in de eerste ronde ontvankelijk verklaard ?
3. Hoeveel en welke van de steden en gemeenten wier dossier in eerste instantie niet ontvankelijk werd verklaard, dienden geen aangepast dossier in ?

4. Waarom werd het dossier van Oostende niet ontvankelijk verklaard in eerste instantie ?
5. Weet de minister waarom Oostende geen aangepast dossier heeft ingediend ? Zo ja, wat was de reden ?
6. Wat was of is de motivering van de andere steden en gemeenten die geen aangepast dossier indienden voor de vastgestelde datum.
7. Wat is de specifieke planning voor het project Centrummanagement voor de volgende jaren ?
8. Wat zijn de mogelijkheden voor steden en gemeenten die nu niet in aanmerking kwamen ?

Antwoord

1. Dertig steden en gemeenten dienden in de eerste fase een aanvraag in. De gemeenten Neerpelt en Overpelt stelden een samenwerkingsverband voor. Er werden met andere woorden 29 dossiers ingediend.

De volgende steden en gemeenten dienden projectvoorstellen in :

Antwerpen, Bilzen, Blankenberge, Boom, Bree, Brugge, Diest, Diksmuide, Geel, Gent, Halle, Herentals, Ieper, Leopoldsburg, Leuven, Lommel, Mechelen, Mol, Neerpelt en Overpelt, Oostende, Poperinge, Roeselare, Sint-Niklaas, Sint-Truiden, Tienen, Tongeren, Turnhout, Wetteren, Willebroek.

2. In de eerste fase voldeden de 15 volgende steden en gemeenten aan de criteria :
 Antwerpen, Bilzen, Bree, Diksmuide, Geel, Gent, Herentals, Leuven, Mechelen, Mol, Poperinge, Sint-Niklaas, Tienen, Tongeren, Wetteren.
3. Brugge, Leopoldsberg, Oostende en Willebroek dienden geen tweede aanvraag meer in. De 11 andere steden en gemeenten hebben wel gebruik gemaakt van de kans om hun dossier aan te passen. Eén geweigerd dossier : Sint-Truiden.
4. Het overleg in de stad Oostende over de inhoudelijke invulling van het project was nog gaande op het moment dat de deadline voor de eerste fase verstreek. Enkel voor de vorm heeft de stad Oostende toen een aanvraagformulier ingediend. Zo behield ze mogelijkheid om einde februari 2000 een volledig dossier in te dienen.

Slechts 3 van de 14 punten op het aanvraagformulier werden ingevuld.

5. De stad Oostende heeft niet laten weten waarom ze geen aangepast dossier heeft ingediend. Vermoedelijk was ook eind februari het project nog niet voldoende uitgewerkt.
6. Geen van de steden en gemeenten die geen aangepast dossier hebben ingediend, hebben hiervoor een motivering opgegeven.
7. In de periode 1/10/1999 – 1/7/2000 moeten alle projecten Centrummanagement worden gestart. Dit impliceert dat het Centrummanagementproject eindigt op 30/6/2003. Een overzicht van de startdata :

Datum	#	Gemeente
01/10/1999	1	Wetteren
01/11/1999	1	Antwerpen
01/01/2000	6	Bree, Gent, Leuven, Mechelen, Neerpelt-Overpelt, Tongeren
01/03/2000	1	Halle
01/04/2000	1	Bilzen
10/04/2000	1	Roeselare
01/05/2000	3	Diest, Herentals, Poperinge
01/06/2000	2	Geel, Mol
30/06/2000	1	Sint-Niklaas
01/07/2000	7	Blankenberge, Boom, Diksmuide, Ieper, Lommel, Tienen, Turnhout

Binnen het project Centrummanagement zijn er middelen beschikbaar voor het begeleiden van de centrummanagers. De centrummanagers moeten om de zes maanden een vooruitgangsrapport bezorgen aan de administratie. Het begeleidingsprogramma wordt aangepast aan de noden van de centrummanagers. Op korte termijn zal worden gewerkt aan het vormen van een netwerk tussen de centrummanagers.

8. Zowel het Mercuriusproject als het Centrummanagementproject worden dit jaar geëvalueerd. Afhankelijk van deze evaluatie kan een opvolgingsinitiatief overwogen worden.

Verder ter info : Mercuriusproject Oostende

Oostende heeft voor 31.12.1997 een strategisch-commercieel plan ingediend in het kader van de eerste fase van het Mercuriusproject. Dit werd goedgekeurd door de autonome technische stuurgroep.

Voor 28.02.1998 diende Oostende een projectdossier in, in het kader van de tweede fase van het Mercuriusproject. Het voorgestelde project betrof "de ontwikkeling van de Van Iseghemlaan als winkelboulevard".

Dit project werd niet goedgekeurd door de internationale deskundigenjury om volgende redenen.

- Het voldeed niet aan hoofdcriterium 3.

Hoofdcriterium 3 houdt in : het betreft een geïntegreerd project, waardoor het invulling geeft aan de toekomstvisie voor het commercieel centrum via een gecoördineerde gelijktijdige realisatie van een aantal projecten en het kan zodanig als een richtinggevend project beschouwd worden.

- Verder was de jury van oordeel dat het project te weinig uitstraling had : geen architecturale verrijking door sloop van waardevolle gevels, er waren twee opties voor financiering (geen duidelijkheid), het koepelplatform was verdeeld m.b.t. het warenhuis.

**Vraag nr. 122
van 11 mei 2000
van de heer ELOI GLORIEUX**

Barco Display Systems – Expansiesteun

Op 8 juni 1999, amper vijf dagen voor de verkiezingen, kende de toenmalige minister van Economie, Eric Van Rompuy, nog snel een fors bedrag aan expansiesteun toe aan Barco Display Systems. Deze afdeling van het hoogtechnologische elektronica-bedrijf Barco realiseert volgens het Barco-jaarverslag 1998 en de eigen persberichten van Barco zo'n 30 % van haar omzet in de militaire sector.

Een richtlijn van de vorige regering sluit ondersteuning vanuit het Vlaams Instituut voor de Bevordering van het Wetenschappelijk-Technologisch Onderzoek in de Industrie (IWT) uit van projecten en mandaten die leiden tot militaire toepassingen in wapens en wapensystemen, munitie en speciaal

voor militair gebruik dienstig materieel en daaraan verbonden technologie.

De huidige minister van Economie bevestigde deze richtlijn te zullen handhaven.

Barco heeft recentelijk te kennen gegeven vragen-de partij te zijn voor deelname aan het ontwikkelingsprogramma van de Joint Strike Fighter (JSF).

1. Hoeveel bedraagt de expansiesteun die de Vlaamse overheid de afgelopen vijf jaar aan Barco heeft verleend ?
2. Voor welke specifieke afdeling(en) van Barco was deze overheidssteun bestemd, welke R&D (Research and Development) wordt in die afdeling(en) verricht, welke producten worden er vervaardigd en voor welke nichemarkten zijn ze bedoeld ?

Hebben die R&D, deze producten en markten betrekking op de militaire sector, zoals bedoeld in de IWT-richtlijn ?

3. Komen de Barco-afdelingen die overheidssteun hebben genoten in aanmerking voor deelname aan het ontwikkelingsprogramma van de JSF, indien België zich daarvoor inschrijft ?

Antwoord

1. De afgelopen vijf jaar verleende de Vlaamse overheid expansiesteun voor volgende investeringsdossiers van de Barco-groep :

Onderneming	Investeringsbedrag (in fr.)
Barco Prints, Poperinge	94.654.000
Barco Micro Electronics, Poperinge	35.631.000
Barco Surface Mounting, Poperinge	160.996.000
Barco Display Systems, Kortrijk	3.971.417.000

Het is evenwel niet gebruikelijk details over individuele investeringsdossiers openbaar te maken.

2. De drie eerstgenoemde ondernemingen behoren tot de afdeling "grafische systemen" van de Barco-groep, die actief is in het ontwerpen en produceren van geautomatiseerde drukvoorbereidingssystemen voor de grafische industrie en elektronische toolingsystemen voor de productie van PCB's (Printed Circuit Boards of gedrukte schakelingen). Barco Prints vervaardigt

gedrukte schakelingen, Barco Micro Electronics produceert micro-elektronische schakelingen op keramiekplaatjes en Barco Surface Mounting assembleert elektronische modules.

Het steundossier van Barco Display Systems, waarover de Vlaamse regering (en niet : de toenmalige minister van Economie) een beslissing heeft genomen op 8 juni 1999, had betrekking op de geplande bouw van een nieuwe vestiging voor de afdeling Barco Display Systems in het President Kennedypark, gelegen in de ontwikkelingszone ten zuiden van de E17.

Barco heeft dit project evenwel voor onbepaalde termijn uitgesteld, zodat er nog geen uitbetaling van de toegekende subsidie plaatsvond.

In de nieuwe vestigingsplaats zou worden overgegaan tot de ontwikkeling van nieuwe display technologieën (overgang naar vlakke schermen), de uitbreiding van de producten naar hogere toepassingsniveaus en de aanvulling van de activiteiten met nieuwe producten en nieuwe marktsegmenten, meer bepaald medical video processing.

Barco voert haar "Display"-activiteiten thans uit in haar bedrijfszetel in de Theodoor Sevenslaan in Kortrijk. Deze zetel is niet gelegen in een ontwikkelingszone, zodat subsidiëring in het kader van de expansiewetgeving uitgesloten is.

3. De "Avionics"-activiteiten van Barco zijn toegespitst op de vervaardiging van "Avionics displays", dit zijn beeldschermen, specifiek ontworpen voor vliegtuig-instrumentatie en vliegtuigsimulatoren. Hier worden technieken aangewend die de leesbaarheid in het zonlicht verbeteren. Onderzoek naar een beperkt energieverbruik, laag gewicht en compact volume zijn essentieel.

Zoals reeds vermeld werd aan de afdeling die deze producten vervaardigt geen expansiesteun verleend.

Vraag nr. 123 van 11 mei 2000 van de heer FRANCIS VERMEIREN

Terugnameplicht verpakkingsafval – Kleinhandel

Sedert 5 maart jongstleden moeten kleinhandelaars die beschikken over een verkooppriimte van minder dan 200 m² het verpakkingsafval recupere-

ren. Dit geldt voor 50 % van de zogenaamde "dienstverpakkingen".

Het gaat om een Europese richtlijn, maar in de praktijk kan men toch zonder overdrijven gewag maken van een voor de middenstand zeer verwarde en verwarrende situatie.

De reglementering maakt het voorwerp uit van een samenwerkingsakkoord tussen de drie gewesten, in overleg met verschillende beroepsverenigingen.

Het minste wat erover kan worden gezegd, is dat het resultaat zeker de voornaamste betrokkenen, kleinhandelaars en producenten, niet bevredigt. Dit ondanks de voorlichtingsvergaderingen die her en der werden georganiseerd om de onvrede weg te werken. Blijkbaar richt de kritiek zich vooral op Fost Plus, de organisatie opgericht met de steun van de grote beroepsfederaties.

Voor de omvang van de nieuwe bureaucratische regels zit de kleinhandelaars dwars. Met hun opmerkingen werd op geen enkel ogenblik rekening gehouden. Naast de hun reeds opgelegde administratieve verplichtingen komen immers die welke voortvloeien uit het interregionaal samenwerkingsakkoord. Dit lijkt bovendien in te gaan tegen het voornemen van de regering in verband met de administratieve vereenvoudiging.

1. Is het betrokken samenwerkingsakkoord geëvalueerd uit het oogpunt van de desiderata van de kleinhandelaars ?

Is een aanpassing ervan niet aangewezen ?

2. Worden er, in het licht van de komende Europese top, voorstellen uitgewerkt voor herziening van de betrokken Europese richtlijnen, die toch een groot aandeel kleinhandelaars en producenten nieuwe contraproductieve verplichtingen oplegt ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw

Vraag nr. 128 van 17 mei 2000 van de heer ROLAND VAN GOETHEM

Kabinetten – Volvo-dienstvoertuigen

Zie :

Minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie

Vraag nr. 306
van 17 mei 2000

van de heer Roland Van Goethem
Blz. 1425

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

Vraag nr. 129 van 17 mei 2000 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Telefonische-bijstandsdiensten – Anonimiteit

Dat de facturatie van de 078-lijnen van Belgacom het opheffen van de anonimiteit van de beller tot gevolg heeft, is bekend. Een vermelding van deze gesprekken op de klantenfactuur is een reële belemmering voor de gebruikers, die soms problemen wensen ter sprake te brengen die in de persoonlijke of intra-familiale sfeer zitten en die dit anoniem wensen te doen.

In 1998 antwoordde federaal minister Flahaut in de Kamer van Volksvertegenwoordigers dat het erkennen van bepaalde diensten als bijstandsdienst een mogelijke oplossing was. Hij stelde dat "de bevoegde overheid" deze organisaties moet uitkiezen (Kamer van Volksvertegenwoordigers, Handelingen C629, blz. 5-6).

De vorige Vlaamse regering startte daarom met de inventarisatie van de 078-lijnen die onder de verantwoordelijkheid vallen van de departementen van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, de Vlaamse openbare instellingen (VOI) en de organisaties en diensten gesubsidieerd of gefinancierd door de Vlaamse Gemeenschap.

1. Is de inventarisatie afgerond bij elk lid van de Vlaamse regering ?
2. Welke diensten zijn erkend als telefonische-bijstandsdienst en vallen onder de verantwoordelijkheid van de minister ?
3. Is er nog overleg met het BITP (Belgisch Instituut voor Post en Telecommunicatie), Belgacom of een federale minister om een tijdelijke pragmatische oplossing te vinden voor de anonimiteit van de 078-lijnen ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn

MIEKE VOGELS

VLAAMS MINISTER
VAN WELZIJN, GEZONDHEID
EN GELIJKE KANSEN

Vraag nr. 141
van 28 april 2000
van mevrouw SONJA BECQ

Personen met verminderde mobiliteit – Beleid (2)

In haar antwoord op mijn vorige schriftelijke vraag over het "mindermobielvervoer" stelt de minister dat "de Vlaamse regering zich tot doel stelt binnen de huidige legislatuur de basismobiliteit te verwezenlijken in het Vlaamse gewest". De minister vervolgt: "Voor elk concept basismobiliteit waarbij een belbusproject wordt ingevoerd, zijn afspraken gemaakt tussen de Vlaamse Vervoermaatschappij De Lijn en het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap, om het vervoer van personen met verminderde mobiliteit in de bediende regio te verzekeren" (*vraag nr. 63 van 11 januari 2000 ; Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 10 van 24 maart 2000, blz. 875 – red.*).

1. Wat verstaat de minister precies onder basismobiliteit ?
2. Naar ik meen, rijden belbussen op bepaalde trajecten en op bepaalde tijden, en niet op zaterdagen en zondagen.

Wat houden de afspraken tussen de Vlaamse Vervoermaatschappij De Lijn en het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap precies in ?

Is er ook voorzien in aangepast vervoer buiten de normale uren ?

3. Zijn de belbussen (gemakkelijk) toegankelijk voor rolstoelpatiënten ?
4. Wie staat er in voor het vervoer en de begeleiding van de mindermobiele personen ?

Doet de minister een beroep op professionele krachten, of op vrijwilligers ?

5. Stelt de minister de belbusprojecten open voor alle mindermobielen, of wordt er een inkomensgrens opgelegd ?

Is er eventueel een alternatief voor degenen die uit de boot vallen ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie.

RENAAT LANDUYT

VLAAMS MINISTER
VAN WERKGELEGENHEID EN TOERISME

Vraag nr. 61
van 18 april 2000
van mevrouw MARGRIET HERMANS

Campingkwaliteitsnormen – Stand van zaken

Campings hebben tot 1 april de tijd om te voldoen aan de nieuwe wettelijke kwaliteitsnormen voor de uitbating van hun zaak. Het betreft hier milieuvoorschriften, minimumnormen op het vlak van comfort, ruimtelijke ordening en de permanente bewoning.

Vele campings voldoen nog steeds niet aan deze nieuwe wettelijke kwaliteitsnormen. Voor de hele provincie Antwerpen zijn er slechts vier campings die reeds voldoen.

1. Is de minister op de hoogte van deze problematiek ?
2. Welke maatregelen worden genomen tegen campings die op 1 april niet voldoen aan de norm ?

Wordt er voor deze campings gedacht aan een tijdelijke uitbatingsvergunning of een mogelijk uitstel ?

3. Wat met de campings die voldoen wat de aspecten betreft die binnen hun bereik liggen, maar niet voor aspecten waarvoor zij afhankelijk zijn van de hogere overheid ?

Wordt voor hen een uitzondering gemaakt ?

Antwoord

De problematiek waarnaar verwezen wordt, is mij welbekend. Volgens de inventaris van de terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven in Vlaanderen bevinden er zich 70 terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven in de provincie Antwerpen. 36 hiervan beschikken over een vergunning, afgeleverd op basis van de wet van 30 april 1970 op het kamperen.

Ik kan de Vlaamse volksvertegenwoordiger mededelen dat op 15 mei 2000 8 Antwerpse terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven (campings, kampeerverblijfparken en vakantieparken) over de vergunning beschikken conform het decreet van 3 maart 1993 houdende het statuut van de terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven, verder het kampeerdecreet genoemd. 43 terreinen beschikken over het vereiste brandveiligheidsattest. Voor 3 terreinen loopt op dit ogenblik de vergunningsprocedure. Voor 16 terreinen werd een vergunningsaanvraag ingediend. Voor deze aanvragen loopt momenteel het administratieve onderzoek. Zodra dit onderzoek is afgerond, kan de vergunningsprocedure voor deze campings worden opgestart. 13 ter-

reinen liggen geheel en 9 liggen deels in een gewestplanzoning die de oprichting en uitbating van een camping of dergelijke niet toelaat. 3 terreinen werden reeds gesloten. Van 6 terreinen werd vastgesteld dat ze niet onder toepassing vallen van het kampeerdecreet. Het betreft hier 3 terreinen met individuele weekendhuisjes die opgericht werden met een verkavelingsvergunning en die niet toeristisch worden uitgebaat, 1 terrein ligt braak, 1 terrein wordt enkel nog als speelterrein gebruikt en 1 terrein is een vakantiehuis met tentenweide, dat enkel gebruikt wordt door jeugdverenigingen. Op 15 mei jongstleden werden de uitbaters van 14 terreinen die nog geen vergunningsdossier indienen of nalieten gevolg te geven aan de brieven van de dienst Campings van Toerisme Vlaanderen, officieel in gebreke gesteld en aangemaand om het terrein te sluiten. Tevens werd er 1 terrein gedetecteerd dat niet in de inventaris was opgenomen. Het betreft een terrein dat bij de opmaak van de inventaris niet bestond en waarvan de plannen tot inrichting als camping pas recent vorm hebben gekregen. De cijfers in dit overzicht betreffen uiteraard een momentopname en evolueren bijna dagelijks.

Bij mijn aantreden als Vlaams minister voor Toerisme werd ik geconfronteerd met een aantal problemen die zich voordoen bij de uitvoering van het kampeerdecreet. Eén van deze problemen behelst de wetgeving inzake de ruimtelijke ordening.

Om een vergunning te kunnen krijgen, dient de campinguitbater een attest te bezorgen dat aantoonde dat rekening gehouden werd met de bepalingen van de wet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw.

Via de opmaak van een inventaris van de terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven in Vlaanderen in maart 1998, werd de toestand terzake op het terrein en meer bepaald de gewestplanbestemming van de bestaande campings en dergelijke onderzocht. Uit dit onderzoek bleek dat een aantal terreinen in Vlaanderen deels of geheel gelegen is in een gebied waar deze gewestplanbestemming de oprichting en uitbating van een camping niet toelaat.

Op mijn voorstel heeft de Vlaamse regering op 12 mei jongstleden principieel een ontwerp van overgangsregeling goedgekeurd voor campings waarvan de zoning niet met de recreatiefunctie in overeenstemming is. Deze overgangsregel werd uitgewerkt na zeer intens overleg met enerzijds al de betrokken provincies en gemeenten en ander-

zijds de bevoegde Vlaamse diensten Arohm, Aminal en Toerisme Vlaanderen.

In essentie behelst deze overgangsregeling het volgende.

De provincies krijgen een centrale rol toebedeeld. Op basis van het gloednieuwe artikel 188bis van het decreet ruimtelijke ordening, goedgekeurd op 26 april 2000, krijgen de provincieraden de mogelijkheid om bij de Vlaamse regering een gemotiveerd voorstel voor bepaalde terreinen in te dienen met het oog op het vaststellen van een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan. Dit kan voor terreinen waarvan de provincieraden geloven dat het voortbestaan gewenst is en waarvan de bestemming als recreatiezone verantwoord is. Deze werkwijze laat toe de problematiek globaal per provincie te benaderen. Dit is voor de uitbouw van toeristische verblijfsinfrastructuur het meest aangewezen. Belangrijk is wel dat de provincies bij hun bedoeling met de principes van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen van 1997 rekening moeten houden. Eén van deze principes is onder meer dat exploitatie van campings niet mogelijk is in aaneengesloten gebieden die op het Vlaamse niveau structurerend zijn, zoals bijvoorbeeld de kustduinen.

Naast de toepassing van de principes van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen stelt het besluit van de Vlaamse regering uitdrukkelijk dat terreinen gelegen in volgende gebieden uitgesloten worden :

- de duingebieden aangeduid door het decreet tot bescherming van de kustduinen ;
- de in de gewestplannen opgenomen reservatiegebieden voor hoofdwegen, waterwegen, spoorwegen of transportleidingen.

De provincies hebben uiterlijk tot 28 februari 2001 de tijd om hun voorstellen aan de Vlaamse regering te bezorgen. Verder behelst de regeling concrete termijnen voor elke verdere stap in de procedure, de minimumvoorwaarden waaraan de terreinen in kwestie ondertussen moeten voldoen en de verplichting voor de gemeenten om voor terreinen met permanente bewoning een ontwerp van begeleidingsplan op te stellen.

De procedure moet uiterlijk tegen 30 juni 2003 volledig afgewerkt zijn. Dan moet het kampeerdecreet dus volledig uitgevoerd zijn. Campings die voor de overgangsregeling in aanmerking komen, moeten tegen die datum dan ook een definitieve vergunning hebben.

Uitgangspunt van heel deze regeling is dus dat de datum van 31 december 1999, tegen wanneer die terreinen over een vergunning moesten beschikken, woordelijk en stapsgewijze wordt opgeschoven tot uiterlijk 30 juni 2003.

Handhavingmaatregelen

Het kampeerdecreet en de uitvoeringsbesluiten voorzien niet in de mogelijkheid tot het afleveren van tijdelijke uitbatingvergunningen en ik heb niet de intentie om hierin te voorzien. Het kampeerdecreet trad in werking op 15 maart 1995 en startte met een overgangsperiode van 5 jaar (1995-1999). Gedurende die periode werden de uitbaters voorgelicht, bijgestaan en geregeld herinnerd aan de nieuwe vergunningsvereisten door Toerisme Vlaanderen, de beroepsorganisaties van de campingsector en zelfs door sommige provincie- en gemeentebesturen. Ik meen dan ook dat de betrokken uitbaters ruim voldoende tijd en gelegenheid hebben gehad om zich in regel te stellen.

De terreinen die voor hun zoneringsprobleem afhankelijk zijn van de overheid – en het valt te betreuren dat daar niet vroeger werk werd van gemaakt – zullen een beroep kunnen doen op de bovenvermelde overgangsregeling. Terreinen die hiervoor niet in aanmerking komen of waarvoor de opgelegde termijnen niet worden gerespecteerd, moeten uiterlijk zes maanden na de betekening daarvan gesloten zijn. Die zes maanden moeten de uitbater toelaten om de contracten met zijn cliënten op te zeggen. Gebeurt dit niet, dan zal proces-verbaal opgemaakt worden.

Ook tegen vergunbare terreinen (die dus geen zoneringsprobleem kennen) wordt opgetreden. De eerste ingebrekestellingen werden hiervoor reeds verstuurd. Het gaat om terreinen die geen vergunningsaanvraag indienden of die geen gevolg hebben gegeven aan de verzoeken van Toerisme Vlaanderen om hun vergunningsaanvraag te vervolledigen, met andere woorden : terreinen waarvan de uitbaters zich niets van de toepassing van het kampeerdecreet aantrekken. Als ze geen gevolg geven aan deze aanmaning, zal ook tegen deze uitbaters proces-verbaal worden opgemaakt. Het zijn de parketten die daarna over de vervolging moeten beslissen. Het bevel tot sluiting wordt door de bevoegde rechter genomen.

Voor de opmaak van processen-verbaal heb ik bij besluit van 23 december 1999 een aantal ambtenaren van Toerisme Vlaanderen daartoe gemachtigd. Deze ambtenaren volgden een opleiding met betrekking tot het rechtsgeldig opmaken van processen-verbaal en zij zullen in de loop van de komen-

de maanden overgaan tot opsporing en zo nodig tot verbalisering van niet-vergunde terreinen.

Zoals dit het geval is voor het handhavingsbeleid inzake de ruimtelijke ordening, zal ik ook voor de toepassing van het kampeerdecreet overleg plegen met het college van de procureurs-generaal, teneinde de nodige afspraken te maken rond de gevolgen die worden gegeven aan PV's opgemaakt in uitvoering van het kampeerdecreet. Uitgangspunt is de vaststelling dat elke normvervaging moet vermeden worden en dat het kampeerdecreet op correcte wijze moet worden toegepast.

VERA DUA

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN LANDBOUW

Vraag nr. 170
van 18 april 2000
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Milieu-inspectie – Gemeentelijke zwembaden

De inspecteurs van de diensten van de Milieu-inspectie moeten bij hun bezoeken aan de gemeentelijke zwembaden nagaan of deze instellingen voldoen aan de bij de Vlarem I en II vastgelegde vergunningsvoorwaarden.

In een aantal gevallen blijkt dat aan deze voorwaarden slechts ten dele wordt voldaan. De afdeling Milieu-inspectie legt dan termijnen vast binnen dewelke er aanpassingen moeten gebeuren, opdat de zwembaden verder in gebruik kunnen blijven.

1. Hoeveel inspecties van zwembaden worden jaarlijks uitgevoerd door de afdeling Milieu-inspectie ?
2. Bij hoeveel van die inspecties worden tekortkomingen vastgesteld m.b.t. de vastgelegde vergunningsvoorwaarden ?
3. Hoeveel processen-verbaal (PV) werden daarbij opgemaakt ? Hoeveel aanmaningen geven aanleiding tot het opmaken van een PV ?
4. Is men bij de diensten van de Milieu-inspectie op de hoogte van de wetgeving inzake openbare aanbestedingen die moeten worden uitgeschreven bij de uitvoering van werken aan gebouwen behorende tot het openbaar domein van de gemeenten ?

Houdt men daarmee rekening bij het vastleggen van de termijnen voor de uitvoering van aanpassingen aan installaties die niet strikt beantwoorden aan de normen van Vlarem II ?

Antwoord

1. In 1998 werd er door de afdeling Milieu-inspectie van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) een gerichte actie ondernomen naar de externe veiligheid van zwembaden. Er werden in Vlaanderen 178 zwembaden bezocht.
2. Bij 113 zwembaden (63 %) werden er tekortkomingen vastgesteld met betrekking tot de vastgelegde vergunningsvoorwaarden. Om hieraan een einde te maken, werden de nodige aanmaningen verstuurd.
3. In 51 gevallen (28 %) werd er een proces-verbaal opgemaakt. In 1999 werd deze actie niet meer herhaald. Wel werden nog 43 opvolgingscontroles verricht bij de zwembaden die nog niet in orde waren. Als gevolg hiervan werden nog 6 bijkomende PV's opgemaakt.
4. Bij de afdeling Milieu-inspectie is men op de hoogte van de wetgeving inzake openbare aanbestedingen. Men houdt hiermee rekening bij het vastleggen van de termijnen. Men verwacht van de gemeenten wel dat ze tijdig de nodige aanbestedingen uitschrijven.

Ik wil er de Vlaamse volksvertegenwoordiger tevens op wijzen dat de uitbater van een zwembad steeds een afwijking kan vragen van de geldende constructie- en exploitatie-eisen, zoals die opgelegd zijn door het Vlarem II. Ik kan deze afwijkingen echter slechts toestaan indien de veiligheid en de hygiëne van de baders hierdoor niet in het gedrang worden gebracht. In de voorbije maanden heb ik reeds over meerdere dergelijke afwijkingaanvragen een beslissing genomen (zowel goedkeuring als weigering).

II. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS EN WAAROP NOG NIET WERD GEANTWOORD* (Reglement artikel 81, 6)

* datum van afsluiting : 6/6

PATRICK DEWAELE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN FINANCIËN,
BEGROTING, BUITENLANDS BELEID
EN EUROPESE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 67
van 18 april 2000
van de heer PAUL VAN GREMBERGEN

Federale fiscale hervormingsplannen – Betrokkenheid

Zoals bekend, is de federale regering zinnens de personen- en vennootschapsbelasting te hervormen. Daartoe zou de heer Reynders, minister van Financiën, een oriëntatienota voorleggen in het najaar.

Het hoeft geen betoog dat de inkomstenbelasting een fiscaal instrument is dat ook de totstandkoming van een kwaliteitsvol Vlaams beleid kan schragen. Ik denk hierbij in eerste instantie, maar niet uitsluitend, aan de allocatieve functie die deze belastingsoort vervult. De intrestaftrek voor hypothecaire leningen, het bouwsparen, de aftrek woon-werkverkeer, de investeringsaftrek (met ecologische correcties), de aftrekbare bestedingen m.b.t. de giften aan culturele instellingen, aan beschutte werkplaatsen, aan instellingen die zich bezighouden met het natuurbehoud of die de zorg voor monumenten en landschappen tot doel hebben, aan de universiteiten, ... : het zijn concrete voorbeelden die aantonen dat dit fiscaal beleidsinstrument een determinerende invloed uitoefent op de beleidsrealisatie in Vlaanderen.

Ook het belastingniveau is van essentieel belang. Het geeft immers het budgettaire kader weer waarbinnen de overheidsbijdrage in de totstandkoming van maatschappelijke welvaart en welzijn zich kan uitdrukken.

Ik weet dat de minister-president deze inzichten deelt met mij. Mijn vragen peilen hier dan ook niet naar. De interesse gaat vandaag wel uit naar de concrete bijdrage en/of betrokkenheid van de Vlaamse regering bij de totstandkoming van de federale oriëntatienota betreffende de hervorming van de inkomstenbelasting. Volgende vragen kunnen daarbij tot leidraad dienen.

1. Werd de Vlaamse regering betrokken door de federale regering bij de totstandkoming van de federale oriëntatienota en/of de fiscale hervor-

ming? Zal dit eventueel nog gebeuren in de nabije toekomst?

2. Zo ja:

a) hoe werd/wordt deze betrokkenheid concreet gestalte gegeven? Welke vergaderingen vonden plaats? Wie vertegenwoordigt de Vlaamse regering;

b) welke inzichten werden door de (vertegenwoordigers van de) Vlaamse regering ingebracht?

3. Zo neen:

a) waarom werd/wordt de Vlaamse regering niet betrokken bij de voorbereiding van deze essentiële hervorming;

b) heeft de Vlaamse regering dan op eigen initiatief een bijdrage geleverd aan de totstandkoming of overweegt ze dit nog te doen?

4. Hoe koppelt de minister-president deze hervorming aan het streven naar fiscale autonomie, een prioritair beleidsdoel van de Vlaamse regering?

Vraag nr. 71
van 28 april 2000
van de heer JAN LOONES

Internationale samenwerking – Lokale coördinatie

Door de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) wordt – in de aanloop naar de komende gemeenteraadsverkiezingen – campagne gevoerd voor de aanstelling, in iedere gemeente, van een schepen van Internationale Samenwerking.

In die functie zou er een samenvoeging gebeuren van het ambt Europa, de jumelages, en ontwikkelingssamenwerking.

Het initiatief moet worden toegejuicht: de aanstelling van een gemeentelijke internationale vertegenwoordiging kan ertoe bijdragen Vlaanderen nog meer, en gecoördineerder, naar buiten te doen treden.

Wordt dit initiatief door de minister-president, in zijn hoedanigheid van minister bevoegd voor Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden, ondersteund? Zo ja, op welke wijze?

N.B. Een gelijkaardige vraag werd gesteld aan de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking en aan de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport.

Vraag nr. 73
van 4 mei 2000
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Belastingdienst voor Vlaanderen – Taalgebruik

Een Franstalige inwoner van een faciliteitengemeente meldde mij dat hij na lang aandringen zijn aanslagbiljet voor de onroerende voorheffing had gekregen, maar dat er tot zijn grote verbazing een vermeerdering bleek te zijn ten opzichte van het formulier dat hij in het Nederlands had gekregen.

Hij heeft contact opgenomen met het bestuur in Aalst, waar ze hem uiteindelijk konden verzekeren dat het om een foutieve aanrekening ging van verwijlresten. Er was echter niemand op het bestuur in Aalst die deze persoon in het Frans te woord kon staan.

In de gewone wet van 9 augustus 1980 op de hervorming der instellingen staat nochtans in artikel 39 dat op de gecentraliseerde en gedecentraliseerde diensten van de Vlaamse regering, waarvan de werkkring zowel gemeenten zonder speciale taalregeling als gemeenten met een speciale taalregeling uit eenzelfde taalgebied omvat, de taalregeling van toepassing is die door de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken is opgelegd aan de plaatselijke diensten van die gemeenten.

Werden er in de administratie van de Vlaamse Gemeenschap bevoegd voor de onroerende voorheffing inmiddels reeds inspanningen gedaan om de inwoners van de faciliteitengemeenten ook in het Frans te woord te staan, om aan de taalwetgeving te voldoen ?

Vraag nr. 74
van 4 mei 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Begrotingswijzigingen – Adviesorganen

De Vlaamse regering keurde een aantal begrotingswijzigingen en wijzigingen in het programma-

decreet goed. Het advies van verschillende organen kan hiervoor nodig zijn.

Tijdens een interpellatie bleek dat er niet-wettelijk samengestelde adviesorganen zijn (*Handelingen Cl 17 van 16 maart 2000, blz. 8-10 – red.*). De samenstelling van deze adviesorganen is door het Vlaams Parlement niet gekend.

1. Welke (sub)adviesorganen gaven advies bij deze begrotingswijzigingen ? Bij welk onderdeel ?
2. Welke van deze adviesorganen zijn wel, en welke zijn niet samengesteld volgens alle decretale bepalingen terzake ?

MIEKE VOGELS

VLAAMS MINISTER
 VAN WELZIJN, GEZONDHEID
 EN GELIJKE KANSEN

Vraag nr. 135
van 18 april 2000
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Zorgboerderijen – Beleid

In Limburg is in de maand maart een origineel en interessant proefproject gestart waarbij mensen met een sociale, psychische en lichamelijke handicap worden opgevangen op een zorgboerderij.

De bedoeling is dat zij daar een aantal kleinere taken op zich nemen, zoals het verzorgen van de dieren, het schoonmaken van de stallen en het planten van de gewassen. Deze werken worden geacht een therapeutische werking te hebben door de rust en het contact met de dieren.

De provincie Limburg ondersteunt het initiatief met vier miljoen frank.

1. Wat is de houding van de Vlaamse Gemeenschap tegenover dergelijke initiatieven ?
2. Ondersteunt het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap dit initiatief met knowhow ? Volgt het Vlaams Fonds deze projecten met het oog op een mogelijke evaluatie ? Indien niet, zou het niet interessant zijn dit te doen ?

3. Heeft de minister reeds haar interesse laten blijken om bij een eventuele positieve evaluatie het project vanuit het Vlaams Fonds te subsidiëren in een reguliere werking ?

Vraag nr. 140
van 28 april 2000
van de heer FELIX STRACKX

Instellingen bijzondere jeugdbijstand – Opvangcapaciteit

In verband met de aanpak van jeugdcriminaliteit en jongeren met onaangepast gedrag doen jeugdrechtters met de regelmaat van een klok in de media hun beklag over de ontoereikende opvangcapaciteit in de bijzondere jeugdbijstand. Dit blijkt dus een oud en zeer hardnekkig probleem te zijn.

Nochtans gaf de minister reeds enkele malen te kennen hieraan iets te willen doen.

1. Met hoeveel plaatsen is de opvangcapaciteit in de bijzondere jeugdbijstand tijdens deze legislatuur reeds uitgebreid ?

Wat is het huidige aantal beschikbare opvangplaatsen in de open, halfopen en gesloten instellingen (graag aantallen per instelling) ?

2. Klopt het dat in de gesloten instellingen nogal wat jongeren zitten die eigenlijk in de psychiatrie thuishoren ?

Welke stappen heeft de minister reeds ondernomen om deze jongeren naar een voor hen beter geschikte opvangvorm te heroriënteren ?

Vraag nr. 142
van 4 mei 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Gehandicaptenzorg – Coördinatie VFSIPH-RIZIV

De bijstand aan gehandicapten behoort gedeeltelijk tot de bevoegdheid van de Vlaamse overheid (het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap, dat de bevoegdheden overgenomen heeft van het Rijksfonds voor de So-

ciale Reclassering) en gedeeltelijk tot de bevoegdheid van de federale sociale zekerheid, waar het RIZIV (Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering) een belangrijke verantwoordelijkheid draagt.

1. Bestaat er tussen de twee niveaus een officiële gestructureerde vorm van overleg ?

Zo ja, op welke wijze is dit overleg georganiseerd en gestructureerd ?

Wie heeft hierbij verantwoordelijkheid ?

Zo neen, welke initiatieven werden reeds genomen om dit overleg te realiseren ?

2. De beide niveaus hanteren een lijst van hulpmiddelen voor gehandicapten die worden terugbetaald. Beide lijsten zijn evenwel niet op elkaar afgestemd.

Welke initiatieven werden reeds genomen of zijn gepland met het oog op een harmonisering ?

Zijn er reeds resultaten geboekt en zo ja, welke ?

Vraag nr. 147
van 4 mei 2000
van mevrouw SONJA BECQ

Voorzieningen bijzondere jeugdbijstand – Programmatiegetal

De Vlaamse regering besliste het algemene programmatiegetal voor de voorzieningen in de bijzondere jeugdbijstand aan te passen.

De maximaal te erkennen capaciteit voor de voorzieningen van de categorieën 1 tot 6 wordt verhoogd met 200 eenheden, tot 4.848 eenheden.

1. Op grond van welke criteria gebeurt de verdeling over de verschillende categorieën en regio's ?
2. Binnen welke tijdsspanne worden de beslissingen verwacht ?

BERT ANCIAUX

VLAAMS MINISTER
VAN CULTUUR, JEUGD,
BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN
EN ONTWIKKELINGSSAMENWERKING

Vraag nr. 125
van 4 mei 2000
van mevrouw MARIJKE DILLEN

Galeries hedendaagse kunst – Beurssubsidies

In 1998 heeft de vorige regering het besluit genomen om galeries die met werk van een Vlaams hedendaags kunstenaar aan een buitenlandse beurs deelnemen, financieel te ondersteunen.

Galeries kregen de mogelijkheid te profiteren van een algemene regeling, ofwel van een bijzondere regeling, namelijk deelname aan de meest gerenommeerde kunstbeurzen van het moment.

1. In het kader van de algemene regeling kunnen de aanvragen gedurende het ganse jaar worden ingediend.

Kan de minister respectievelijk voor 1998 en 1999 meedelen hoeveel aanvragen er zijn ingediend en voor hoeveel van de ingediende dossiers de overheidssteun is toegekend? Welk bedrag is hiervoor uitbetaald?

2. In het kader van de bijzondere regeling werd overheidssteun toegekend aan galeries die deelnemen aan de meest gerenommeerde kunstbeurzen.

Kan de minister respectievelijk voor 1998 en 1999 meedelen welke gerenommeerde kunstbeurzen hiervoor in aanmerking kwamen?

Hoeveel aanvragen werden er ingediend?

In hoeveel dossiers werd de aanvraag goedgekeurd?

3. Galeriers kregen de mogelijkheid om voor verschillende beurzen een subsidieaanvraag te doen.

In hoeveel gevallen hebben galeries verschillende subsidieondersteuning gekregen?

Vraag nr. 129
van 4 mei 2000
van de heer DOMINIEK LOOTENS-STAEL

Taalgebruik Brussel – Ministeriële klachten

In commissievergadering van 6 april 2000 verklaarde de minister het volgende: "Indien ik op de hoogte word gebracht van concrete overtredingen en inbreuken op de taalwetgeving zal ik als Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en als Brusselaar niet nalaten een klacht in te dienen bij de vice-gouverneur op basis van artikel 65, paragraaf 4 van het koninklijk besluit van 18 juli 1966 tot coördinatie van de wetten op het gebruik der talen in bestuurszaken" (Handelingen C132 van 6 april 2000, blz. 8).

Aangezien er in Brussel dagelijks massa's overtredingen van de taalwetgeving gebeuren, neem ik aan dat de minister ook reeds een massa klachten heeft ingediend bij de vicegouverneur.

Kan de minister meedelen hoeveel klachten hij reeds heeft ingediend bij deze instantie sinds zijn aantreden als minister?

Kan hij tevens een overzicht geven van de data waarop dit gebeurde en wat het voorwerp van deze klachten was?

Vraag nr. 130
van 5 mei 2000
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

VZW Bedevaart naar de Graven aan de IJzer – Subsiëring

Via een brief van de VZW Bedevaart naar de Graven aan de IJzer vernam ik dat de werken aan het museum van de IJzertoren ook dit jaar worden voortgezet.

In deze brief wordt de steden en gemeenten om hulp gevraagd voor de financiering van deze afwerking.

Welke subsidies werden door de Vlaamse overheid aan de VZW toegekend de voorbije vijf jaar?

MARLEEN VANDERPOORTEN

VLAAMS MINISTER
VAN ONDERWIJS EN VORMING

Vraag nr. 111
van 4 mei 2000
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

"Leren en werken" – Evaluatie

Vrouwen die al een tijdje zijn afgestudeerd en niet in het bezit zijn van een diploma hoger onderwijs, hebben minder kansen op de huidige arbeidsmarkt.

Vanuit deze premisse werd het project "Leren en werken" opgestart. Kandidaat-deelneemsters kregen de keuze uit drie studierichtingen. Het project combineerde een theoretische opleiding met praktische ervaring op de werkvloer. Deelneemsters behielden hun werkloosheidsuitkering en ontvingen een financiële tegemoetkoming voor de verplaatsingskosten en voor de eventuele kosten voor kinderopvang.

Vanaf september 1998 konden kansarme vrouwen in het kader van het gelijkheidsbeleid in twee Vlaamse hogescholen gratis onderwijs volgen. De impuls voor dit project "Leren en werken" kwam vanuit het departement Onderwijs. Eén hogeschool in Gent en één in Antwerpen werkten mee aan dit initiatief.

1. Werd dit project dit schooljaar herhaald in dezelfde vorm, of werd het bijgestuurd? Waar?
2. Hoeveel vrouwen gingen op dit aanbod in? Wat is hun leeftijd?
3. Welke studierichtingen kozen deze vrouwen?

Werd er een stageplaats voor iedereen gevonden?

VERA DUA

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN LANDBOUW

Vraag nr. 171
van 25 april 2000
van de heer JOS DE MEYER

Verbrandingsoven St.-Niklaas – Milieunormen

Verbrandingsovens maken op vele plaatsen in Vlaanderen het voorwerp uit van een brede maatschappelijke discussie.

Hetzelfde verschijnsel doet zich voor in de stad Sint-Niklaas met de MIWA-verbrandingsoven (Intercommunale Vereniging voor Huisvuilverwerking Midden-Waasland), die gelegen is in de rand van de stedelijke agglomeratie. Ook hier leven vragen naar vervroegde sluiting.

1. Kan de minister een overzicht geven van de laatste metingen?

Hoe verhouden deze zich tot de gestelde normen?

2. Voldoet deze verbrandingsoven aan alle normen en voorwaarden inzake volksgezondheid en leefmilieu?

Waar moet er eventueel worden bijgestuurd?

3. Klopt het dat de minister een initiatief overweegt om deze oven te laten sluiten, gezien de ligging ervan in de rand van de stedelijke agglomeratie?
4. De verbrandingsoven heeft nog een milieuvrgunning tot 2008.

Voorziet de Vlaamse overheid in een financiële tegemoetkoming indien de aandeelhouders van deze intercommunale – uit milieuoverwegingen en ter voorkoming van mogelijke latere problemen – beslissen tot vervroegde sluiting? Zo ja, onder welke voorwaarden?

Zo neen, waarom niet?

Vraag nr. 175
van 28 april 2000
van mevrouw ANN DE MARTELAER

Klasse 3-bedrijven – Gemeentelijk toezicht – NV François Bertem

Zie:
Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport
Vraag nr. 105
van 28 april 2000
van mevrouw Ann De Martelaer
Blz. 1465

Vraag nr. 182
van 5 mei 2000
van de heer JACQUES TIMMERMANS

Totale Rioleringsplannen – Actualisering

In de beleidsnota van de minister wordt de intentie vermeld om de zuiveringszones te herzien door een opsplitsing in gebieden waar men kleinschaliger of op individuele basis moet zuiveren.

In toespraken werd door of namens de minister gepleit voor een responsabilisering van de gemeenten via een gehele of gedeeltelijke actualisering van de bestaande Totale Rioleringsplannen (TRP's) op basis van de actuele inzichten inzake riolering en zuivering.

Graag kreeg ik – gelet op de onduidelijke juridische status van de TRP's en de budgettaire gevolgen van een dergelijke herziening – van de minister een antwoord op volgende vragen.

1. Welk juridisch of administratief statuut hebben de bestaande TRP's nog in het kader van de bindende juridische Vlarem II-bepalingen inzake zuiveringszones A, B en C, waardoor de grootschalig-centralistische collectering en zuivering van de vroegere TRP-benadering werd vervangen door een beperkende omschrijving van de stedelijke agglomeraties, op basis van de direct op korte termijn aansluitbare afvalwaters binnen de bindende termijnen van de Europese richtlijn "stedelijk afvalwater" ?
2. Werd de TRP-aanpak nu al dan niet opgeheven door de omzendbrief van 16 juli 1996 van de voorganger van de minister, door de vermelding dat de omzendbrief AW 88-3 van 29 januari 1988 formeel vervangen werd door de normerende Code van Goede Praktijk voor de aanleg van rioleringen ?

Zo neen, wat is de juridisch-administratieve verhouding tussen TRP's enerzijds en de Vlarem II-aanpak inzake zuiveringszones anderzijds ?

3. Welke "actuele inzichten inzake riolering en zuivering" worden concreet als uitgangspunten van de vooropgestelde actualisering gehanteerd ?

Zijn dit de Vlarem II-bepalingen inzake afkoppeling van hemelwater, opsplitsing in zuiveringszones, ... ? Zo neen, welke inzichten worden bedoeld ?

Zullen deze uitgangspunten bij decreet of via specifieke Vlarem-bepalingen vastgesteld worden, zodat ze ook afdwingbaar worden ?

Wat is de impact van deze uitgangspunten inzake beslissing tot gehele dan wel gedeeltelijke herziening ?

Worden hierbij ook uitgangspunten inzake beheer en onderhoud van riolen en collectoren vastgesteld ? Zo ja, welke ?

4. Zal de herziening van de TRP's bij decreet opgelegd worden, zodat de gemeenten gedwongen worden om ze binnen een bepaalde termijn uit te voeren en na te leven, of wordt de actualisering als leidraad aan de gemeenten bezorgd ?

Wordt er eventueel voor geopteerd om de actualisering bij uitvoeringsbesluit of bij normerende omzendbrief te regelen ? Zo ja, wat is de juridische basis hiervoor ?

Welke instantie zal toezien op de correcte omzetting en wie keurt de geactualiseerde TRP's goed ?

Welke taken en/of verantwoordelijkheden heeft Aquafin in deze operatie ?

Wat is de verhouding met de "leidraad bij het gemeentelijk rioleringsbeleid" die door de VMM (Vlaamse Milieumaatschappij) wordt opgesteld ?

Welk administratief-juridisch statuut hebben deze leidraden ?

Vormen deze leidraden, tezamen met de Hydro-nautstudies, geen voldoende basis voor het gemeentelijk rioleringsbeleid ?

5. Door de bepalingen van Vlarem II hebben de C-riolen – die al dan niet overeenkomstig het TRP werden aangelegd – een louter hydraulische functie gekregen inzake afvoer van (voor)gezuiverd afvalwater.

Is het in die omstandigheden nog zinvol om dergelijke bestaande of volgens het TRP nog uit te voeren riolen, die niet langer in het agglomeratieopvangsysteem voor afvalwater fungeren, in de actualisering mee te nemen ? Zo ja, hoe wordt dit in overeenstemming gebracht met de Vlarem-aanpak ?

Is het niet meer zinvol om, aanvullend op de Vlaamse zuiveringszoneaanpak, de uitwerking van de globale gemeentelijke waterbeheersplannen op te leggen, waarbij enerzijds de afvalwatercollectering en anderzijds de afvoer van hemelwater via C-riolen, grachten, waterlopen, ... op een geïntegreerde wijze worden behandeld ?

6. Wie staat in voor de aanzienlijke budgettaire kostprijs van de herziening ?

Wordt er voorzien in gewestelijke subsidiëring, of neemt het Vlaams Gewest de kosten voor de herziening op zich ?

Wat is de geraamde kostprijs van de geplande actualiseringen ?

7. Hoeveel van de gemeentelijke TRP's werden reeds in de Hydronautstudie door Aquafin geanalyseerd en gedigitaliseerd ?

Kunnen deze Hydronautstudies – die volgens de Code van Goede Praktijk een onderdeel vormen van de gewestelijke milieudatabank – als basis voor de actualisering fungeren ?

Zo neen, wat is dan de doelstelling van deze Hydronautstudies in praktijk ? Zo ja, hoe zal dan aan iedere gemeente een dergelijke ondersteuning op kosten van het gewest worden gegarandeerd ?

Wat is de kostprijs van de uitgevoerde en geplande Hydronautstudies tot op heden ?

Werden er reeds instructies gegeven om de geplande Hydronautstudies in te passen in de vooropgestelde TRP-actualiseringen ? Zo neen, waarom niet ?

**III. VRAGEN WAARVAN
DE REGLEMENTAIRE TERMIJN
VERSTREKEN IS MET
TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN
EN DIE OP VERZOEK
VAN DE VRAAGSTELLERS WERDEN
OMGEZET IN VRAGEN OM UITLEG
(Reglement artikel 81, 4)**

Nihil

REGISTER

Nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
P. DEWAEL, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden				
○ 67	18.04.2000	P. Van Grembergen	<i>Federale fiscale hervormingsplannen – Betrokkenheid</i>	1492
68	28.04.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Expo 2000 – Taalkennis commissaris-generaal</i>	1405
69	28.04.2000	P. Van Grembergen	<i>Nieuwsbrief Dito – Opzet</i>	1405
70	28.04.2000	D. De Cock	<i>Euro 2000 – Subsidiëring</i>	1407
○ 71	28.04.2000	J. Loones	<i>Internationale samenwerking – Lokale coördinatie</i>	1492
72	04.05.2000	J. Loones	<i>Beleidsinformatie – Initiatieven</i>	1409
○ 73	04.05.2000	C. Van Eyken	<i>Belastingdienst voor Vlaanderen – Taalgebruik</i>	1493
○ 74	04.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Begrotingswijzigingen – Adviesorganen</i>	1493
75	11.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Ministeriële kabinetten – Gehandicaptenvoorzieningen</i>	1411
S. STEVAERT, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie				
234	21.03.2000	J. De Roo	<i>Zwarte punten – Gent-Eeklo-Maldegem</i>	1412
268	18.04.2000	C. Decaluwe	<i>Basismobiliteit – Kortrijk-Roeselare-Tielt</i>	1412
271	18.04.2000	M. Keulen	<i>Project "light rail" Limburg – Stand van zaken (2)</i>	1413
272	25.04.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Gewestwegen – Oversteekplaatsen</i>	1413
274	25.04.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Zwarte punten – Limburg</i>	1414
275	25.04.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Verbreiding Albertkanaal – Stand van zaken</i>	1415
276	28.04.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Reclame op Lijnvoertuigen – Taalgebruik</i>	1416
277	28.04.2000	J. De Roo	<i>N49 Antwerpen-Knokke – Gevaarsbord verkeerslichten</i>	1416
278	28.04.2000	F. Strackx	<i>Telecomkabels – Opgebroken voetpaden</i>	1417
279	28.04.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Scheepsafval – Opvanginfrastructuur</i>	1418
△ 280	28.04.2000	S. Becq	<i>Personen met verminderde mobiliteit – Beleid (2)</i>	1418
281	28.04.2000	D. Holemans	<i>Wegenwerken – Coördinatie</i>	1420
282	28.04.2000	J. Maes	<i>N364 Gyverinckhove en N330 Wulpen – Verkeersveiligheid</i>	1420
283	28.04.2000	J. Maes	<i>N368 doortocht Ichtegem – Heraanleg</i>	1421
284	28.04.2000	J. Maes	<i>N 369 Middelkerke – Fietspad</i>	1422
285	28.04.2000	C. Vandembroeke	<i>Ring Roeselare – Doortrekking (2)</i>	1422
286	04.05.2000	M. Van den Eynde	<i>N1 Kontich – Bomensterfte</i>	1423
288	04.05.2000	J. Geysels	<i>Carpooldatabank – Stand van zaken</i>	1423

290	05.05.2000	E. Van Vaerenbergh	<i>N282 Anderlecht-Lennik – Verkeersveiligheid</i>	1424
294	11.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Halte-infrastructuur – Aanpassingen voor gehandicapten</i>	1425
306	17.05.2000	R. Van Goethem	<i>Kabinetten – Volvo-dienstvoertuigen</i>	1425

M. VOGELS, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen

134	18.04.2000	P. Ceysens	<i>Kinderopvang – Info VIPA-subsidiëring</i>	1426
○ 135	18.04.2000	P. Ceysens	<i>Zorgboerderijen – Beleid</i>	1493
136	25.04.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Gezondheidszorg – Kansarme vrouwen</i>	1427
138	25.04.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Gezinsondersteunende activiteiten – Subsidiëring</i>	1428
△ 139	25.04.2000	G. Van Baelen	<i>Legionellabacterie – Koeltorens</i>	1428
○ 140	28.04.2000	F. Strackx	<i>Instellingen bijzondere jeugdbijstand – Opvangcapaciteit</i>	1494
141	28.04.2000	S. Becq	<i>Personen met verminderde mobiliteit – Beleid (2)</i>	1488
○ 142	04.05.2000	M. Dillen	<i>Gehandicaptenzorg – Coördinatie VFSIPH-RIZIV</i>	1494
143	04.05.2000	M. Dillen	<i>Wijkgezondheidscentra – Investeringsubsidies</i>	1429
145	04.05.2000	M. Dillen	<i>Kwaliteitsdecreet welzijnsvoorzieningen – Uitstel</i>	1430
○ 147	04.05.2000	S. Becq	<i>Voorzieningen bijzondere jeugdbijstand – Programmatiegetal</i>	1494
167	25.05.2000	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Toegankelijke beleidsnota – Informatieambtenaar</i>	1431

B. ANCIAUX, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Brusselse Aangelegenheden en Ontwikkelingssamenwerking

122	18.04.2000	J. Loones	<i>Vlaams-Nederlands Huis Brussel – Stand van zaken</i>	1431
123	28.04.2000	D. Lootens-Stael	<i>"Tram 81" – Verspreiding</i>	1433
○ 125	04.05.2000	M. Dillen	<i>Galeries hedendaagse kunst – Beurssubsidies</i>	1495
○ 129	04.05.2000	D. Lootens-Stael	<i>Taalgebruik Brussel – Ministeriële klachten</i>	1495
○ 130	05.05.2000	C. Van Eyken	<i>VZW Bedevaart naar de Graven aan de IJzer – Subsidiëring</i>	1495

M. VANDERPOORTEN, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming

102	18.04.2000	L. Caluwé	<i>Levensbeschouwelijke instellingen – Subsidiëring</i>	1434
103	18.04.2000	H. Lauwers	<i>Binnenhuisarchitectuur – Diplomagelijkschakeling</i>	1434
104	25.04.2000	P. Ceysens	<i>Gebouwen Steinerschool Leuven – Bestemming</i>	1436
105	25.04.2000	D. Ramoudt	<i>Diploma's – Europese gelijkschakeling</i>	1436
106	25.04.2000	D. Ramoudt	<i>Mini-ondernemingen – Reglementering en controle</i>	1437
107	28.04.2000	J. De Roo	<i>Lestijden zorgverbreding – Criteria</i>	1439
108	28.04.2000	B. De Smet	<i>Studietoelagen – Thuisonderwijs</i>	1440
109	28.04.2000	C. Vandembroeke	<i>Erasmusprojecten – Evaluatie</i>	1441
110	04.05.2000	L. Sannen	<i>Werkingsmiddelen basisonderwijs – Gemeenschapsonderwijs</i>	1451

○ 111	04.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	"Leren en werken" – Evaluatie	1495
113	11.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	Ministeriële kabinetten – Gehandicaptenvoorzieningen	1453
116	17.05.2000	R. Van Goethem	Kabinetten – Volvo-dienstvoertuigen	1453

R. LANDUYT, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme

61	18.04.2000	M. Hermans	Campingkwaliteitsnormen – Stand van zaken	1488
65	28.04.2000	J. Loones	Toersime Vlaanderen – Domeinen	1454
67	11.05.2000	L. Van Nieuwenhuysen	Vreemde werknemers – Au pair taalstudenten (2)	1455
69	17.05.2000	R. Van Goethem	Kabinetten – Volvo-dienstvoertuigen	1455

V. DUA, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw

170	18.04.2000	F. Vermeiren	Milieu-inspectie – Gemeentelijke zwembaden	1491
○ 171	25.04.2000	J. De Meyer	Verbrandingsoven St.-Niklaas – Milieunormen	1496
△ 174	28.04.2000	L. Van Nieuwenhuysen	Scheepsafval – Opvanginfrastructuur	1455
○ 175	28.04.2000	A. De Martelaer	Klasse 3-bedrijven – Gemeentelijk toezicht – NV François Bertem	1496
176	28.04.2000	J. Loones	Landelijke gebieden in kustgemeenten – Beleid	1456
179	04.05.2000	J. Malcorps	Afgedankte bouwmaterialen – Recyclage	1457
180	04.05.2000	J. Bex	Containerparken – Opleiding personeel	1458
181	04.05.2000	J. Bex	Terugnameplicht afvalolie – Onderhandelingen	1459
○ 182	05.05.2000	J. Timmermans	Totale Rioleringsplannen – Actualisering	1496
185	05.05.2000	F. Vermeiren	Luchtverontreiniging – Europese emissiemaxima	1460
187	11.05.2000	J. De Roo	Bodemsaneringskosten – Historische verontreiniging	1461

J. SAUWENS, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport

62	21.01.2000	L. Van Nieuwenhuysen	Kledinginzamelingsactie St.-Genesius-Rode – Territorialiteitsbeginsel ..	1464
101	25.04.2000	R. Van Cleuvenbergen	Vlaamse administratie – Deeltijds leidinggevenden	1464
105	28.04.2000	A. De Martelaer	Klasse 3-bedrijven – Gemeentelijk toezicht – NV François Bertem	1465
106	28.04.2000	J. Loones	Selectie Vlaamse ambtenaren – Selor	1466
107	28.04.2000	J. Loones	Internationale samenwerking – Lokale coördinatie	1466
108	04.05.2000	M. Dillen	Wervingsexamens – Kosten	1467

D. VAN MECHELEN, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media

105	18.04.2000	C. Decaluwe	Zonevreemde bedrijven – Ruimtebalans	1468
106	18.04.2000	J. Loones	Zonevreemde bedrijven – Procedure (2)	1469

107	18.04.2000	J. Loones	<i>Regionale televisie – Uitzendmonopolie</i>	1471
108	18.04.2000	J. Loones	<i>Regionale televisie – Redactioneel statuut</i>	1471
110	25.04.2000	J. Laurys	<i>Woonparkgebied – Maximaal bebouwbare oppervlakte</i>	1472
111	28.04.2000	D. Ramoudt	<i>Zonevreemde campings – Herbestemming en compensaties</i>	1474
112	28.04.2000	J. Laurys	<i>Industriezones regio Aarschot – Capaciteit</i>	1475
113	28.04.2000	J. Loones	<i>Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen – Locaties voor mestverwerking</i> ..	1476
114	28.04.2000	J. Loones	<i>Subregionale werking – Westhoek</i>	1477
△ 115	28.04.2000	J. Loones	<i>Landelijke gebieden in kustgemeenten – Beleid</i>	1481
117	05.05.2000	M. Dillen	<i>Expansiesteun – Ecologische investeringen</i>	1482
118	11.05.2000	F. Vermeiren	<i>Windmolenparken – Vergunningen</i>	1483
120	11.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Ministeriële kabinetten – Gehandicaptenvoorzieningen</i>	1484
121	11.05.2000	D. Ramoudt	<i>Mercuriusproject centrummanagement – Stand van zaken</i>	1484
122	11.05.2000	E. Glorieux	<i>Barco Display Systems – Expansiesteun</i>	1485
123	11.05.2000	F. Vermeiren	<i>Terugnameplicht verpakkingsafval – Kleinhandel</i>	1486
128	17.05.2000	R. Van Goethem	<i>Kabinetten – Volvo-dienstvoertuigen</i>	1487
129	17.05.2000	R. Van Cleuvenbergen	<i>Telefonische-bijstandsdiensten – Anonimiteit</i>	1487